

Αστυνομική Επιδεώρηση

ΜΑΡΤΙΟΣ 1989



ιδανικός δράκος.



Πραγματοποιήθηκαν στα Γιάννενα οι εκδηλώσεις για την 76η επέτειο της απελευθέρωσης της πόλης από τον τουρκικό ζυγό, με δοξολογία στο μητροπολιτικό ναό και κατάθεση στεφάνων στο Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη.

Μετά το τέλος της δοξολογίας έγινε παρέλαση των μαθητών των σχολείων και τμημάτων Στρατού και Αστυνομίας, μπροστά από τον υπουργό Εθνικής Άμυνας κ. Γιάννη Χαραλαμπίδου.

Στις εκδηλώσεις παρέστησαν ακόμη ο υπουργός Οικονομικών κ. Δ. Τσοβόλας, ο αναπληρωτής υπουργός Εθνικής Άμυνας κ. Γ. Μωραΐτης, ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. αντιστράτηγος κ. Ανδρέας Καλογεράς, καθώς και ανώτεροι και ανώτατοι αξιωματικοί της ΕΛ.ΑΣ.

Στον πανηγυρικό της ημέρας οι ομιλητές αναφέρθηκαν στη σημασία της 17ης Φεβρουαρίου 1914 και της 21ης Φεβρουαρίου 1913, ημερομηνίες κατά τις οποίες έγιναν η επανάσταση της αυτόνομης Ηπείρου και η απελευθέρωση των Ιωαννίνων από τους Τούρκους αντίστοιχα.



Αστυνομική Επιδεώρση

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ Δ/ΝΣΗΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΥΠ. ΔΗΜ. ΤΑΞΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Υπαστίμος Α' Νικόλαος Πολύμερος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ

Υπαστίμος Β' Δημήτριος Κάσσιος

Π.Υ. Αικατερίνη Σαββίδου

ΣΥΝΤΑΞΗ

Π.Υ. Αντώνιος Γαλανόπουλος

Π.Υ. Φώτιος Μακροαχόπουλος

Π.Υ. Μαρία Πίσχου

Π.Υ. Αγγελική Ρήγα

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Ανθίμος Κων. Καραγιάννης

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Π.Υ. Κων/νος Πλευριτάκης

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ - ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΣΗ

Αρχ/κος Ελευθέριος Μουτσώκος

Π.Υ. Γεώργιος Βόλης

Π.Υ. Αναστασία Καραμεσίνη

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ

Φωτογρ. Συνεργείο ΥΔΤ

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ

Ε. Βαρβάκης και Σία Ο.Ε.

Διόδοτου 46 τηλ.: 36.23.665

ΦΙΛΜΣ - ΜΟΝΤΑΖ

Αφοί Φούτρη Ε.Π.Ε.

Φραντζή 10 τηλ.: 64.40.169-70

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ

Β. Οικονόμου

Δημαράκη 20 - Ρουφ

Τηλ.: 64.30.903, 34.59.878

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Διεύθυνση: 86.55.505

Επιμέλεια ύλης - Σύνταξη:

86.54.654, 86.71.360

Διαχείριση - Διεκπεραίωση:

36.77.074 και 86.22.411 (εσвт. 200)

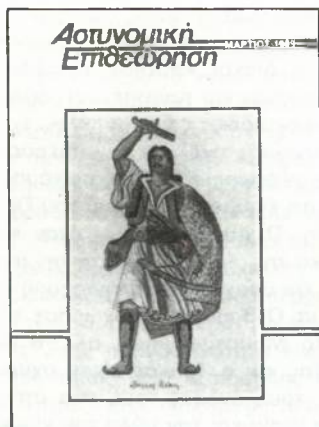
ΤΑΧ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Αριστοτέλους 175

112 51 Αθήνα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 140 Η μάχη της Αλαμάνας και ο θάνατος του Αθανασίου Διάκου
142 Ο Γέρος του Μοριά
144 Τα εγκλήματά βίας στο κατ' εξοχήν αστικοποιημένο περιβάλλον της Αθήνας
148 Τραύματα από πυροβόλα όπλα
150 Η αυτοκτονία και οι πραγματικές της αιτίες
154 Η βεντέτα ξανά στο προσκήνιο
158 200 χρόνια από τη Γαλλική Επανάσταση και τη Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου
162 Επισημάνσεις
100 γλυκά για την Άμεση Δράση
164 Το πορτραίτο του σύγχρονου έλληνα τοξικομανούς εγκληματία
170 Επισημάνσεις
Κοπή πίττας στην Τροχαία Αττικής - πεπραγμένα
173 Μέτρα για την αντιμετώπιση της Τρομοκρατίας
Απονομή πτυχίων σε Αστυνόμους Β'
174 Από τα Γιάννενα ευχές, αγάπη και ανθρωπιά
176 Πορτραίτα συναδέλφων
177 Αστυνομία στον κόσμο
178 Επισημάνσεις
Πανελλήνιοι αγώνες σκι για αστυνομικούς
179 Το Μουσείο της Μητέρας - ένας ύμνος στην Ελληνίδα Μάνα
182 Η Ελληνίδα μάνα παραμένει άστεγη
185 Εισαγωγή στην Πληροφορική
190 Γεγονότα και συμβάντα
193 Νέα απ' όλη την Ελλάδα
196 Υπηρεσιακά Νέα
199 Πολύπτυχο
201 Σταυρόλεξο
202 Αλληλογραφία



«Οι διατυπούμενες γνώμες
στα επώνυμα άρθρα, απηχούν
τις απόψεις του συγγραφέα
και όχι της Υπηρεσίας».



Η Μάχη της Αλαμάνας και ο θάνατος του Αθανασίου Διάκου

Από το Ιστορικό Λεύκωμα της Ελληνικής Επανάστασης του Εκδοτικού Οίκου «Μέλισσα»

Όταν έγινε γνωστή η επανάσταση της Πελοποννήσου στην Κωνσταντινούπολη η Πύλη όיעταξε τον Χουρσίτ πασά, ο οποίος ήταν σερασκέρης (αρχιστράτηγος) για τον ελληνικό χώρο και πασάς της Πελοποννήσου, να στείλει στρατιωτικές δυνάμεις για την καταστολή της Επανάστασης. Ο Χουρσίτ θα επιθυμούσε να κατέλθει ο ίδιος στην Πελοπόννησο, διότι είχε αφήσει εκεί την οικογένειά του, αλλ' η εξόντωση του Αλή εθεωρείτο ακόμη πρωταρχικό θέμα και έπρεπε να εμμένει στην πολιορκία του. Έστειλε λοιπόν κατά των επαναστατών της Πελοποννήσου τον κεχαγιά του Μουσταφά, ο οποίος δια της Αιτωλοακαρνανίας και του Ρίου έφθασε, ως γνωστό, στον προορισμό του με δύναμη τριών χιλιάδων ανδρών. Αλλά μετά από λίγο η δύναμη αυτή κρίθηκε ανεπαρκής και ο Χουρσίτ διέταξε τον Κιοσσέ Μεχμέτ να ετοιμάσει νέες δυνάμεις και να προχωρήσει δια της Βοιωτίας και του Ισθμού στην Πελοπόννησο. Πληροφορήθηκε όμως εν τω μεταξύ ότι η Ανατολική Ελλάδα είχε επαναστατήσει και υποχρεώθηκε να προσθέσει νέες δυνάμεις στο εκστρατευτικό σώμα, επί

κεφαλής των οποίων τέθηκε ο πασάς του Μπερατίου Ομέρ Βρυώνης, ικανός στρατιωτικός και γνώστης των τόπων και των προσώπων της Ανατολικής Ελλάδας. Οι δύο πασάδες οδηγούσαν δύναμη 8000 πεζικού και χιλίων ιππέων.

Οι Έλληνες οπλαρχηγοί της περιοχής — Διοβουνιώτης, Πανουργιάς, Διάκος, Σκαλτσάς, Β. Μπούσγος — ήσαν απασχολημένοι με την επέκταση της Επανάστασης στην περιοχή της Υπάτης όταν πληροφορήθηκαν την κάθοδο της τουρκικής δύναμης. Αποφάσισαν να ανακόψουν την πορεία της, και για να μη καμφθούν από την αριθμητική υπεροχή της, έκριναν κατάλληλο να την προσβάλουν στο στενό της Αλαμάνας, το σχηματιζόμενο από τον Σπερχειό κοντά στις Θερμοπύλες. Έπρεπε όμως να καταλάβουν προηγουμένως την Υπάτη (Πατρατσίκι), όπου υπήρχε σημαντική τουρκική δύναμη, αλλ' η αντίδραση του αρματολού της περιοχής Κοντογιάννη τους έκανε να χρονοτριβήσουν οκτώ ημέρες, και ούτε την Υπάτη κατέλαβαν ούτε εναντίον των προελαυνόντων Τούρκων έκαναν αιφνιδιαστικές επιθέσεις σε κατάλληλα

σημεία. Έμειναν εν τούτοις πιστοί στην προηγούμενη απόφαση να περιμένουν τον εχθρό στην περιοχή των Θερμοπυλών. Η δύναμή τους αποτελούνταν από 1500 άνδρες περίπου. Ο Διοβουνιώτης πρότεινε να μείνει η δύναμη αυτή ενωμένη, αλλ' επικράτησε η γνώμη του Διάκου να καταλάβουν τας τρεις διόδους. Έτσι ο Πανουργιάς μοίρασε τις δυνάμεις του στο Μουσταφάμπεη, όπου τοποθέτησε τους υπαρχηγούς Παπανδρέα και Κομνά Τράκα, και στην Χαλκωμάτα, την οποία κατέλαβε ο ίδιος συνοδευόμενος από τον επίσκοπο Σαλώνων Ησαΐα, ο Διάκος κράτησε τη γέφυρα της Αλαμάνας και τον απέναντι δρόμο, που έφερε προς τις Θερμοπύλες, και ο Διοβουνιώτης ανέλαβε την υπεράσπιση της γέφυρας του Γοργοποτάμου.

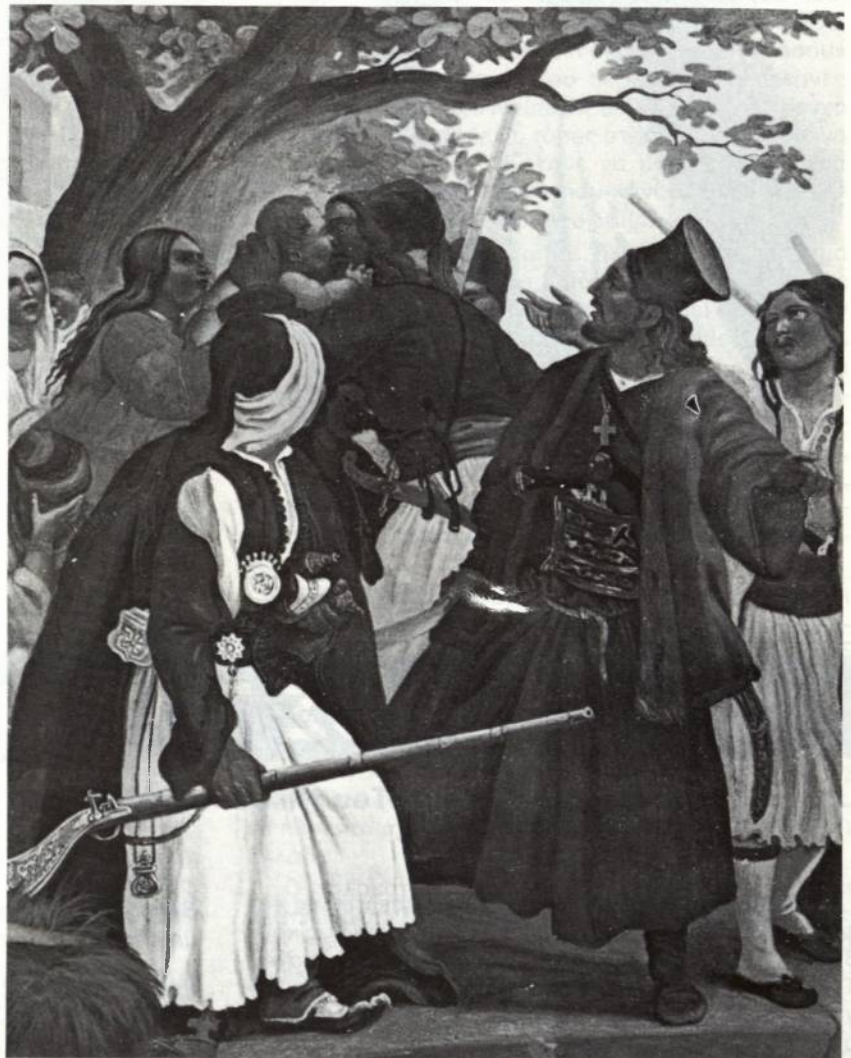
Πρώτη έφθασε η στρατιά του Ομέρ Βρυώνη. Ο Διοβουνιώτης, όταν είδε τον όγκο της, έκρινε αδύνατη την αντίσταση και υποχώρησε στην οχυρή θέση Δέμα. Ο Βρυώνης προχώρησε τότε προς το Μουσταφάμπεη, αλλ' ο Παπανδρέας και ο Τράκας είχαν οχυρωθεί με τους άνδρες τους στα σπίατα, την εκκλησία και τον μύλο του χωριού

και θεώρησε ασύμφορο να επιτεθεί εναντίον τους. Διαίρεσε λοιπόν το στρατό του και στράφηκε κατά του Πανουργιά στην Χαλκωμάτα και κατά του Διάκου στη γέφυρα της Αλαμάνας. Ο Πανουργιάς προέβαλε αντίσταση αποφασιστική, αλλά τραυματίστηκε σοβαρά και αναγκάστηκε να αποσυρθεί. Η αντίσταση κάμφθηκε, η Χαλκωμάτα εγκαταλείφθηκε και η υποχώρησή έγινε κάτω από σύντομη τουρκική καταδίωξη, κατά την οποία φονεύθηκαν πολλοί Έλληνες, και μεταξύ τους ο επίσκοπος Ησαΐας, ο αδελφός του και ο ανεψιός του. Εν τω μεταξύ είχε αρχίσει ο αγώνας γύρω στην Αλαμάνα και ο Ομέρ Βρυώνης, μόλις εξουδετέρωσε την αντίσταση του Πανουργιά, έστειλε μικρό σώμα προς το Μουσταφάμπεγ για να απασχολεί τους εκεί Έλληνες, όλες δε τις άλλες δυνάμεις του τις έριξε κατά του Διάκου, κατά του οποίου

επιτίθεντο και οι δυνάμεις του Κιοσσέ Μεχμέτ, οι οποίες είχαν καταφθάσει εν τω μεταξύ. Ο Διάκος είχε κάτω από τις διαταγές του 500 άνδρες, από τους οποίους 200 κάτω από τις διαταγές του Καλύβα και Μπακογιάννη υπερασπιζόνταν με ηρωισμό την γέφυρα και 300 αγωνίζονταν μαζί του στα Ποριά. Όλοι τότε, και εντονότερα ο Β. Μπούσγος, τον συμβούλευσαν να φύγει, αλλ' ενώ το τέλος ήταν προφανές, αυτός έμεινε ανένδοτος. Βρισκόταν στην περιοχή που πλανάται η ψυχή του Λεωνίδα και των Τριακοσίων του. «Ο Διάκος δεν φεύγει», απάντησε. Μετατοπίστηκε μόνο ελαφρά προς καταλληλότερη θέση, όπου το έδαφος ήταν βραχώδες, και εξακολούθησε τον αγώνα. Εν τω μεταξύ ο αδελφός του Μήτρος, ο οποίος πολεμούσε κοντά του, φονεύθηκε. Οι άνδρες του ελαττώνονταν συνεχώς. Έμειναν 48, κατό-

πιν 10. Ο κύκλος των εχθρών στένευε γύρω του. Και τότε συνέβη το μοιραίο. Ο Διάκος τραυματίστηκε στον δεξιό ώμο και το αντίστοιχο χέρι του έμεινε αδρανές. Με το αριστερό, στο οποίο κρατούσε τμήμα του σπαθιού του, η πάλη ήταν αδύνατη. Οι Αλβανοί ρίχτηκαν πάνω του, τον κράτησαν και τον έδεσαν. Δεμένο τον μετέφεραν στους πασάδες. Από τους Έλληνες που κρατούσαν τη γέφυρα άλλοι είχαν σκοτωθεί και άλλοι είχαν φύγει. Μόνο οι οπλαρχηγοί Καλύβας και Μπακογιάννης έμεναν ακόμη κλεισμένοι με δύο οπλίτες σ' ένα χάνι κοντά στη γέφυρα. Είδαν το Διάκο και όρμησαν να τον ελευθερώσουν, αλλά τους κατέσφαξαν. Ο Διάκος κατά την ανάκριση από τους πασάδες κράτησε στάση αγέρωχη. Μεταφέρθηκε στο Ζητούνι, όπου την 23η Απριλίου 1821 υπέστη μαρτυρικότατο θάνατο.

Ο Αθανάσιος Διάκος γεννήθηκε στη Μουσούνιτσα ή Αρτοτίνα της Δωρίδας το 1788. Ο πάππος του Αθανάσιος Γραμματικός και δύο θείοι του είχαν χρηματίσει κλέφτες. Ο Αθανάσιος, έχοντας κλίση προς τη θρησκεία και τη μόρφωση, περιεβλήθη το ιερατικό σχήμα σε ηλικία 17 ετών, χειροτονηθείς διάκονος στην μονή Ιωάννου του Προδρόμου της Αρτοτίνας. Από αυτό δε του δόθηκε και το όνομα με το οποίο έμεινε στην ιστορία. Επειδή όμως κάποτε χίχτηκε από ένα επίσημο Τούρκο, ο οποίος ήταν περαστικός από τη μονή, τον σκότωσε και αναγκάστηκε να ακολουθήσει τη ζωή του κλέφτη. Εντάχθηκε στο σώμα των Γούλα και Σκαλτσά, όπου διέπρεψε γρήγορα, διότι εκτός από ανδρεία είχε και ηθική υπεροχή, αργότερα δε σχημάτισε σώμα δικό του. Ο Αλής, ο οποίος πληροφορήθηκε τις ικανότητές του, κατόρθωσε να τον προσελκύσει στα Ιωάννινα και τον κατέταξε στο σώμα των Ξυχαντσαίων - σωματοφυλάκων του. Όταν όμως ο Ανδρούτσος έγινε αρματολός Λειβαδιάς κατώρθωσε να αποσπάσει το Διάκο από τον Αλή, όταν δε εγκατέλειψε το αρματολίκι και έφυγε στην Επάννησο, κατά γενική απαίτηση αρματολός διορίστηκε ο Διάκος. Από αυτή τη θέση παρασκεύασε και κήρυξε την Επανάσταση στην Λειβαδιά και την 1η Απριλίου 1821 έγινε κύριος του φρουρίου της σημαντικής αυτής πόλης. Η συγκλονιστική θυσία του μετά μερικές ημέρες στη μάχη της Αλαμάνας αποδίδεται ενίοτε σε υπέρμετρο ενθουσιασμό, σε ασυγκράτητη ορμητικότητα. Στην πραγματικότητα είναι το συνεπές τέλος μιας εξαιρετικής προσωπικότητας. Είχε διακηρύξει από τον εξώστη της μητρόπολης της Λειβαδιάς,



όταν απελευθέρωσε την πόλη αυτή: «Οι Έλληνες για να απελευθερωθούν πρέπει να γνωρίζουν να πεθαίνουν με τα όπλα στα χέρια». Η περίπτωση πα-

ρουσιάστηκε, και ο θάνατός του υπήρξε η πύρινη επισφράγιση των λόγων του, που φωτίζει αιώνια την συνείδηση του έθνους.



Ο ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ

Του Νίκου Καζαντζάκη

Σήμερα που κάθομαι στους τριπολιτσιώτικους καφενέδες και βλέπω τους ανθρώπους κι ακούω τις κουβέντες τους, νιώθω πως αν ήμουν νέος και ζούσα στην Τρίπολη, θα συγκέντρωνα – για να σωθώ – το νού μου γύρα από την πλούσια, ορμητική, παμπόνηρη, παλικαρία ψυχή του Κολοκοτρώνη. Εδώ στην Τριπολιτσα ο αγέρας και τα βουνά είναι γεμάτα ακόμα από την πλατιάν αναπνοή του. Από την εποχή που ζούσε στη Ζάκυνθο κι έκανε εμπόριο και κοίταζε αντίκρα τα βουνά του Μοριά και στέναζε:

*Βλέπω τη θάλασσα πλατιά και το Μοριάν αλάργα,
με πήρε το παράπονο και το μεγάλο ντέρτι...*

Ίσια με την καταδίκη του από την πατρίδα που αυτός λευτέρωσε και τις τελευταίες γαλήνιες στιγμές που τον θρήκε ο χάρος, η ζωή του Κολοκοτρώνη ήταν ένα δραματικό χαρακτηριστικό ξετύλιγμα μίας πλούσιας νεοελληνικής ψυχής: πίστη, αισιοδοξία, πείσμα, παλικαριά, σίγουρο πρακτικό μυαλό, ευλυγισία γεμάτη δόλους, σαν του Οδυσσέα.

Όταν όλοι οι καλαμαράδες πελάγωναν ή οι σακαράκες τρώγονταν μεταξύ τους, ο Κολοκοτρώνης έβλεπε την απλούστερη, σωστότερη λύση. Μαλακός και καλόκαρδος όταν σύφερε στο μεγάλο σκοπό, σκληρός και άγριος όταν έπρεπε. Σκληρός κι άγριος προπάντων στον εαυτό του. Όταν έκανε τον κουρσάρο στα μαύρα καράβια, θρέθηκε κάποτε χωρίς καπνό. Άνοιξε το τσιμπούκι του, το έξυσε να βγάλει την καπνιά, να κάμει τσιγάρο. Μα τη στιγμή που πήγε να το καπνίσει, ντράπηκε. «Ορίστε άνθρωπος» μουρμούρισε με καταφρόνια στον εαυτό του «ορίστε άνθρωπος που θέλει να σώσει την πατρίδα και δεν μπορεί να σωθεί αυτός από μιάν τιποτένια συνήθεια.» Και πέταξε το τσιγάρο.

Έτσι γύμναζε και σκληραγωγούσε τον εαυτό του, για να είναι έτοιμος. Μάθαινε χρόνια μέσα στους ξένους στρατούς την πολεμική τέχνη, τη «ρέγουλα των αρμάτων», μάθαινε στα καράβια, το «ρισάλτο», την έφοδο, ετοιμάζονταν. Κι όταν ξέσπασε η Επανάσταση θρέθηκε, πεννηντάρης πια, από την κορφή ως τα νύχια οργανωμένος κι έτοιμος. Πάνοπλος. Είχε αποταμιέψει γνώση με το κοντάρι, πονηριά, παλικάριά, πείρα μεγάλη, έπλεκε τραγούδια κι αλάφρωνε το «ντέρτι» του, έριχνε στην κρίσιμη στιγμή μίαν παροιμία κι αποστόμωνε τις ακατάστατες παρλάτες. Πιο χιουμοριστική και βαθιά, πιο επιγραμματική διατύπωση δε βρήκανε ως τώρα τα νεοελληνικά μας προβλήματα.

Όταν, μετά την απελευθέρωση, έπεσαν απάνω στην απλοϊκή μικρούλα Ελλάδα όλοι οι δάσκαλοι κι ήθελαν να την ντύσουν αρχαία, να μιλάει αρχαία, να κυβερνιέται αρχαία, ο Κολοκοτρώνης κουνούσε το μυαλωμένο νηφάλιο κεφάλι του με θυμό και περγέλιο.

«Μου χάλασε την Ελλάδα, θασιλιά μου!» έλεγε στον Όθωνα. «Έπρεπε τα δέκα πρώτα χρόνια να την κάμεις δεκαπέντε τούρκικο και πέντε φράγκικο· ύστερα από άλλα δέκα χρόνια, πέντε τούρκικο και δεκαπέντε φράγκικο· καιτέλος, μετά από άλλα δέκα χρόνια, όλη φράγκικο.»

Στέρεος νους, κρίση κοφτερή, ατσάλι· τους μεγάλους νόμους, που τόσο τους μπλέκει και τους περιμπλέκει η λογική ανάλυση, αυτός που έβλεπε με το απίστευτο μάτι του όπως είναι: απλούς, παντοδύναμους, που αλίμονο σε όποιον ξεστρατίσει και πάρει δικό του αντάρτικο δρόμο.

Τη λευτεριά της Ελλάδας την έβλεπε σα μίαν ιστορικήν ανάγκη, που καμιά δύναμη δεν μπορεί να την αλλάξει. Μήτε ο Θεός. «Ο Θεός» έλεγε «έβαλε την υπογραφή του να λευτερωθεί η Ελλάδα· δεν μπορεί το λοιπόν να πάρει πίσω την υπογραφή του.»

Έβλεπε απλά και γι' αυτό άσφαλτα. Μια φορά, στην υποδοχή του Όθωνα, ένας δάσκαλος που πίστευε πως ξαναφέρνοντας την αρχαία λέξη, ξανάφερνε και την

αρχαία Ελλάδα, φώναξε στα παρατεταγμένα για την υποδοχή παλικάρια: «Ψυρ, κροτοθόλει!» Φώναξε, ξαναφώναξε, τίποτα. Τα παλικάρια δεν καταλάβαιναν. Και τότε πετάχτηκε ο Κολοκοτρώνης: «Φωτιά θρε παιδιά!» φώναξε, κι ακούστηκαν με μιας οι χαρούμενες ντουφεκιές.

Έτσι ο Γέρος του Μοριά κοίταζε και έλυνε απλά κι άμεσα όλες τις δυσκολίες. Χωρίς να παραφέρεται ούτε από τους αρχαίους ούτε από τους φράγκους. Ούτε από τους κοτσαμπάσηδες και τους Τούρκους. Στις πιο δύσκολες, στις πιο πικρές, στιγμές, ο νους του κρατούσε την ισορροπία και δεν έχανε τη δροσιά του. Όταν έστειλαν ένα μπουλούκι στρατό να τον πιάσουν στο μικρό σπιτάκι του, όπου περνούσε τις στερνές μέρες του, κοντά στο Ναύπλιο, ο Γέρος άνοιξε ήσυχα την πόρτα: «Τι χρειάζεται τόσοσ στρατός;» είπε «για να με πάει στη φυλακή; Έφτανε να μου στείλουν ένα μαλλιαρό σκυλί από εκείνα που κάνουν θελήματα μ' ένα γράμμα κι ένα φανάρι στο λαιμό.»

Είχε την ορμή και το μέτρο, ήξερε να υποχωρεί για να προχωρεί· κυκλωμένος από εχτρούς, Ρωμιούς και Τούρκους, ήταν ανάγκη να επιστρατεύσει όλη του την παλικάριά και την πανουργία για να μη χαθεί το Γένος. Συχνά τον παρατούσαν όλοι κι έμενε μόνος στα βουνά και ξεσπούσε τότε στο κλάμα. Έκλαιε σαν τους ομηρικούς ήρωες, με τα μακριά μαλλιά του και την περικεφαλαία, έκλαιε κι αλάφρωνε. Ξανάπαιρνε κουράγιο, σχεδίαζε στο νου του νέο τερτίπι, έστελνε γραφές, τύλιγε πάλι τους προεστούς, ξεγελούσε τους Τούρκους, ανεμάζωνε τους Έλληνες, και ξανάρχιζε ο αγώνας.

«Ένας βλάχος, ένας που δεν έχει πιθαμή χωράφι στον τόπο μας, ήρθε να μας κάτσει στο κεφάλι!» έλεγαν τα μεγάλα ονόματα. οι πλούσιοι κοτσαμπάσηδες του Μοριά.

Και δεν ήξεραν πως ο βλάχος αυτός κι ο απένταρος είχε μέσα του ένα στρόβιλο δημιουργικό, που άδραχνε όλη αυτή την ύλη την αντίδραση, την τεμπελιά, τη μοχθηρία – και την ανάγκαζε να περιστραφεί γύρα του, να πάρει τα σχήμα που αυτός ήθελε, να γίνει λεύτερη Ελλάδα.

Ο Κολοκοτρώνης με όλα του τα προτερήματα κι ελαττώματα είναι ένας από τους αρχηγούς της Αΐτας μας. Εδώ στην Τριπολιτσά, που την πήρε με το γυαλό του και το σπαθί του, το χνότο του μένει ακόμα σκόρπιο στον αγέρα, κι ένας νέος μπορούσε με την υπομονή και τη συγκέντρωση να συμπυκνώσει, πρότυπο κι οδηγό, τον αδάμαστο Γέρο. Κι έτσι, σε μάχη πια αόρατη και ψυχική, να νικήσει πάλι και να κουρσέψει την Τριπολιτσά.

(Από το βιβλίο του *Ιταλία, Αίγυπτος, Σινά, Ιερουσαλήμ, Κύπρος, Μοριάς*).

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΒΙΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ Μ. ΖΑΡΑΦΩΝΙΤΟΥ
Δικηγόρου - Διδάκτορα Εγκληματολογίας
του Πανεπιστημίου του Δικαίου, της Οικονομίας,
και των Κοινωνικών Επιστημών του Παρισιού (Paris 2)

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΒΙΑΣ

Ο αιώνας μας χαρακτηρίζεται από μια επιτάχυνση του ρυθμού της αστικοποίησης.

Η όψη των σύγχρονων κοινωνιών αλλάζει με την απόλυτη χειραγώγηση και εξάρτηση του αγροτικού τομέα από τον αστικό.

Έτσι, όχι και τόσο άδικο, η σύγχρονη κατοικία ταυτίζεται με την αστική κοινωνία, δηλαδή την κοινωνία η οποία απορρέει από την διαδικασία του εξαστισμού ή διαφορετικά της αστικοποίησης, και χαρακτηρίζεται από την πληθυσμιακή συγκέντρωση στα αστικά κέντρα, την εγκατάλειψη των αγροτικών περιοχών, την επέκταση του ιστού της πόλης και την ολοκληρωτική εξάρτηση του αγροτικού τομέα από τον αστικό.

Η αστικοποίηση, ως διαδικασία συλλογικής μεταμόρφωσης, συμβάλλει ώστε η πόλη να αντιπροσωπεύει όχι μόνο την πληθυσμιακή συγκέντρωση αλλά επίσης την συγκέντρωση κάθε τομέα παραγωγής είτε πρόκειται για εργασία είτε για διασκέδαση ή πληροφόρηση, ακόμα και εκείνο των συνεχώς ανανεούμενων αναγκών.

Το 1950, η αναλογία των κατοίκων των πόλεων ήταν 28% σε παγκόσμιο επίπεδο. Το 1970, έφθασε το 37%. Σύμφωνα με τις προβλέψεις θα ξεπεράσει το 50% το έτος 2.000 (1).

Η συγκέντρωση στα αστικά κέντρα δεν είναι ωστόσο προσανατολισμένη προς μια τέτοια κατεύθυνση που να ικανοποιεί τις ατομικές και συλλογικές ανάγκες.

Ήδη από το 1933 ο LeCorbusier και οι αρχιτέκτονες της Χάρτας της Αθήνας εξέφραζαν την ανησυχία τους για την αδιάκοπη ροή προς τις πόλεις και το χάος που έχει επικρατήσει από την παγκόσμια και δίχως προηγούμενο απότομη ανάπτυξη της τεχνολογίας (2).

Ο Max Weber παρουσίασε τις πόλεις σαν το άνθος του δυτικού πολιτισμού(3) περισσότερο παρά σαν χώρους χαρακτηρισμένους από την κοινωνική αποδιοργάνωση και την αποπροσωποίηση, όπου ο θόρυβος και τα κυκλοφοριακά προβλήματα προξενούν εντάσεις και αντιδράσεις άγχους όλο και δυσκολώτερα ελεγχόμενες (4).

Η μορφή την οποία παίρνει η αστικοποίηση και η αυξανόμενη ελέγχου παρά τα διαθέσιμα τεχνικά μέσα θεωρούνται(5) χαρακτηριστικά μιας γενικής κρίσης. Η καταστροφή του περιβάλλοντος, με την ευρεία έννοια, η οποία περιλαμβάνει κοινωνικοπολιτιστικές πλευρές καθώς και πλευρές καθαρά υλικές, και οι κοινωνικές αντιθέσεις οι οποίες απορρέουν διακινδυνεύουν την γενίκευση των συγκρούσεων(6).

Ο ρόλος της πόλης είναι πολύ σημαντικός. Δεν αντιπροσωπεύει μόνο ένα πολιτισμό, τον καθορίζει επίσης. Επιχειρηματικό κέντρο, σταυροδρόμι ιδεών, είναι ο χώρος όπου οργανώνονται οι συναλλαγές, μεταδίδεται η γνώση, εφευρίσκεται η πρόοδος. Έδρα της διοίκησης και της εξουσίας, εκεί δημιουργείται ο νόμος και επεξεργάζεται το

δίκαιο, όπως εύστοχα επισημάνθηκε στα πλαίσια του 10ου συνεδρίου Κοινωνικής Άμυνας, το οποίο έγινε στη Θεσ/νίκη το 1981 με θέμα: «Πόλη και Εγκληματικότητα» από την γαλλική συμμετοχή(7).

Το περιβάλλον των πόλεων συνδέεται εντούτοις άμεσα με την εγκληματικότητα η οποία είναι κατά κανόνα πιο αυ-



ξημένη εκεί σε σχέση με την επαρχία. Οι στατιστικές επιβεβαιώνουν μια ισχυρή σχέση ανάμεσα στο περιβάλλον της πόλης και την εξάπλωση της βίας.

Ιδιαίτερα οξυμένο είναι το φαινόμενο της βίας στις πολύ αναπτυγμένες, όπως λέγονται, χώρες(8), ίσως γιατί πρόκειται για τις πιο αστικοποιημένες χώρες(9). Ο συσχετι-

σμός αυτός δεν αποτελεί βέβαια καινοτομία αν σκεφθούμε ότι πολλά χρόνια πριν ο Durkheim είχε ήδη χαρακτηρίσει τα αστικά κέντρα ως «τόπους έντονου πολιτισμού», όπου «η ανομία είναι οξυμένη και οδηγεί σε καταστάσεις απόγνωσης».⁽¹⁰⁾

Δεν θάπρεπε πάντως να αγνοήσουμε την πολιτική συνεισφορά τόσο της πόλης όσο και της επαρχίας γιατί κάθε τρόπος ζωής (είτε στην πόλη είτε στην επαρχία) έχει, όπως σωστά υποστηρίχθηκε από τον McClintock, τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματά του και στην καλύτερη περίπτωση αποτελούν συμπληρωματικές μορφές ύπαρξης.⁽¹¹⁾

Στις μέρες μας εκδηλώνεται, σε διεθνές επίπεδο μιλώντας, ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη μελέτη της βίαιης εγκληματικότητας στα αστικά κέντρα. Αφετηρία αυτού του ενδιαφέροντος αποτελεί το έντονο συναίσθημα ότι οι βίαιες εκδηλώσεις αυξάνουν συνεχώς προκαλώντας ανησυχία για την ασφάλεια της κοινότητας.⁽¹²⁾

Πολύ ενδιαφέρουσα είναι η εξέταση του θέματος αυτού στα ελληνικά πλαίσια και συγκεκριμένα στο πλαίσιο της ευρύτερης περιφέρειας της πρωτεύουσας, η οποία αποτελεί αντιπροσωπευτικό παράδειγμα αστικοποίησης και μάλιστα ιδιαίτερα επιταχυσμένης.⁽¹³⁾

Η εξέλιξη της ελληνικής πρωτεύουσας

Η εξέλιξη της ελληνικής πρωτεύουσας, όπως προκύπτει από την παραπάνω έρευνα, η οποία ως σημειωθεί ότι αποτελεί την πρώτη προσπάθεια μελέτης των φαινομένων της βίαιης εγκληματικότητας στον ελληνικό χώρο, καθορίστηκε από τα γεγονότα που γνώρισε όλη η χώρα. Όμως τρεις ιστορικές στιγμές αποδείχθηκαν σταθμοί για τη διαμόρφωσή της:

- η ανακήρυξη της ως πρωτεύουσας του ελληνικού κράτους (1η Δεκέμβρη 1834)
- ο επαναπατρισμός των προσφύγων της Μικράς Ασίας (το 1923), και
- η ταχύτατη ανάπτυξη της μετά το β' παγκόσμιο πόλεμο και τον εμφύλιο (μετά το 1950).

Αυτό που αποτελεί αναμφισβήτητο γεγονός είναι η ταχύτατη όσο και απρογραμματίστη ανάπτυξη την οποία γνώρισε η Αθήνα μετά το 1950. Μέσα στο χρονικό διάστημα των 30 χρόνων και ιδιαίτερα στη δεκαετία 1960–70, η πρωτεύουσα πήρε τη σημερινή υδροκέφαλη μορφή της και ταυτίστηκε με το δυναμισμό ολόκληρης της χώρας. Ο πληθυσμός αυξήθηκε στο διάστημα 1950–1980 κατά 119% (η αύξηση του συνολικού πληθυσμού της χώρας κατά το ίδιο χρονικό διάστημα ήταν 27,6%), φθάνοντας σήμερα να κατοικείται από το 1/3 του συνολικού πληθυσμού σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της απογραφής του 1981, ενώ στην πραγματικότητα το ξεπερνά κατά πολύ.

Η πυκνότητα του πληθυσμού ήταν το 1951, 3.183 κάτοικοι/km² και έφθασε τους 7.089 κατοίκους/km² το 1981 ενώ στο κέντρο της Αθήνας έφθανε ήδη από το 1971, τους 48.000 κατ./km² ή ακόμα και τους 60.000 κατ./km² σε ορισμένες περιοχές, όπως κατέγραψε μια έρευνα του Υπουργείου Δημοσίων Έργων, η οποία δημοσιεύθηκε το 1973.⁽¹⁴⁾

Η σημερινή μορφή της Αθήνας είναι απόρροια αυτής της πολύ σύντομης αστικοποίησής της, η οποία ήταν επιπλέον εντελώς ανεξέλεγκτη γιατί δεν βασίστηκε σε κανέναν είδους προγραμματισμό. Έτσι η οικολογική ισορροπία διαταράχθηκε ανεπανόρθωτα σ' αυτή την περιοχή όπου κυρίαρχο στοιχείο είναι το τσιμέντο και όπου η κατοικία μεταφράζεται σε μερικά τετραγωνικά μέτρα μέσα σε μια πολυκατοικία.

Ο συγκεντρωτισμός έκανε την πρωτεύουσα και ιδιαίτερα το μοναδικό κέντρο της, τον τόπο εγκατάστασης του κορμού της διοικητικής, πολιτειακής, πολιτισμικής και εμπορικής δραστηριότητας.

Δίχως την κατάλληλη υποδομή και οι προσπάθειες που γίνονται σήμερα για αποσυμφόρηση του κέντρου δεν φαίνονται αποτελεσματικές.

Κανένα από τα τόσα λειτουργικά προβλήματα δεν πρόκειται να λυθεί ριζικά αν ο λόγος ύπαρξής τους συνεχίζει να υπάρχει. Κι ο λόγος αυτός είναι ο υπερσυγκεντρωτισμός, ο οποίος προξενεί συνεχώς πιο σύνθετα προβλήματα και μια παρασιτική οικονομία.⁽¹⁵⁾

Το περιβάλλον το οποίο είναι απόρροια της παραπάνω διαδικασίας κάθε άλλο παρά ικανοποιεί τις ανάγκες των πολιτών.

Η σύνθεση του αθηναϊκού πληθυσμού περιπλέκει μάλιστα, ακόμα περισσότερο την κατάσταση. Δίχως κανενός είδους ομοιογένεια, οι σύγχρονοι Αθηναίοι έχουν ένα μόνο κοινό στοιχείο, ότι ζουν στην Αθήνα. Η μεγάλη δημογραφική κινητικότητα του πληθυσμού εξασθένησε τους παραδοσιακούς δεσμούς και αξίες και όξυνε τις αντιθέσεις. Η σύγχρονη πόλη, ανεξάρτητα από τα ιδιαίτερα δημογραφικά χαρακτηριστικά ακολουθεί παντού μια άκαμπτη πρόοδο, η οποία την κάνει να συγκαταλέγεται ανάμεσα στους σοβαρότερους προβληματισμούς της σύγχρονης κοινωνίας.⁽¹⁶⁾

Το περιβάλλον της πόλης σαν παράγοντας εγκληματογένεσης

Η οικολογική προσέγγιση της Σχολής του Σικάγο⁽¹⁷⁾, η οποία θεμελιώθηκε από την έρευνα του περιβάλλοντος στο εσωτερικό της πόλης του Σικάγο καθώς και άλλων αμερικανικών πόλεων, γύρω στο 1920–30, συνέδεσε άμεσα το γενικότερο φαινόμενο της εγκληματικότητας με το περιβάλλον της πόλης το οποίο και σύμφωνα με τις συνθήκες λειτουργεί ως παράγοντας εγκληματογένεσης.

Ο τομέας αυτός έχει αποτελέσει αντικείμενο διεπιστημονικών ερευνών σε διεθνές επίπεδο⁽¹⁸⁾. Στην Ελλάδα αντίθετα δεν υπάρχει άλλη εμπειρική έρευνα εκτός από την προκειμένη⁽¹⁹⁾ στο χώρο αυτό.

Όλες οι δημοσκοπήσεις φέρνουν πάντως πρώτο στη σειρά το αίσθημα του φόβου και της ανασφάλειας που νιώθουν όλο και περισσότερο οι κάτοικοι των πόλεων⁽²⁰⁾.

Έτσι, το 1977, περισσότερο από 80% των Γάλλων δήλωναν ότι αισθάνονται την έντονη αύξηση της βίας. Το 1979, το ποσοστό αυτό φτάνει το 88% και διατυπώνεται η πεποίθηση πως ζούμε σε μια εποχή βίας. Στην Ελλάδα δημοσιεύθηκε το 1986, σε κυριακάτικη εφημερίδα, μια δημοσκόπηση με θέμα τη βία στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα αυτής της δημοσκόπησης 9 στους 10 ερωτηθέντες, ανεξάρτητα απ' τον τόπο διαμονής τους (όλοι ήταν άλλωστε κάτοικοι αστικών και ημιαστικών περιοχών), απ' το επάγγελμα ή την κοινωνικοοικονομική τους κατάσταση, συμφωνούν ότι η εγκληματικότητα έχει αυξηθεί στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια.

Η τρομοκρατία θεωρείται ως «κοινωνική απειλή» απ' το 71% των ερωτηθέντων, οι κλοπές οι οποίες συνοδεύονται από βία και οι διαρρήξεις σπιτιών και καταστημάτων απ' το 60%, οι εμπρησμοί απ' το 46% και οι βιασμοί απ' το 30%.

Η κατάταξη των «προσωπικών απειλών» διαφοροποιείται ανάλογα από το φύλο και την ηλικία των ερωτηθέντων. Οι νέοι μέχρι 24 ετών έχουν οξυμένα κριτήρια για την προσωπικότητά τους και τη σωματική τους ακεραιότητα, οι ηλικιωμένοι για τη διαφύλαξη των περιουσιακών αγαθών τους και την αποφυγή ατυχημάτων. Πάντως οι

διαρρήξεις και οι κλοπές αποτελούν την υπ' αριθμόν 1 προσωπική απειλή για όλους. Ενώ στην δεύτερη θέση είναι ο βιασμός για τις γυναίκες και η τρομοκρατία για τους άνδρες.

Αναφορικά με τα αδικήματα κατά της ιδιοκτησίας και κύρια με τις κλοπές που συνοδεύονται από βία και τις διαρρήξεις, θα μπορούσαμε να πούμε πως η ανησυχία του κοινού δεν είναι και εντελώς αβάσιμη. Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές καταγράφηκαν 22.919 καταγγελίες για αδικήματα αυτής της κατηγορίας σ' ολόκληρη τη χώρα, το 1984. Με άλλα λόγια ένας ενήλικας στους 300 διακινδυνεύει να γίνει θύμα τέτοιας άδικης πράξης μια φορά το χρόνο ή διαφορετικά συμβαίνουν 7 κλοπές και διαρρήξεις κάθε 24 ώρες.⁽²⁴⁾

Προσέγγιση του φαινομένου της βίας

Τα αποτελέσματα των δημοσκοπήσεων, έχουν πάντοτε ανάγκη από ερμηνεία ώστε να ληφθούν υπόψη οι παράγοντες οι οποίοι επηρεάζουν την κοινή γνώμη αλλά και την στάση των ερωτηθέντων.

Πράγματι, η εγκληματικότητα δεν αποτελεί πάντα κάτι πραγματικό για το κοινό και μερικές φορές αγγίζει τα όρια του φανταστικού.

Η έκταση του φόβου στη συνείδηση του κοινού έχει πάρει αρκετά μεγάλες διαστάσεις σ' όλες τις κατηγορίες του πληθυσμού. Μόνο οι νέοι κάτω των 20 ετών και οι περισσότερο μορφωμένοι αντιστέκονται σ' αυτό το συναίσθημα.

Οι σχετικές έρευνες αποδεικνύουν επίσης ότι ο φόβος της θυματοποίησης είναι πολλές φορές κατά πολύ μεγαλύτερος από τον πραγματικό κίνδυνο. Στο ίδιο συμπέρασμα κατέληξε και η μελέτη των περιπτώσεων στην Υπηρεσία Υποδοχής Θυμάτων στο Δικαστήριο του Παρισιού, την οποία πραγματοποίησε η Jacqueline Bernat de Celis⁽²²⁾. Εκεί βλέπουμε πως ένα πολύ μεγάλο ποσοστό ένωθε θύμα ποινικά κολάσιμης πράξης δίχως να υπάρχει τέτοια πράξη. Ο ρόλος του τύπου και των μέσων μαζικής ενημέρωσης είναι σημαντικός στις διαστάσεις τις οποίες λαβαίνουν πολλές φορές μοναδικά γεγονότα μέσα από την διαδικασία της δραματοποίησης στην προβολή τους.

Όταν οι διαστάσεις αυτές που παίρνει το φαινόμενο της βίας στην συνείδηση του κοινού συνοδεύονται και από κρίση στις αξίες και τους θεσμούς μιας κοινωνίας, τότε οι πιθανότητες υποκειμενοποίησης των γεγονότων πολλαπλασιάζονται.

Οι έρευνες οι οποίες καλύπτουν τόσο τον ελληνικό όσο και τον διεθνή χώρο καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η εμπιστοσύνη του κοινού είναι αρκετά κλονισμένη απέναντι στην Αστυνομία και την Ποινική Δικαιοσύνη.⁽²³⁾

Θεσμοί επίσης, όπως η οικογένεια, η εκπαίδευση, οι διαπροσωπικές σχέσεις, η κοινωνία σαν σύστημα απεικονίζουν αξιών μπαίνουν σε νέες βάσεις.

Η στατιστική προσέγγιση του φαινομένου της βίας μπορεί πάντως να συμβάλλει σημαντικά στη δημιουργία σφαιρικής αντίληψης. Και επειδή η βία σαν έννοια είναι και πολύ πλατιά και αόριστη, στην προκειμένη ανάλυση συγκεκριμενοποιείται ως εγκληματική βία.

Όπως είναι γνωστό ούτε ο Ποινικός μας Κώδικας ορίζει ιδιαίτερη κατηγορία ως εγκλήματα βίας και βέβαια ούτε οι εγκληματολογικές στατιστικές διαθέτουν ανάλογη διάκριση κατηγορίας αδικημάτων. Το άρθρο 136 του Π.Κ. ορίζει την σωματική βία ως «την δι' υπνωτικών ή ναρκωτικών ή άλλων αναλόγων περιαγωγών τινός εις κατάσταση αναισθησίας ή ανικανότητας προς αντίστασιν». Οι όροι βία και βιαιοπραγία συναντώνται σε πολλές διατάξεις του Π.Κ.

αλλά προσδιορίζουν πάντα την βία κατά των προσώπων ενώ για την βία η οποία στρέφεται κατά των πραγμάτων χρησιμοποιούνται οι όροι «καταστροφές», «φθορές» κ.λπ.

Ο ορισμός τον οποίο δίνουν οι γαλλικές στατιστικές της Δικαστικής Αστυνομίας για την βία, σύμφωνα με τον οποίο «εγκληματική βία είναι η χρήση δύναμης κατά των προσώπων ή κατά των πραγμάτων, πλην των περιπτώσεων που ο νόμος το επιτρέπει» φαίνεται πλησιέστερος και ακριβέστερος καθότι περιλαμβάνει τις πράξεις οι οποίες στρέφονται τόσο κατά των προσώπων όσο και κατά των πραγμάτων. Έτσι συμπεριλαμβάνονται οι βανδαλισμοί και φθορές πραγμάτων, συμπεριφορές πολύ διαδεδομένες στα μεγάλα αστικά κέντρα, τα τελευταία χρόνια.

Η διάκριση επίσης η οποία γίνεται αναφορικά με την νόμιμη άμυνα, όπου η βία είναι ως ένα βαθμό επιτρεπτή, δίνει μεγαλύτερη ακρίβεια στον παραπάνω ορισμό. Πάντως η έννοια της «δύναμης» δεν οριοθετείται πράγμα που σημαίνει ότι θα μπορούσε να ερμηνευθεί τόσο σαν σωματική όσο και σαν ψυχολογική βία.

Εγκλήματα βίας στην Αθήνα

Στην έρευνα των εγκλημάτων βίας στην περιφέρεια της Αθήνας⁽²⁴⁾ ο χώρος αυτός οριοθετήθηκε από τρεις βασικούς άξονες. Η βία η οποία στρέφεται κατά των προσώπων, η βία η οποία στρέφεται κατά των πραγμάτων και τέλος η βία κατά της Δημόσιας Τάξης. Έτσι ερευνήθηκαν αντίστοιχα τα εγκλήματα της ληστείας, της ανθρωποκτονίας από πρόθεση, των σωματικών βλαβών από πρόθεση και των ηθών, οι κλοπές, οι φθορές ξένης ιδιοκτησίας και τέλος η αντίσταση κατά της αρχής και η επιβουλή της δημόσιας τάξης.

Στην προσέγγιση αυτή χρησιμοποιήθηκαν οι στατιστικές της Αστυνομίας ως περισσότερο αντιπροσωπευτικές της πραγματικότητας. Η χρησιμοποίηση των στατιστικών αυτών δεδομένων και η συναγωγή συμπερασμάτων απαιτεί πάντως, αρκετό σκεπτικισμό⁽²⁵⁾ μια και ούτε ο τομέας της βίας φαίνεται να εξαιρείται από τον γενικό κανόνα της αφανούς εγκληματικότητας. Ορισμένα αδικήματα μάλιστα όπως οι κλοπές και οι διαρρήξεις καθώς και τα εγκλήματα κατά των ηθών θεωρούνται ως τα πλέον προσβεβλημένα από τον «σκοτεινό αριθμό» της εγκληματικότητας αφού όπως έχει επισημανθεί⁽²⁶⁾ μόνο το 1/3 από αυτά φθάνει στη γνώση της Αστυνομίας.

Η παραπάνω έρευνα η οποία αφορά το μετά το 1970 χρονικό διάστημα καταλήγει σε μια πρώτη, γενικής μορφής διαπίστωση. Κατά την χρονική περίοδο 1970-1985 οι αριθμοί των διαπιστωθέντων κακουργημάτων - πλημμελημάτων αυξήθηκε στην Ελλάδα κατά 62,5%. Αξιοσημείωτο είναι ότι το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής αυτής εγκληματικότητας (το 60% κατά μέσο όρο) τελείται στις αστικές περιοχές καθόλου το παραπάνω διάστημα. Την μερίδα του λέοντος στην συμμετοχή αυτή την διεκδικεί η πρωτεύουσα, η οποία αντιπροσωπεύει τα 3/4 περίπου της εγκληματικότητας των αστικών περιοχών. Η ευρύτερη περιφέρεια της Αθήνας χαρακτηρίζεται κατ' αρχήν από έναν υψηλό, σε σχέση με την υπόλοιπη χώρα, δείκτη εγκληματικότητας (3.575 κακουργήματα - πλημμελήματα / 100.000 ποινικά υπεύθυνους [ηλικίας 7 ετών και πάνω] κατοίκους το 1985), ο οποίος ήταν ήδη πολύ υψηλός από το 1972.

Όσον αφορά τα εγκλήματα βίας, τα οποία δεν αποτελούν παρά ένα μικρό μόνο μέρος της συνολικής εγκληματικότητας, θεωρούμε ότι πρέπει να διερευνηθούν ως ιδιαίτερος τομέας εγκληματικής συμπεριφοράς για τον σημαντικό λόγο ότι μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα

(1974-1985) τα εγκλήματα αυτά αυξήθηκαν σημαντικά και δυσανάλογα με την συνολική εγκληματικότητα. Έτσι το 1974 τα εγκλήματα βίας αποτελούσαν το 6,9% του συνόλου της εγκληματικότητας. Το 1985 το ποσοστό αυτό σχεδόν διπλασιάστηκε (12,6%) ενώ η αριθμητική τους αύξηση είναι περισσότερο εντυπωσιακή (167%).

Τα συμπεράσματα αυτής της έρευνας συμφωνούν εξάλλου με εκείνα των ξένων ερευνών, εφόσον και στην Ελλάδα όπως και αλλού, η βία εγκαταλείπει το αγροτικό περιβάλλον με το οποίο παραδοσιακά συνδεόταν⁽²⁷⁾ για να εγκατασταθεί σχεδόν ολοκληρωτικά στο περιβάλλον της πόλης.

Αυτή η μετατόπιση δεν άφησε ανεπηρέαστη και την σύνθεση της βίαιης εγκληματικότητας, μετατρέποντάς την σε βία η οποία στρέφεται κυρίως κατά των πραγμάτων. Το γεγονός αυτό παραπέμπει στον συσχετισμό ο οποίος έχει ήδη θεμελιωθεί στις δυτικές χώρες ανάμεσα σ' αυτή την κατηγορία των αδικημάτων και το επίπεδο εκβιομηχάνισης της χώρας.⁽²⁸⁾

Η βίαιη εγκληματικότητα των αστικών περιοχών εκτός ότι είναι συντριπτικά μεγαλύτερη, αυξήθηκε με τον ταχύτερο ρυθμό σε σχέση με εκείνη στις υπόλοιπες χώρες.

Περισσότερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η περιφέρεια της πρωτεύουσας η οποία μονοπωλεί το μεγαλύτερο μέρος του φαινομένου. Εδώ τα εγκλήματα βίας ακολούθησαν μία έντονα ανοδική πορεία και η αύξηση που κατέγραψαν (211,5% σε απόλυτους αριθμούς στο χρονικό διάστημα 1974-85) είναι σημαντικά μεγαλύτερη και ανεξάρτητη από την πορεία της συνολικής εγκληματικότητας αυτής της περιοχής (η συνολική εγκληματικότητα σημείωσε αύξηση κατά 28,9% στην πρωτεύουσα το παραπάνω διάστημα).

Η προεξέχουσα θέση των αδικημάτων κατά των πραγμάτων τα οποία χαρακτηρίζουν την βίαιη εγκληματικότητα δεν εμποδίζουν εντούτοις την αριθμητική αύξηση όλων των κατηγοριών αδικημάτων βίας η οποία και οδήγησε στην αύξηση του δείκτη βίαιης εγκληματικότητας.

Συμπεράσματα

Οι παραπάνω διαπιστώσεις ενταγμένες στο πλαίσιο μιας έντονης και ανεξέλεγκτης αστικοποίησης, όπως είναι η περίπτωση της Αθήνας, θεμελιώνουν έναν άμεσο συσχετισμό του φαινομένου της βίας με τον «αποδιοργανωτικό» όπως έχει χαρακτηριστεί⁽²⁹⁾ εξαστισμό.

Δίχως τις κατάλληλες υποδομές οι μεγάλες πόλεις οι οποίες προήλθαν από μια επιταχυμένη διαδικασία αστικοποίησης δεν πρόσφεραν παρά περιορισμένες δυνατότητες δραστηριοποίησης των κατοίκων τους. Η δημιουργική έκφραση καθώς και οι λόγοι οι οποίοι θα υποστήριζαν την κοινωνική αλληλεγγύη φθίνουν.

Ο τρόπος ζωής στα σύγχρονα αστικά κέντρα δεν επιτρέπει την ικανοποίηση βασικών αναγκών των κατοίκων. Η συρρίκνωση του ζωτικού χώρου συμβάλλει έτσι, στην δημιουργία ενός πλαισίου αντιθέσεων το οποίο οδηγεί στην αναπόφευκτη γενίκευση των συγκρούσεων που όλο και περισσότερο μεταφράζονται με όρους εγκληματικότητας.

Βιβλιογραφία

1. LAMANDA (Vincent), Un regard sociologique: l'espace franc, in Archives de Politique Criminelle, No 6, Coll. "La ville et la criminalité: quatre regards", (Xe Congrès International de Défense Sociale, Thessalonique 28/9-2/10/1981) Εκδ. A. Pedone, Paris 1983, σελ. 93.
2. LE CORBUSIER, La charte d'Athènes, Εκδ. Minuit, Paris

1957.

3. WEBER (Max), La ville, Paris, Aubier/champ urbain, 1982.
4. DEBUYST (Ch.), Et iologie de la violence, in La violence dans la société, Conseil de l'Europe, Strasbourg, 1974, σελ. 257.
5. CHOMBART DE LAUWE (P.-H.), La fin des villes, Paris, Calman - Levy, 1982, σελ. 11.
6. Το ίδιο.
7. LAMANDA (V.), όπ. παρ.α.
8. LEAUTE (Jacques), Notre violence, Paris, Denoël, 1977.
9. LAMANDA (V.), όπ. παρ.α.
10. DURKHEIM (Emile), Le suicide, Quadrige/PUF, 1983, σελ. 274.
11. McCLINTOCK, La ville et la criminalité, Παρουσίαση στο 10ο Συνέδριο κοινωνικής άμυνας, όπ. παρ.α.
12. McCLINTOCK, Analyse phénoménologique et contextuelle de la violence, in La violence dans la société, όπ. παρ.α., σελ. 137.
13. ZARAFONITOU (Christiana), Criminalité violente en contexte urbain (à Athènes, produit d'urbanisation rapide), Διδακτορική διατριβή στο Παν/μιο Paris 2, 1989.
14. Κοινωνιολογική μελέτη της περιφέρειας πρωτεύουσας, Υπουργείο Δημόσιων Έργων, Εκδ. ΕΚΚΕ, Αθήνα 1973, Τ.1, σελ. 134.
15. Κριτική της σημερινής δομής και λειτουργίας της Αθήνας και της ευρύτερης περιοχής της, Σύνοψη έκθεσης κοινής ομάδας εργασίας του Τ.Ε.Ε. και του ΕΚΚΕ, Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών, 1978, τ. 33/34.
16. Réponses à la violence, Rapport du Comité présidé par A. Peyrefitte, t. II, Presses Pocket, Paris 1977, σελ. 83.
17. L'école de Chicago, Présentation Y. Grafmeyer et I. Joseph Aubier, Paris, 1984.
18. Rapport du Comité National de Prévention de la Violence, PREVENIR LA VIOLENCE, La documentation française, 1980
Βλ. επίσης Rapport de la Commission des maires sur la sécurité, FACE A LA DELINQUANCE, PREVENTION, REPRESSION, SOLIDARITE, 1982, Coll. des rapports officiels, επίσης La violence dans la société, όπ. παρ.α., επίσης, The National Council for Crime Prevention, Everyday Violence in Contemporary Sweden, 1985.
19. Criminalité violente en contexte urbain - à Athènes, produit d'urbanisation rapide, όπ. παρ.α.
20. Βλ. αποτελέσματα δημοσκοπήσεων στη Γαλλία in Réponses à la violence, όπ. παρ.α.
21. Αποτελέσματα δημοσκοπήσεων στην Ελλάδα, εφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ, 26.1.1986.
22. Το ίδιο.
23. J. BERNAT DE CELIS, Service d'accueil des victimes du tribunal de Paris, in Revue des Science Criminelle et de Droit Pénal Comparé, 1982, σελ. 695.
24. D. KALOGEROPOULOS, Le fonctionnement du système de la justice pénale et les représentations de la population en ce qui le concerne, in Le fonctionnement de la Justice Pénale, Paris, C.N.R.S., 1979.
Επίσης Η. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ και άλλοι, Η απονομή της ποινικής δικαιοσύνης στην Ελλάδα, ΕΚΚΕ, Αθήνα 1983, σελ. 353 όπου μόνο το 56,1% των ερωτηθέντων πιστεύει ότι θα εκδικάζονταν δίκαια η υπόθεσή του.
25. Criminalité violente en contexte urbain - à Athènes, produit d'urbanisation rapide, όπ. παρ.α.
26. Βλ. ενδεικτικά PH. ROBERT - C. FAUGERON, Les forces cachées de la justice, Le Centurion, Paris 1980, επίσης Η. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ, Η εγκληματολογική σημασία του σκοτεινού αριθμού της εγκληματικότητας, Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών, 25/74, επίσης D. KALOGEROPOULOS, La Statistique criminelle in Le fonctionnement de la justice pénale, Paris, C.N.R.S., 1979, σελ. 181 επ.
27. Η. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ, Σκοτεινός αριθμός εγκληματικότητας όπ. παρ.α.
28. P. BOUJAT - J. PINATEL, Traite de droit pénal et de Criminologie, 3ème ed., DALLOZ, Paris 1975, σελ. 152.
29. La violence dans la société, όπ. παρ.α., σελ. 42 και 150.
30. Prévenir la violence, όπ. παρ.α., σελ. 251.

Τραύματα από πυροβόλα όπλα

Δρα Νικολάου Μπεναρδή
Προϊστ. Ιατροδ. Υπηρεσίας
Αθηνών

Πυροβόλο όπλο είναι μηχανήμα που μπορεί να εκσφενδονίσει βλήμα, χρησιμοποιώντας τη δύναμη που προέρχεται από την εκτόνωση αερίων παραγόμενων κατά την ανάφλεξη κατάλληλης εκρηκτικής ύλης (πυρίτιδος). Η εκτόνωση των αερίων γίνεται κατά μήκος της κάννης, οπότε το βλήμα προωθείται και αποκτά κινητική ενέργεια, την οποία χρειάζεται για να κινηθεί έξω από τον αυλό της κάννης. Η εκρηκτική δύναμη της ύλης που χρησιμοποιήθηκε καθώς και το μήκος της κάννης, προσδιορίζουν την αρχική ταχύτητα. Η ανάπτυξη των θεμάτων αυτών είναι αντικείμενο της βλητικής. Η ιατροδικαστική περιορίζεται μόνο στη μελέτη των αποτελεσμάτων που παράγονται όταν ένα βλήμα πλήξει το ανθρώπινο σώμα. Τα πυροβόλα όπλα στην απλούστερή των μορφών δύνανται να θεωρηθούν, ότι ανήκουν σε 2 τύπους.

α) Σ' αυτά που βάλλουν ένα μόνο βλήμα, και β) Σ' αυτά που βάλλουν πολλούς μολυβένιους χόνδρους (σκάγια). Του πρώτου τύπου έχουν κάννη με εσωτερικές ραβδώσεις δεξιόστροφες ή αριστερόστροφες, οι οποίες προσδίδουν στο βλήμα στροβιλοειδή κίνηση περί τον άξονά του. Διακρίνονται στα μακρύκαννα και βραχύκαννα. Τα μακρύκαννα χαρακτηρίζονται από τη μεγάλη αρχική ταχύτητα



του βλήματος (850 — 1.000 μέτρα το δευτερόλεπτο) αναλόγως του τύπου των. Τα βραχύκαννα διακρίνονται σε περιστροφα και επαναληπτικά πιστόλια. (Αρχική ταχύτητα του βλήματος 260 — 350 μέτρα το δευτερόλεπτο, ανάλογα με τον τύπο).

Του δεύτερου τύπου έχουν κάννη τυποποιημένης (STANDARD) διαμέτρου και παίρνουν φυσίγγια που περιέχουν σκάγια τυποποιημένου μεγέθους. (Το μέγεθος των χαρακτηρίζεται με τους αριθμούς Νο 0 μέχρι 12. Η διάμετρος του Νο 0 είναι 8,13 χιλιοστά του μέτρου, ενώ του Νο 12 είναι 1,27 χιλισμ. Ένα κανονικό κυνηγετικό φυσίγγι έχει μήκος 7,5 εκ. μ. και περιέχει 290 σκάγια περίπου, Νο 7 ή 85 σκάγια Νο 2. Το σύνολό τους έχει βάρος 32 γραμμάρια και στα 35—40 μέτρα θάχουν ταχύτητα γύρω στα 300 μέτρα ανά δευτερόλεπτο).

Τα σκάγια είναι μολυβένια ή κράμα μολυβιού με άλλα μέταλλα. Όταν εξετάζονται τραύματα από πυροβόλο όπλο, η εξέταση έχει σκοπό να περισυλλέξει εγκαίρως κάθε στοιχείο που θα βοηθήσει στο να δοθεί απάντηση σ' ένα πλήθος ερωτημάτων που μπορούν να τεθούν εξ αρχής είτε να προκύψουν εκ των υστέρων. Τα κυριότερα απ' αυτά είναι:

1) Πρόκειται πράγματι για κάκωση από πυροβόλο όπλο; (Τυφλά ή διαμπερή τραύματα με νύσσοντα όργανα που έχουν κυλινδρικό σχήμα, όπως οι σούβλες, μπορούν να εκληφθούν σαν τραύματα από πυ-

ροβόλο όπλο.

2) Σί' ένα διαμπερές τραύμα ποιο είναι το στόμιο εισόδου και ποιο το στόμιο εξόδου του βλήματος; Οι χαρακτήρες του στομίου εισόδου εξαρτώνται από την απόσταση από την οποία έγινε ο πυροβολισμός, το είδος του όπλου, το είδος του βλήματος καθώς και από το εάν παρενεβλήθησαν ενδύματα ή άλλα αντικείμενα.

Εάν το τραύμα έγινε εξ επαφής μπορεί να είναι μεγάλο, ρηκτικό, με χείλη παραμορφωμένα που εισέρχονται και να παρουσιάζει τσουρούφλισμα (φρύξη) των τριχών γύρω του. Εάν πάλι έγινε από κοντινή απόσταση, δυνατόν να παρουσιάζει τρεις συγκεντρικές ζώνες γύρω από την οπή. α) την έσω, λεπτή και οφειλόμενη στην αποσπώγιση της μουντζώρας του βλήματος. β) τη μέση, που παράγεται από την εναπόθεση αιθάλης αερίων καείσης πυρίτιδος και γ) την έξω προκαλουμένη από την έμπαρση κόκκων ακαύστου πυρίτιδος. Το στόμιο εξόδου έχει συνήθως χείλη στραμμένα προς τα έξω και μέσω αυτού προβάλλουν



ράκη υποδορίου λίπους. Είναι μικρότερο από το στόμιο εισόδου στα τραύματα εξ επαφής. Εάν το βλήμα όμως προσέκρουσε σε κάποιο κόκκαλο μέσα στο σώμα κατά τη διαδρομή του και άλλαξε πορεία, τότε θα βγει με την πλαγία του επιφάνεια, τότε το τραύμα θα είναι πολύ πιο μεγάλο από εκείνο της εισόδου.

3) Από ποια απόσταση έγινε ο πυροβολισμός; Οι χαρακτήρες του στομίου εισόδου παρέχουν μόνο μια γενική εντύπωση περί της αποστάσεως. Στα τραύματα εξ επαφής ή εξ εγγυτάτης αποστάσεως (2 εκ.μ.) το τραύμα είναι ρηκτικό με αποκόλληση του δέρματος. Κάποτε γύρω από το τραύμα, μπορεί να αποτυπωθεί το σχήμα του στομίου της κάννης. Στα τραύματα εκ μικράς αποστάσεως (2-30 εκ.μ.) παρατηρείται γύρω από το στόμιο εισόδου εναπόθεση αιθάλης εξ αερίων καείσης πυρίτιδος και εξωτερικώς αυτής έμπαρση κόκκων ακαύστου πυρίτιδος. Όσο μεγαλώνει η απόσταση, τόσο οι πιθανότητες εναποθέσεως αιθάλης ελαττώνονται, ενώ έμπαρση κόκκων ακαύστου πυρίτιδος δυνατόν να παρατηρηθεί και μέχρι των 50 κ.μ.

Πέρα απ' την απόσταση των 50 εκ.μ. δεν παρατηρείται καμιά εναπόθεση. Όσον αφορά στην απόσταση για τα κυνηγετικά όπλα, μας καθοδηγεί η διασπορά των σκαγιών

ή η ανεύρεση των βυσμάτων (τάπες) εντός του τραύματος, τα οποία στην απόσταση των 2 μέτρων περίπου, πέφτουν γιατί χάνουν την ταχύτητά των. Πειραματισμός με το ύποπτο όπλο και σύγκριση των αποτελεσμάτων, παρέχει μεγαλύτερη ακρίβεια στον καθορισμό της αποστάσεως από την οποία έγινε ο πυροβολισμός (τούτο είναι έργο του εργαστηρίου εγκληματολογικών ερευνών).

4) Από ποια απόσταση ήρθε το βλήμα; Το ανθρώπινο σώμα είναι κινητός στόχος. Ως εκ τούτου, για να προσδιοριστεί η κατεύθυνση, πρέπει ο στόχος να ήταν καθλωμένος ή η θέση του απόλυτα γνωστή, είτε το βλήμα να πέρασε και να άφησε ίχνη σε ακίνητα αντικείμενα που σημάδεψαν τη διαδρομή του (να πέρασε από μια κλειστή πόρτα π.χ.).

5) Πόσα είναι τα βλήματα που προκάλεσαν τα τραύματα; Ένα και το αυτό βλήμα είναι δυνατόν να προκαλέσει περισσότερα από ένα διαμπερή τραύματα ή δύο βλήματα να προκαλέσουν δύο τυφλά τραύματα τα οποία να εκληφθούν σαν ένα διαμπερές.

6) Αν υπάρχουν περισσότερα από ένα τραύματα με ποία σειρά προεκήληθησαν; Εδώ βοηθούν τα νεκροτομικά δεδομένα. Π.χ. παραδεχόμαστε ότι βαρύ τραύμα της καρδιάς έγινε μετά από άλλο, όχι σπουδαίο και μη αιμορραγήσαν.

7) Ποιο ήταν το θανατηφόρο τραύμα και αν μετά απ' αυτό μπορούσε το θύμα να μετακινηθεί με τις ίδιες του τις δυνάμεις;

Τα στοιχεία που θα δώσουν την απάντηση προέρχονται από τα νεκροτομικά ευρήματα και από την αυτοψία του χώρου. (Μερικές φορές, κρανιοεγκεφαλικά τραύματα επιτρέπουν στο άτομο να ζήσει για λίγες ώρες ή για να περπατήσει, ενώ σ' άλλες περιπτώσεις, τραύματα με αθώα σχετικώς εξωτερική εμφάνιση, αποδεικνύονται κεραυνόβολα).

8) Από τι είδους όπλο προήλθε το βλήμα που προξένησε το τραύμα;

Αν το βλήμα βρεθεί, γιατί το τραύμα ήταν τυφλό ή βρεθεί επί τόπου, τότε η έρευνα είναι έργο του ειδικού στα θέματα βλητικής. (Ταυτότης του βλήματος μπορεί να γίνει δια της συγκρίσεως των αναπτυγμάτων με το συγκριτικό μικροσκόπιο, τόσον του βλήματος που βρέθηκε, όσον και του βλήματος που εβλήθη πειραματικώς με το ύποπτο όπλο). Αν το τραύμα είναι διαμπερές και το βλήμα δεν βρέθηκε, η κρίση είναι πολύ δύσκολη. (Θα βοηθήσουν μόνο οι χαρακτήρες των τραυμάτων για την πιθανολόγηση). Το έργο του Ιατροδικαστού περιορίζεται στο να βγάλει το βλήμα από το πτώμα και να το προφυλάξει από χειρισμούς που θα αλλοιώσουν τους χαρακτήρες του.

9) Η παραμόρφωση που παρουσιάζει ένα βλήμα έγινε πάνω σε κόκκαλο που συνάντησε μέσα στο σώμα ή οφείλεται σε αποστρακισμό;

Η παραμόρφωση που γίνεται πάνω σε κόκκαλο, αφορά στην κορυφή της βολίδας, η οποία τότε γίνεται σαν μανιτάρι. Η παραμόρφωση εξ αποστρακισμού, αφορά την πλαγία κυλινδρική επιφάνειά της, η οποία αποπλάτυνεται.

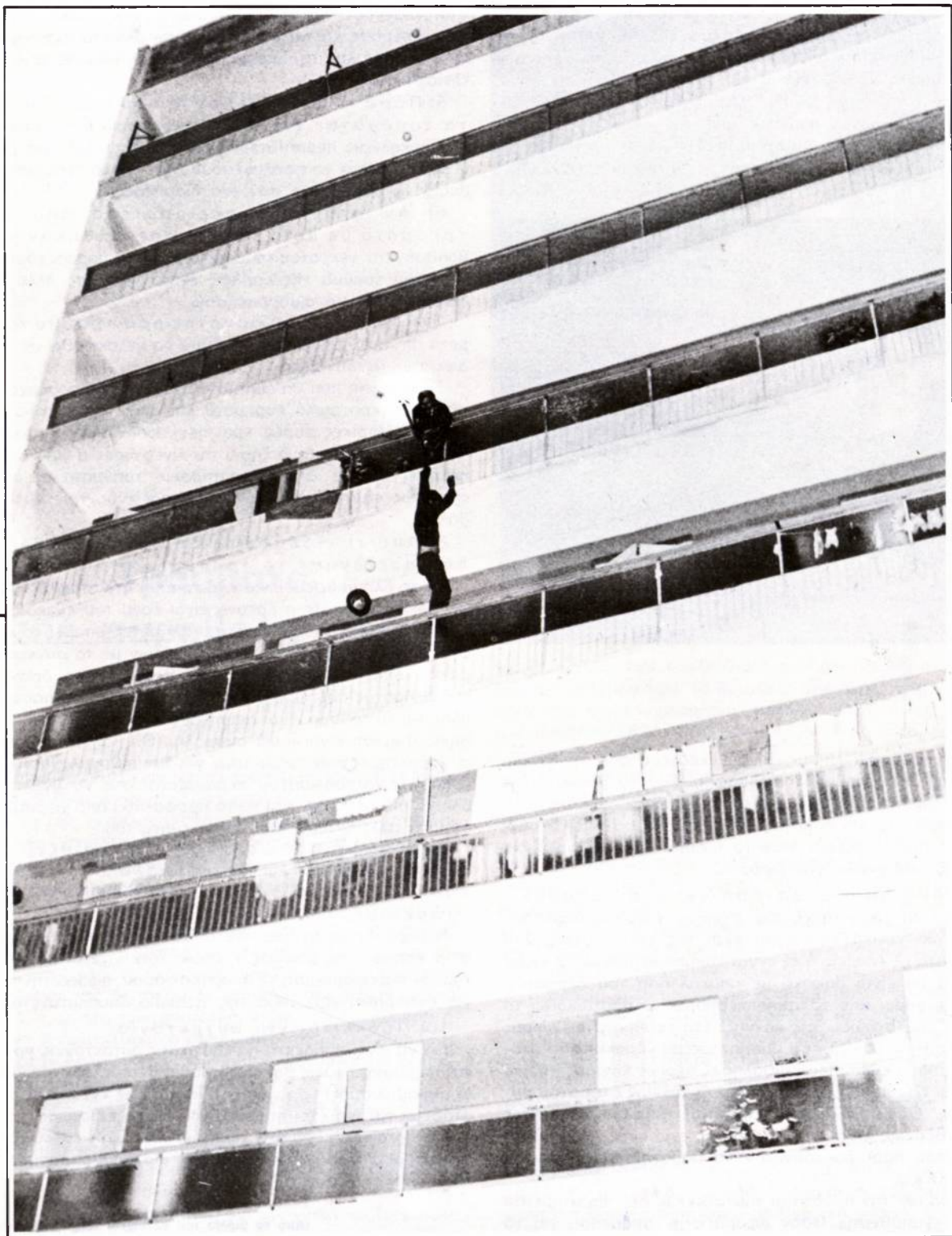
10) Πρόκειται για αυτοκτονία;

Για να γίνει αποδεκτή η εκδοχή της αυτοκτονίας πρέπει να πληρούνται τρεις βασικές προϋποθέσεις. α) Το τραύμα (ο πυροβολισμός) να έγινε εξ επαφής ή εξ εγγυτάτης αποστάσεως. β) Να έχει πυροβοληθεί χώρα επίσημος για τη ζωή (κρόταφος, καρδιακή χώρα, κοιλία). γ) Η κατεύθυνση του πυροβολισμού να είναι τέτοια, ώστε να μπορούσε να δοθεί από τον αυτόχειρα.

(Από το βιβλίο του «Στοιχεία Ιατροδικαστικής», Αθήνα 1987, έκδοση Υπ. Δημ. Τάξης, σσ. 57-59).

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΙΤΙΕΣ

Αφορμή γι' αυτό το άρθρο στάθηκε η διαπίστωση ότι τους τελευταίους μήνες πολλοί νέοι άνθρωποι στην Αθήνα και στις άλλες επαρχιακές πόλεις έδωσαν τέρμα στη ζωή τους, μεταξύ των οποίων και αστυνομικοί.



Συγκεκριμένα τη Δευτέρα 12 Δεκεμβρίου ο **24χρονος Γιάννης Μενεγιδής** από το Μενίδι, άνεργος, αυτοκτόνησε με κυνηγετική καραμπίνα στην Πάρνηθα, στη διάρκεια μιας «χαρούμενης» κυνηγετικής εξόρμησης με τους φίλους του.

Την ίδια μέρα, μέσα στο σπίτι του, στην Αργυρούπολη, τερμάτισε το σύντομο βίο του ο **15χρονος μαθητής Στέλιος Κουράκος** για τους βαθμούς του στο σχολείο, και αυτός με κυνηγετική καραμπίνα.

Την Τρίτη 13 Δεκεμβρίου η **20χρονη φοιτήτρια της Νομικής Σχολής Κλειώ Σειμένη** έπεσε από το πέμπτο όροφο πολυκατοικίας της οδού Βαλτετίου.

Την Τετάρτη 14 Δεκεμβρίου, έπεσε από τον όγδοο όροφο του κτιρίου της Φιλοσοφικής Σχολής στην Πανεπιστημιούπολη του Ζωγράφου η **22χρονη φοιτήτρια Αλεξάνδρα Ορτατζόγλου**.

Την παραμονή των Χριστουγέννων ο **αστυφύλακας Δημήτριος Μπραζουνάκης 41 χρόνων**, πατέρας δύο παιδιών, τίνανε τα μυαλά του στον αέρα, μέσα στο αστυνομικό τμήμα της Ξάνθης όπου υπηρετούσε. Ο άτυχος συνάδελφος είχε μεταφερθεί από την Αθήνα στη γενέτειρά του την Ξάνθη, πρόσφατα. Οι συνάδελφοί του περιγράφουν τον Μπραζουνάκη σαν αγχώδη και νευρικό.

Στις 10 Ιανουαρίου του 1989 ο **αστυφύλακας της Άμεσης Δράσης Σταύρος Σανταρίδης 27 χρόνων**, πατέρας ενός παιδιού, τερμάτισε τη σύντομη ζωή του με το υπεραισιακό του περίστροφο μέσα στο σπίτι του στη Νίκαια, χωρίς κανένας να ξέρει το πραγματικό γιατί.

Ποιες ήταν άραγε οι πραγματικές αιτίες που τους οδήγησαν στην αυτοκτονία; Τί κυβερνούσε την ψυχή τους; Η χαρά της αναμονής των Χριστουγεννιάτικων διακοπών και του νέου χρόνου ή η θλίψη μπροστά σ' ένα μύθο που είχε καταρρεύσει από τη συσσώρευση των συναισθηματικών, οικογενειακών και κοινωνικών προβλημάτων.

Η «Α.Ε.» δέκτης όπως πάντα όλων των κοινωνικών προβλημάτων, δημοσίευσε στο τεύχος του μηνός Νοεμβρίου του 1988 σχετικό άρθρο. Επειδή όμως οι τελευταίες περιπτώσεις αυτοκτονιών ασχολήσαν έντονα την κοινή γνώμη και την αστυνομία που επιλαμβάνεται για τη διενέργεια προανακρίσεων, αναδημοσιεύουμε, χάριν των αναγνωστών μας, απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά που έδωσαν κατά καιρούς στον ημερήσιο τύπο διακεκριμένοι εγκληματολόγοι, κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι και παιδαγωγοί.

Το σύστημα και η διάψευση «πυροβόλησαν» την ψυχή τους

Η επίκουρη καθηγήτρια της Εγκληματολογικής Ψυχολογίας, στην Πάντειο, κ. **Φωτεινή Τσαλίκोगλου**, μίλησε για μια δραματική σύγκρουση, που γίνεται, στις μέρες μας, στις ψυχές των παιδιών και των εφήβων: Σύγκρουση της προσδοκίας και της σιγουριάς ότι αυτό που περιμένουν δεν θα 'ρθει.

«Παράλληλα με την προσδοκία —λέει η κ. Τσαλίκोगλου— υπάρχει και η αναμονή της διάψευσης. Ο μύθος ότι κάτι νέο και σημαντικό θα συμβεί στις γιορτές — ο μύθος που υπήρχε στην παιδική και εφηβική ηλικία των σημερινών σαραντάρηδων — σήμερα δεν υπάρχει. Σήμερα, τα παιδιά ξέρουν ότι και αυτές οι γιορτές θα είναι ίδιες με τις προηγούμενες. Ξέρουν ότι ο νέος χρόνος δεν θα είναι αλλιώτικος. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια μαθημένη συμπεριφορά διάψευσης.

Οι νέοι έχουν μάθει να περιμένουν τη διάψευση. Έχει κοινωνικοποιηθεί η διάψευση. Μια άλλη σύγκρουση στις μέρες μας είναι το γεγονός ότι οι νέοι έχουν λιγότερη ανοχή στη στέρηση. Και εμείς τους ζητάμε να ζήσουν μέσα στη στέρηση...».

Μια τέτοια σύγκρουση πιθανόν να οδήγησε στην αυτοκτονία τον 15χρονο Στέλιο Κουράκο, από την Αργυρούπολη, που έβλεπε τους βαθμούς του στο σχολείο να μειώνονται.

Τον Στέλιο τον σκότωσε «ο φετιχισμός της βαθμολογίας», όπως χαρακτηρίζει η κ. Τσαλίκोगλου τον σκληρό και πολλές φορές άνιστο αγώνα των παιδιών για το ρεκόρ των βαθμών, ένα ρεκόρ - διαβατήριο κοινωνικής ανόδου.

«Όταν ο περίγυρος γιορτάζει θορυβώδη και υποκριτικά και η ψυχή πενθεί, η απελπισία φτάνει σε μια κορύφωση, που υπέρτατη έκφρασή της είναι η αυτοκτονία», λέει ο καθηγητής της Κοινωνιολογίας κ. Βασίλης Φίλιπς.

Ο ίδιος υποστηρίζει ότι η αυτοκτονία, η χρήση ναρκωτικών και η άνοδος της εγκληματικότητας έχουν κοινές παραμέτρους.

«Αυτό το ζήτημα —λέει— πρέπει να το δει κανείς σε τρεις άξονες:

- * Τον άξονα της απώλειας κάθε νοήματος ζωής, που επεκτείνεται κάθε μέρα και περισσότερο.

- * Τον άξονα του χαοτικού και του ταυτόχρονα βαθύτατα αποξενωτικού χαρακτήρα της κοινωνίας.

- * Τον άξονα της απώλειας κάθε πίστης στο μέλλον και, συνολόλουθα, την κατάρρευση της ελπίδας.

«Η σχετικοποίηση και ο μηδενισμός —προσθέτει ο κ. Φίλιπς— η «λαστιχο-

ποίηση» όλων των αξιών και εννοιών οδηγούν στην απώλεια του νοήματος ζωής. Αν σ' αυτό κανείς προσθέσει την καθίζηση όλων των κοινωνικών προτύπων, είναι εύκολο να αντιληφθεί πώς και γιατί ο νέος και ευαίσθητος άνθρωπος βρίσκεται ψυχολογικά κυριολεκτικά ξεκρέμαστος.

Η αποξένωση, από το άλλο μέρος, ξεκινάει από τα επικοινωνιακά αδιέξοδα, την απουσία συναισθηματικής κάλυψης, τη λειτουργία μιας κοινωνίας, όπου είσαι περισσότερο νούμερο παρά οντότητα, ανθρωπίνη ύπαρξη, με ψυχικές και όχι μόνο υλικές ανάγκες. Τέλος, η απώλεια της ελπίδας συνδέεται με όλο αυτό το αλαλούμ της ζωής του τόπου, με την ανασφάλεια και την αβεβαιότητα».

Η εκπαίδευση οδηγεί στην αυτοκτονία

Ο Παύλος Δημητρίου, παιδαγωγός, εξαιρώντας τη συμβολή του συστήματος εκπαίδευσης στην αυτοκτονία, τονίζει τα εξής σε σχετικό άρθρο του:

Στην εποχή μας, περισσότερο από κάθε φορά, ο άνθρωπος προσκυνά στο βωμό της εκπαίδευσης και της μάθησης για τη σωτηρία του. Οι προσπάθειες για ανατροφή και εκπαίδευση των παιδιών φτάνουν σε σημείο που αγνοείται η διατήρηση της καλής τους υγείας.

Δεν υπάρχει θέση για το παιδί που υστερεί σε οτιδήποτε ούτε για εκείνο που μαθαίνει με αργό ρυθμό ούτε για τη διαβάθμιση της ανθρωπίνης ανάπτυξης και ιδιαιτερότητας.

Η άσκηση πίεσης στα παιδιά να πετύχουν περισσότερα απ' όσα μπορούν, ακόμα και αν εξαντλούνται, είναι γενική, έντονη και αδιάλειπτη. Το χειρότερο είναι ότι οι πιέσεις, όπως διερμνεύονται από πολλά παιδιά είναι εκδικητικές.

Κανένας δεν μπορεί ν' αποφύγει τη μανιακή αυτή κατάσταση. Ακόμα και παιδιά προσχολικής ηλικίας αμέσως μετά τη γέννηση, όταν βρίσκονται σε μια αβέβαιη σχέση με τις μητέρες τους, υποβάλλονται σ' αυτή.

Η ανάγκη να ωριμάσουν τα παιδιά γρήγορα και να είναι σύγχρονα δίνει έμφαση στην ανεύρεση και θεραπεία των αδυναμιών. Χειρίζονται και πιέζονται σαν αντικείμενα για περισσότερη παραγωγικότητα. Η κατάσταση αυτή προκαλεί άνοδο της σωματικής και ψυχικής έντασης στα παιδιά και εκτρέφει ένα εχθρικό πνεύμα και την περιφρόνηση για τις παραδοσιακές κοινωνικές αξίες.

Τα παιδιά είναι αρκετά δυνατά. Εργάζονται σκληρά για να αντιμετωπί-

σουν τις απαιτήσεις του σχολείου, δέχονται υπερβολική πίεση για να παράγουν και ανταποκρίνονται στις προσκλήσεις για βελτίωση. Με την υποστήριξη και ενθάρρυνση είναι πάντοτε πρόθυμα να διευκολύνουν την αλλαγή και καινοτομία.

Ότι τα παιδιά δεν ανέχονται, χωρίς παθητικό, είναι το είδος της συνεχούς πίεσης για ανταγωνισμό που συνεπάγεται συνεχή επίκριση. Τα παιδιά δεν μπορεί να παραμείνουν φυσικώς και διανοητικώς υγιή με μια επίπληξη, ότι κατά κάποιο τρόπο δεν είναι το είδος των προσώπων που έπρεπε, ότι ανεξάρτητα για όσα κάνουν, δεν είναι αρκετό.

Αν τα παιδιά πιέζονται ν' ανταγωνίζονται για καλύτερες εργασίες και ανώτερες διακρίσεις, δε γίνονται ευφάνταστα, φιλόδοξα και δημιουργικά. Μια πλούσια φαντασία και δημιουργικότητα δεν αναπτύσσεται στους ανθρώπους με τον ίδιο τρόπο που παράγονται οι μηχανές. Τα παιδιά χρειάζονται περιόδους επώασης και ευκαιρίες για να καταπιαστούν με μια ιδέα ή ενδιαφέρον.

Αυτοκτονίες παιδιών πιθανόν να είναι το αποτέλεσμα συνεχούς πίεσης. Ερευνες στη Σκανδιναβία έδειξαν ότι ο βαθμός αυτοκτονιών στη Δανία και Σουηδία είναι μεταξύ των υψηλότερων στην Ευρώπη και τον κόσμο. Αντίθετα στη Νορβηγία είναι ο χαμηλότερος. Οι οικογένειες και τα σχολεία των δύο με υψηλότερο βαθμό αυτοκτονιών χωρών, σε αντίθεση με τη Νορβηγία, δίνουν μεγάλη έμφαση στην παιδική ανάπτυξη και ισχυρή συναισθηματική εξάρτηση από τους γονείς και δασκάλους. Στη Δανία το παιδί διδάσκεται να μη δείχνει την ατομικότητά του αλλά την εξομίωση. Στη Σουηδία είναι κάτω από συνεχή πίεση για υπεροχή και ανταγωνισμό. Όταν είναι πολύ μικρά, οι μητέρες τους τα συνηθίζουν στην εργασία.

Στέρηση παιδικής στοργής, αισθήματα δυσaréσκειας από τους μεγάλους και ντροπή είναι οι τιμωρίες για όσα παιδιά δε συμμορφώνονται ανάλογα. Τα παιδιά συνηθίζονται να μη δείχνουν θυμό και επίθεση.

Στη Νορβηγία, με τις λιγότερες αυτοκτονίες, η κατάσταση είναι ακριβώς αντίθετη. Περισσότερη ελευθερία στο παιδί να ωριμάζει βαθμιαία και ν' αναπτύσσει την ατομικότητά του, λιγότερη έμφαση στον ανταγωνισμό για επιτυχία ή για κοινωνική και διανοητική συμμόρφωση. Το παιδί ενθαρρύνεται να βρίσκει μόνο του το δρόμο της ανεξαρτησίας. Οι γονείς δεν υπαγορεύουν τι πρέπει να γίνει.

Πιέσεις στα παιδιά από τους γονείς

και τα σχολεία, να πετύχουν υπεροχή σε κάθε μάθημα είναι, άρνηση προς τη γνώση. Ενα παιδί μπορεί να έχει ένα αναπτυξιακό ταμπεραμέντο για ανώτερη επιτυχία στα τεχνικά μαθήματα ή τα ανθρωπιστικά, από τη Φυσική και τη Ψημεία ή τα Μαθηματικά και το αντίθετο.

Η πρόκληση για τους γονείς και εκπαιδευτικούς είναι τι μπορούν να κάνουν για την παραφροσύνη που φθείρει τις καλύτερες ανθρώπινες ιδιότητες των νέων.

Δέν μπορούν να πετύχουν την εκρίζωση των συνθηκών που παράγουν την παραφροσύνη, αλλά μπορούν να ενεργούν με ευαισθησία και σοφία για να μειώσουν ένα περιττό ποσό αίσθησης αποτυχίας και αυτοκριτικής των παιδιών. Ν' αποφεύγονται ενέργειες που αυξάνουν την πίεση.

Στα μεγάλα σχολεία και μεγάλες τάξεις, καλύτεροι τρόποι πρέπει να βρεθούν για την ανακάλυψη και υποστήριξη της ατομικότητας των παιδιών. Χρειάζεται ένας νέος εύκαμπτος σχεδιασμός που να ελευθερώνει τους εκπαιδευτικούς για να έχουν περισσότερη διαγνωστική και υποστηρικτική επίδραση στους μαθητές.

Η σχολική εξουσία να είναι επιφυλακτικότερη στην εισαγωγή νέων προγραμμάτων. Πραγματικό εκπαιδευτικό αποτέλεσμα θα έχει ένα πρόγραμμα το οποίο δεν προσθέτει πίεση στα παιδιά. Είναι κοινή πρακτική σήμερα να δείχνουμε νέα προγράμματα, χωρίς κριτική αποτίμηση των αποτελεσμάτων στα

παιδιά.

Ηρθε η εποχή ν' ανταλλάξουμε την ταχύτητα και ποσότητα στη μάθηση και να ευνοήσουμε την ποιότητα και ατομικότητα. Οι γονείς δεν μπορούν να κάνουν αυτό μόνοι τους. Τα σχολεία και οι ανώτατες σχολές πρέπει να πάρουν την πρωτοβουλία. Κάτι άλλο μπορεί να γίνει από τους γονείς. Να δώσουν στα παιδιά περισσότερο ελεύθερο αέρα, ν' αποφασίζουν τι θέλουν να γίνουν και πώς πρόκειται να το πετύχουν.

Αλλά ας δούμε πώς παρουσίασε το πρόβλημα της αυτοκτονίας, από «μεταψυχολογικής» σκοπιάς, ο ψυχίατρος κ. **Διονύσης Λιάρος** σε κύκλο ψυχοεπιστημών το 1987 με αφορμή την αυτοκτονία του 25χρονου Κώστα Ροδίτη, επιστήμονα πληροφορικής στις Η.Π.Α.

Η αυτοκτονία αυτή σχολιάστηκε πολύ στον τύπο επειδή ήταν απόρροια της ανάγνωσης που έκανε ο άτυχος νέος ενός αποκρυφιστικού βιβλίου, κάποιας Αγγλίδας «μέντιουμ» Ιλνίον Φόρτσουν, που είχε τον τίτλο «Μέσα από τις πύλες του θανάτου». Στο σημείωμα που άφησε ο τραγικός νέος, όλες οι φράσεις των τελευταίων του επιθυμιών είχαν παρθεί από το επίμαχο βιβλίο. Το οποίο βρέθηκε και κοντά στο πτώμα του, σ' ένα βουνό στο Ρέθυμνο, όπου και φούνταρε στο γκρεμό, το καλοκαίρι του 1986. Στη δίκη που έγινε κατά των εκδοτών του βιβλίου, ο κ. Λιάρος ήταν μάρτυς κατηγορίας. Όχι γιατί δεν σέβεται απεριόριστα την ελευθερία του τύπου και της διακίνησης των ιδεών αλλά διότι, όπως δήλωσε, τα θεωρητικά εξαμβλώματα αυτού του είδους, που ζητάνε να προστατευθούν κάτω από την ομπρέλλα της ανοχής μας, έχουν γραφτεί με το αίμα εκατομμυρίων αθώων ανθρώπων, αφού δεν είναι τίποτ' άλλο έξω από φασίζοντα παραμύθια, στα χέρια ενός



πορωμένου και αδιάστακτου ιερατείου, του Βραχμανικού, ενάντια στο οποίο με τόση ευγένεια εξεγέρθηκε ένας Βούδας, ένας πρίγκιπας πραγματικός, όχι τόσο λόγω καταγωγής —αυτά μετράνε για τους ανόητους— όσο λόγω αγνότητας κινήτρων στην ηθικήσυμπεριφορά!

Έκπληκτος ο κ. Λιάρος άκουσε εγκληματολόγους, ψυχιάτρους και δημοσιογράφους να επιχειρηματολογούν υπέρ του «δικαιώματος στην αυτοκτονία». Και, εξοργισμένος από την μακάρια αφέλεια των «προοδευτικών» που νομίζουν ότι θα φανούν παλιομοδίτες αν αρνηθούν και αυτό το δικαίωμα «στην καταπιεσμένη και συμπαθή τάξη των αυτοχεϊρών», προσπάθησε να βάλει κάποια πράγματα στη θέση τους.

(Για την απομαγνητοφώνηση και τα τυχόν λάθη της ευθύνη έχει μόνο το περιοδικό μας).

«Η αυτοκτονία αποτελεί ένα *τρομερό μυστήριο*, ένα *mysterium tremendum* που λένε οι θεολόγοι μιλώντας για τον θάνατο. Και ορθά παρατηρεί ο Αλμπέρ Καμύ ότι αποτελεί το πιο ακρογωνιαίο και αγωνιακό πρόβλημα της φιλοσοφίας γενικά, όχι μόνον της ψυχιατρικής ή της ψυχανάλυσης. Για τις δυο αυτές επιστήμες αποτελεί, αναμφίβολα, τη λυδία λίθο της ίδιας τους της αξιοπιστίας. Χωρίς μια θεωρία της αυτοκτονίας είναι αδιανόητη οποιαδήποτε ψυχολογία που να αξίζει τον τίτλο της.

Ο μεγαλοφυέστερος αναλυτής του ψυχισμού που έζησε ποτέ, ο Σίγκμουντ Φρόυντ (1856–1939), δανείστηκε προς το τέλος του την έννοια μιας «θανατερής ενόρμησης ή ορμής», ενός «ορμεμφύτου θανάτου» (Todestrieb) από τον Ρώσο φυσιολόγο Μετσνίκωφ για να υποδείξει όλες αυτές τις ξεκάθαρα καταστροφικές τάσεις (*αυτο-καταστροφικές*, σαν τα νάρκωτικά, το κάπνισμα, τον αλκοολισμό, την αυτοκτονία, τον ηθικό μαζοχισμό και άλλα, και *ετερο-καταστροφικές*, σαν τον πόλεμο, το έγκλημα, τη φαγωμάρα) που στιγματίζουν την μακραίωνη ιστορία του ανθρώπου. Μόνον ο άνθρωπος, απ' όλα τα ζώα, έχει διαπράξει γενοκτονίες εκατομμυρίων άλλων ανθρώπων, ως αποτέλεσμα ιδεοπληξίας. Μόνον ο άνθρωπος μπορεί να γίνεται ρομπότ και εξολοθρευτής, γενίτσαρς των ίδιων του των παιδιών, ή του ίδιου του του εαυτού.

Κανένα άλλο είδος ζώου δεν εμφανίζει το φαινόμενο της αυτοκτονίας. Μόνον κάτι τρωκτικά της Σκανδιναβίας, τα Λέμινγκ, πέφτανε, κάποτε, κάθε σαράντα — πενήντα χρόνια, κατά εκατομμύρια, στη θάλασσα. Για να

πνιγούνε; Δεν το ξέρουμε. Ίσως ήταν μια τυφλή πορεία στο γκρεμό. Όπως και νάχει το θέμα, συναφής είναι η παρατήρηση των φαρμακολόγων ότι τεράστιες δόσεις καφεΐνης κάνουν τα πειραματόζωα τρωκτικά να τρώνε το... ίδιο τους το μπροστινό πόδι! (Αυτό θυμίζει το ξυράφισμα των καρπών τους που κάνουν οι τοξικομανείς όταν είναι στη διέγερση της «χαρμάνας»).

Βιάζομαι να διευκρινίσω ότι δεν έχω μια καταστροφική αντίληψη για την ανθρώπινη φύση. Το αντίθετο μάλλον. Μόνον ο άνθρωπος μπορεί να ενσαρκώνει την απίστευτη ευγένεια ενός Ιησού, ενός Βούδα, ενός Σπάρτακου ή ενός Τσε Γκεβάρα. Ταυτόχρονα όμως, όπως παρατηρούσε ο Μαρκ Τουαϊν, «η μόνη διαφορά του ανθρώπου από το σκύλο είναι πως ο σκύλος ΔΕΝ σε δαγκώνει αφού τον ταισίσει». Η χαρακτηριστική για τον άνθρωπο αχαριστία που συχνά πυκνά δείχνει, είναι άγνωστη στα ζώα. Όπως είναι και η μνησικακία. Για να μην πούμε τίποτα για το γνωστό «φαγητό που τρώγεται για το γνωστό «φαγητό που τρώγεται κρύο», την εκδίκηση. Μόνον ο άνθρωπος είναι ικανός για «βεντέτα». Λέγεται ότι στη Μαφιοκρατούμενη Σικελία όλο και κάποιος ανύποπτος Αμερικανός τουρίστας Σικελικής καταγωγής αντικρύζει ξαφνικά εμβρόντητος μπροστά του μια γριά να του ουρλιάζει: «ΕΣΥ είσαι, πια, αυτός που πρέπει να πάρει το αίμα τριών γενεών Τατόνι πίσω!!».

Δεν θεωρώ ότι βγήκα απ' το θέμα μου μιλώντας για τα πλοκάμια της μνησικακίας (της *ressentiment*, του Νίτσε) διότι θεωρώ ότι παίζει κύριο ρόλο στο ζήτημα της αυτοκτονίας. Διότι κι αυτή αποτελεί ένα είδος «βεντέτας» όπου κανείς ως υποκείμενο, σκοτώνει τον εαυτό του ως αντικείμενο. Συνοψίζοντας έτσι, τραγικά, τον διχασμό του ανθρώπου. Καθένας μας είναι, αν όχι πολλαπλός, τουλάχιστον διπλός, διττός, ποτέ απλός και ενιαίος. Το «εγώ» αποτελεί όντως έναν «γραμματικό μύθο» όπως περιγράφει εξάισια ο Άρθουρ Κάιςλερ, στο αριστούργημά του «Το μηδέν και το άπειρο». (Το οποίο πραγματεύεται, ακριβώς, μια ανάκριση. Από την αστυνομία. Την *πολιτική* αστυνομία — και κάθε αστυνομία είναι πολιτική, αφανώς, πλην, ίσως, της τροχαίας...). Όπως «γραμματικό μύθο» αποτελούν και «η» κοινωνία ή «ο» άνθρωπος.

Αντιμέτωποι με τέτοιες συγχυσισγόνες «μονιστικές» έννοιες, θάταν σωτήρια μια δόση λαϊκού δυϊσμού «καλού - κακού». Η καλή διάσταση κάθε φερέως (προσώπου, λαού, έθνους κ.λπ.) θάταν αυτή που διατηρεί την τάξη του,

την εσωτερική του συνοχή και την έλλειψη προστριβών και τριβών. Κι η κακή του διάσταση θάταν αυτή που τον αποδιοργανώνει, που υπονομεύει την τάξη του γεννώντας Αταξία και Χάος, υποδαυλίζοντας ή πολλαπλασιάζοντας τις τριβές.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ζωή ισοδυναμεί με οργάνωση κι ο θάνατος με αποδιοργάνωση. Η σύγχρονη βιολογία είναι σαφέστατη: η ζωή ενάντια στο θάνατο είναι, ουσιαστικά, η μάχη για τη διατήρηση της οργάνωσης ενάντια στις τάσεις για αποδιοργάνωση. Στον αυτόχειρα, οι τάσεις αυτοτιμωρίας (αυτοδιάλυσης για να επιτευχθεί μια ανασύνθεση σε ανώτερο επίπεδο), πετυχαίνουν μόνο τον πρώτο τους στόχο. Τον δεύτερο δεν έχουν, πια, χρονικά περιθώρια να πετύχουν. Παρά το ό,τι, απ' όσο ξέρουμε από αφηγήσεις επιζήσαντων από σοβαρές απόπειρες αυτοκτονίας, όλοι κάπου πιστεύουν ότι θα συνεχίσουν, κάπως, να «ζουν». Και «εκεί» θα «ολοκληρώσουν» την έως τώρα «ανολοκλήρωτη» ζωή τους... (Ασυναίσθητη) πίστη ολέθρια. Αφού το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει: δεν ολοκληρώνει κανείς τη ζωή του, ακόμα κι αν δεν αυτοκτονήσει ποτέ (ούτε απότομα ούτε σταδιακά), μη πιστεύοντας σε κανένα «εκεί» και μη εγκαταλείποντας αμαχητί το ξεφτιλισμένο «εδώ».

Επιμέλεια: Νικ. Πολύμερος



Πηγές

Εφημερίδες ΕΘΝΟΣ - ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ της 27/12/88.



Η ΒΕΝΤΕΤΑ ΞΑΝΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Γράφει ο υπαστυνόμος Β' Δημήτρης Κάσσιος

Ο ποινικός κώδικας ορίζει την έννοια της αξιόποινης πράξης: «Έγκλημα είναι πράξη άδικη και καταλογιστή στο δράστη της, η οποία τιμωρείται απ' το νόμο».

Τα εγκλήματα είναι ταξινομημένα σε μεγάλες κατηγορίες και όλα ανεξαιρέτα, έχουν θεσπιστεί για την τιμώρηση από την πολιτεία του εγκληματία αφού η θεμελιώδης διάταξη του άρθρου 1 του Π.Κ. αναφέρει ρητά ότι «δεν επιβάλλεται ποινή χωρίς νόμο».

Εγκλήματα κατά της ζωής, κατά της προσωπικής ελευθερίας, κατά της τιμής, κατά της ιδιοκτησίας και άλλων κατηγοριών γεμίζουν καθημερινά το αστυνομικό δελτίο των εφημερίδων. Οι δράστες για να δικαιολογήσουν τις πράξεις τους, επικαλούνται διάφορους ισχυρισμούς, άλλοτε ισχυρούς και άλλοτε αβάσιμους.

Ας ξαναθυμηθούμε μερικά εγκλήματα κατά της ζωής, που έγιναν στον ελλαδικό χώρο και που η ανάμνηση τους μας κάνει να αναρωτηθούμε: «Καλά, πόσο φτηνή θεωρούν τη ζωή των άλλων μερικοί συνάνθρωποί μας;».

2.11.86 Αρχαία Κόρινθος

Άγριο έγκλημα για ασήμαντο λόγο έγινε στην Αρχαία Κόρινθο. Μικροπωλητής εκτέλεσε με κυνηγετική καραμπίνα γείτονά του, γιατί τον ειρωνεύτηκε!

12.5.86 Κομπότι Αιτωλίας

Αγρότης, για λόγους τιμής πυροβόλησε και σκότωσε με κυνηγετικό όπλο, στην είσοδο του σπιτιού του, το φίλο της 18χρονης κόρης του!

13.12.85 Χειμαδιό Πύργου

Σκότωσε με ένα χασαπομάχαιο, τον αδερφό της γυναίκας του γιατί τα νερά της αποχέτευσης του θύματος έπεφταν στην αυλή του!

25.9.85 Ρέθυμνο

Γεωργός σκότωσε σε χωριό του Ρεθύμνου, με ένα μεγάλο τσεκούρι «για λόγους τιμής» την 24χρονη κόρη του.

Όμως ανάμεσα σ' αυτά τα «καθημερινά» εγκλήματα προβάλλουν και μερικά άλλα με κάποια ιδιαιτερότητα που η διάπραξή τους φέρει την ξενική ονομασία «βεντέτα» και έχουν σαν κοινό αίτιο την εκδίκηση

και που η αφορμή τέλεσής του άλλοτε είναι πρόσφατη και άλλοτε ανάγεται στο απώτερο παρελθόν.

Τι σημαίνει όμως βεντέτα;

Η λέξη είναι ιταλική (ventetta) και σημαίνει εκδίκηση. Πριν από λίγο καιρό περιστατικό βεντέτας συγκλόνισε την κοινή γνώμη. Ο δράστης εκτέλεσε μέσα στο κακουργιοδικείο το δολοφόνο του γιου του.

Απονομή δικαιοσύνης με αυτοδικία λοιπόν και όχι με δικαστική απόφαση! Ένα άσβεστο μίσος οδηγεί στο γδικιωμό. Ο φόρος αίματος σε όλες αυτές τις περιπτώσεις είναι πάρα πολύ μεγάλος και δεν έχει σταματημό.

«Κατά την αρχαιότατη προϊστορική περίοδο⁽¹⁾ η ελληνική κοινωνία είχε τη μορφή «γένους», δηλαδή μεγάλης οικογένειας, στην οποία ίσχυαν ορισμένοι εθιμικοί κανόνες για τις απαγορευόμενες πράξεις και τις συνέπειές τους.

Ο Glotz χωρίζει τις παραβάσεις αυτές σε εσωτερικές του γένους και σε προσβολές ενός γένους από

ένα άλλο γένος. Τις πρώτες ρυθμίζαν οι κανόνες που με μια λέξη καλούνταν «θέμις», τις δεύτερες οι κανόνες που λέγονταν «δίκη».

Τα εγκλήματα ανάμεσα στα γένη ήταν κυρίως η ανθρωποκτονία και η κλοπή. Η ανθρωποκτονία (από πρόθεση ή αμέλεια, αρχικά χωρίς διάκριση) έπρεπε να ξεπληρωθεί με αίμα που στη συνέχεια έπρεπε κι αυτό να ξεπληρωθεί με αίμα, συνεχώς και χωρίς τέλος.

Κατάλοιπο αυτής της νοοτροπίας είναι η σημερινή vendetta που επιζεί σε μερικές περιοχές της Ελλάδας (π.χ. Μάνη, Κρήτη). Το ίδιο συμβαίνει και σε μερικές περιοχές άλλων χωρών (π.χ. Σικελία).

Η εκδίκηση είναι κατάλοιπο της πρωτόγονης ζωής και τη συναντάμε με όλη την αγριότητα απ' τους πανάρχαιους λαούς μέχρι σήμερα. Στην εποχή της ανοργάνωτης κοινωνίας ήταν η μόνη κύρωση εναντίον των αντικοινωνικών πράξεων ατόμων ή ομάδων. Αλλά και αργότερα, η εκδίκηση παρέμεινε σα σοβαρή απειλή για τις αξιόποινες πράξεις που η δικαιοσύνη δεν κατόρθωνε για διάφορους λόγους να τιμωρήσει.

Στους Ρωμαίους, Γερμανούς, Αφγανιστάν, Κορσική, Σαρδηνία, Σικελία, στην Κρήτη και τη Μάνη, η εκδίκηση θεωρείτο η ιερότερη οικογενειακή υποχρέωση και συχνά προκαλούσε μεγάλες αιματηρές συγκρούσεις.

Με την πραγματοποίηση της βεντέτας ανανεώνεται η αιτία που την προκάλεσε και έτσι διαιωνίζεται το μίσος χωρίς σταματημό.

«Την αλυσίδα των πολέμων⁽²⁾ και των εκδικήσεων της Μάνης, μαρτυρούν ολοζώντανα οι ατέλειωτοι «τρόχαλοι», όπως ονομάζουν οι ντόπιοι τους σωρούς ερειπίων. Οι διαμάχες των οικογενειών της Μάνης είχαν πάντοτε αφορμή βαθιά και πραγματική, με κύρια τη στενότητα του τόπου. Όμως παρουσιάζονται και άλλες ασήμαντες αφορμές.

Πολλές φορές η έχθρα βαστούσε τόσα πολλά χρόνια ώστε οι οικογένειες, δε θυμόντουσαν την αρ-

χική αφορμή της έχθρας που πολύ συχνά ήταν ασήμαντη ενώ είχαν σκοτωθεί τόσοι κι απ' τα δύο μέρη.

Απ' το 1716 μέχρι το 1867, που σταμάτησε το κακό, οι κάτοικοι βρισκόντουσαν σε συνεχείς εχθροπραξίες. Όλοι ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους και στους πύργους. Το ντουφέκι και το κανόνι θέρριζε κόσμο και χάλαγε σπίτια και πύργους. Στη «Μέσα Μάνη» η κατάσταση ήταν απελπιστική. Δεν υπήρχε ούτε μια ελιά γιατί όσες υπήρχαν είχαν κατασγραφεί. Μόνο χάρη στον υπολοχαγό Παναγιωτό-



πουλο, απεσταλμένο της κυβέρνησης, με στρατό, υπήρξε ένας γενικός συμβιβασμός...

...Το όνομα βεντέτα δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τα Μανιάτικα έθιμα ούτε και λέγεται η λέξη στη Μάνη. Την ονομασία αυτή την κόλλησαν στα δημοσιεύματά τους μερικοί νεοέλληνες δημοσιογράφοι, θέλοντας, για εντυπωσιακούς





λόγους, να τη συσχετίσουν με την Κορσικάνικη βεντέτα, που είχε γίνει περίφημη απ' τη γαλλική μυθιστοριογραφία.

Αυτή όμως προέρχεται απ' το MAQUIS δηλαδή το λημέρι των BANDIT (ληστών) της Κορσικής και έχει αφετηρία καθαρώς ληστρική, ενώ η Μανιάτικη εκδίκηση στρέφεται μονάχα γύρω στα οικογενειακά ζητήματα προσβολής και τιμής, όπως καλά η κακά εννοούνται στα έθιμα της Μάνης και δεν έχει ούτε είχε ποτέ σχέση με κλεψιές και ληστείες γιατί αυτές οι πράξεις θεωρούνται στη Μάνη άτιμες όσο και η πορνεία».

«Αμφίβολο είναι⁽³⁾ αν στην εποχή του Ομήρου και του Ησίοδου υπήρχε στην Ελλάδα ο νόμος της ταυτοπάθειας (...οφθαλμόν αντί οφθαλμού) που ίσχυε σε πολλές κοινωνίες πρωτόγονου ή ημιπρωτόγονου πολιτισμού (π.χ. ιουδαϊκός νόμος)».

Πριν τον ιουδαϊκό νόμο επικρατούσε η αντίληψη ότι αν κάποιος δεχόταν από κάποιον άλλο μια αδικία, έπρεπε να την ανταποδώσει ο ίδιος και μάλιστα δέκα φορές μεγαλύτερη. Αν δηλαδή κάποιος του έβγαζε ένα μάτι, αυτός έπρεπε να του βγάλει δέκα μάτια. Γι' αυτό και η εκδίκηση περνούσε στους συγγενείς του δράστη.

Ο Μωσαϊκός νόμος περιόρισε την εκδίκηση και απαγόρευε την αυτοδικία. Ο παθόντας έπρεπε να καταφύγει στις αρχές όπου θα ζητούσε να βγάλουν απ' το δράστη μόνο το ένα μάτι «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος».

«Στη Ρώμη⁽⁴⁾, τα εγκλήματα που στρέφονταν κατά ατόμων και ιδιωτικών αγαθών ήταν αντικείμενο ιδιωτικής εκδίκησης, που γρήγορα έλαβε είτε τη μορφή της ταυτοπάθειας («αντιπεπονοθότος» jus talionis) είτε του αποζημιωτικού συμβί-

βασμού (compensatio), που μπορούσε να αντικαταστήσει τη θανάτωση του φταίχτη από το θύμα ή τους συγγενείς του.

Στους αρχαίους Γερμανούς η αδικοπραγία προκαλούσε την εχθρότητα μεταξύ των οικογενειών του δράστη και του θύματος (Faïda, λέξη σχετική με το Feind = εχθρός), η οποία έπρεπε να καταλήξει στην εκδίκηση (Rache) εκ μέρους των γιων ή συγγενών του θύματος. Τέτοιες αδικοπραγίες ήταν οι ανθρωποκτονίες, οι σοβαρές σωματικές βλάβες και οι προσβολές κατά των ηθών, που αποτελούσαν τα ιδιωτικά αδικήματα».

Η βεντέτα είναι κυρίως έθιμο της Κορσικής. Πολλοί λόγοι συνετέλεσαν στην εγκατάσταση του εθίμου αυτού, το οποίο υπαγόταν σε κανόνες που όλοι σεβόντουσαν. Η δυνατή οργάνωση των οικογενειών, η ανάγκη της αυτοάμυνας κατά των επιδρομών που ήταν συχνές στα παράλια του νησιού και η γενουϊκή πολιτική, που υποδαύλιζε τη μεταξύ των οικογενειών διαίρεση ώστε να τις κρατά σε υποτέλεια, ήταν τα βασικά αίτια της βεντέτας.

Σιγά - σιγά, μετά από κυβερνητικές ενέργειες αλλά και με την πρόοδο του πολιτισμού που εξημέρωσε αισθητά τα ήθη, η βεντέτα στην Κορσική περιορίστηκε σε μεγάλο βαθμό.

Υπάρχουν όμως ακόμα κρούσματα μετά τα οποία οι δράστες, καταφεύγουν στα όρη ενθαρρυνόμενοι απ' την παλιά τοπική πρόληψη που τους συγχωρεί μέχρι ένα σημείο και τους βοηθά να αποφεύγουν το νόμο.

1983:

Ο Παρασκευάς Πρεκεζές εκτελεί μέσα στο λεωφορείο τον 23χρονο ομοφυλόφιλο δολοφόνο του γιου του, Ηλία Καπερώνη, ενώ τον οδηγούσαν στις φυλακές Ναυπλίου.

Τα παρατεταμένα χειροκροτήματα, περίπου χιλίων ατόμων, κάλυψαν την απόφαση του Κακούργιοδικείου Τρίπολης που δίκασε το δράστη (2.10.84) «Η Μάνη χειροκροτεί το φονιά» έγραψαν οι εφημερίδες. Ο Πρεκεζές καταδικάστηκε σε φυλάκιση δύο χρόνων, 7 μηνών και 10 ημερών.

Στην εξέτασή του, ο πατέρας του ομοφυλόφιλου Ηλία, Κυριάκος Καπερώνης, δηλώνει απερίφραστα για τον Παρ. Πρεκεζέ: «Εγώ του δίνω σαν πατέρας εξήντα τοις εκατό δίκιο και σαράντα τοις εκατό άδικο. Αν ήξερα τι έγκλημα είχε κάνει ο γιος μου, προτού τον πιάσει η αστυνομία, θα τον σκότωνα εγώ ο ίδιος, με τα χέρια μου».

1988:

Βεντέτα με έξι σφαίρες στο Κακούργιοδικείο Πειραιά. Ο Γιάννης Παπαδόσηφος εκτελεί εν ψυχρώ, μέσα στην αίθουσα του Κακούργιοδικείου, μπροστά στους έντρομους δικαστές και ακροατές, τον 37χρονο Γιάννη Βενιεράκη, δολοφόνο του γιου του.

Ο γιος του είχε δολοφονηθεί απ' το Βενιεράκη τον Αύγουστο του 1983. Και σ' αυτή την περίπτωση το ανώνυμο πλήθος χειροκροτεί και απονέμει δίκιο στο δολοφόνο...

Στα δυο αυτά περιστατικά που χάθηκαν ανθρώπινες ζωές, διαπιστώνουμε ότι ο κόσμος απόνειμε δίκιο σ' αυτούς που τις αφαίρεσαν.

Ζητήσαμε απ' την κοιν. ψυχολόγο κ. Σούλα Παναγιωτοπούλου, καθηγήτρια της Σχολής Αξιωματικών της ΕΛ.ΑΣ., να εκφράσει την άποψή της πάνω στο φαινόμενο αυτό. Η κ. Παναγιωτοπούλου μας είπε:

«Η «βεντέτα» δεν είναι «πρωτόγονωρο» φαινόμενο για τα ελληνικά δεδομένα. Από πολύ παλαιά, κυρίως στην Κρήτη και στη Μάνη, όπου οι συνθήκες ζωής ήταν ιδιαίτερα σκληρές και ανύπαρκτη η παντοειδής κρατική παρουσία, οι βεντέτες —αντεκδικήσεις— ήταν πολύ συχνές και πολύ «δικαιωμένες» στη λαϊκή συνείδηση. Πολύ περισσότερο «κοινωνικά ανεκτές» απ' ό,τι γίνεται σήμερα.

Το ενδιαφέρον βρίσκεται στα αίτια των ατομικών και, κυρίως, οικογενειακών αντεκδικήσεων. Εδώ παρατηρούνται ενδιαφέρουσες διαφοροποιήσεις, που οφείλονται στις κοινωνικο - ιστορικές αλλαγές που παρατηρήθηκαν στη χώρα μας. Δηλαδή, καλύτερες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες, οργάνωση κοινωνικής πρόνοιας, δικαιοσύνης και κρατικής εξουσίας κ.λπ.

Παλαιά οι «βεντέτες» οφείλονταν και δημιουργούντο κυρίως για

οικονομικούς λόγους. Δηλαδή, κλοπή, καταπάτηση ή καταστροφή κάποιου περιουσιακού στοιχείου, αποτελούσαν τα πραγματικά αίτια που κρύβονταν πίσω από πολύνεκρες και μακροχρόνιες αντεκδικήσεις. Και καθώς, όπως αναφέραμε, οι κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες ήτανε φοβερά σκληρές στις περιοχές που ανθούσε η «βεντέτα», κάθε βλάβη ή αφαίρεση κάποιου περιουσιακού στοιχείου ήταν ένας ισχυρός λόγος αλληλοσκοτωμών. Θα πρέπει να θυμήσουμε εδώ πως για την καθυστερημένη κοινωνική αντίληψη της εποχής και της περιοχής και η αφαίρεση της ανθρωπίνης ζωής μετριώταν με οικονομικά κριτήρια! Βέβαια, τα πραγματικά αίτια κρύβονταν κάτω από δήθεν συναισθηματικούς λόγους και για να υποστηριχθούν από τον λαό και να «δικαιωθούν» κοινωνικά και για να βοηθηθούν ηθικά και πρακτικά οι δολοφόνοι να ξεφύγουν από την αναιμική, στις περιοχές όπου γίνονται βεντέτες, παρουσία της δικαιοσύνης.

Σήμερα, η διαφοροποίηση βρίσκεται κυρίως στα αίτια της βεντέτας. Οι λόγοι είναι σχεδόν καθαρά, πραγματικά συναισθηματικοί. Π.χ. ερωτικοί. Και γίνεται ορατή η προσπάθεια να «αποτανθούν» στο συναίσθημα της κοινής γνώμης και να το παρακινήσουν σε συμπάρασταση. Πράγμα που συχνά συμβαίνει. Αλλά παρατηρείται πως όσο πιο υψηλό είναι το επίπεδο, οι συνθήκες ζωής της κοινωνικής ομάδας, τόσο λιγότερο κοινωνικά ανεκτές γίνονται οι βεντέτες.

Όπως και πριν αναφέραμε, οι βεντέτες συγκινούν τη λαϊκή γνώμη. Ο «κακός» πεθαίνει και ο «καλός» γίνεται ήρωας και αποδίδει ένα είδος απλοϊκής δικαιοσύνης που συγκινεί την λαϊκή ψυχή και ικανοποιεί την ανάγκη της για απόδοση δίκιου.

Η σωστή ενημέρωση γύρω από τα αληθινά αίτια μιας δολοφονίας —όπως επιτέλους πρέπει να ονομαστεί η «βεντέτα»— η άνοδος του κοινωνικού και πολιτιστικού επιπέδου του λαού, η ανάλογη —χωρίς παραμορφωτικές παραλλαγές— παρουσίαση της υπόθεσης από τον τύπο, και άλλα παρόμοια, θα βοηθήσουν να μπει η «βεντέτα» στα πραγματικά πλαίσιά της, να φωτι-

στούν τα αληθινά αίτια και η αντι-κοινωνικότητα της πράξης, να απομυθοποιηθεί και να αποηρωποιηθεί η πράξη και ο δράστης.

Μονάχα έτσι θα φθάσουμε στην αποθάρρυνση δολοφονικών πράξεων στο όνομα μιας «βεντέτας» αλλά και θα οδηγηθεί σωστά η κοινή γνώμη στην καταδίκη τέτοιων πράξεων, πρώτα συναισθηματικά και μετά κοινωνικά».

«Η βεντέτα⁽⁵⁾ είναι μια ειδική κοινωνική εκδήλωση που περιβάλλεται από ένα πλέγμα άκαμπτων, στη δεσμευτικότητά τους ηθικών κανόνων και που δεν έχει καμιά σχέση με αντιδικίες και αντεκδικήσεις σημερινής μορφής».

Η βεντέτα στην Κρήτη έχει βαθιές ρίζες και παρουσιάζεται στο προσκήνιο ακόμα και σήμερα. Άγρια βεντέτα με θύμα 37χρονο διαδραματίζεται το Σ/βρη του 1985, σε χωριό των Χανίων. Οι δυο οικογένειες του δράστη και του θύματος λόγω κτηνοτροφικών διαφορών, είχαν μεταξύ τους ένα άσβεστο μίσος.

Είχε προηγηθεί βέβαια μια άλλη δολοφονία το Δ/βρη του 1984 (βρέθηκε νεκρός ο γιος του δράστη της βεντέτας) για την οποία είχε συλληφθεί ο αδερφός του 37χρονου θύματος...

«Η επιβίωση της βεντέτας στην Κρήτη⁽⁶⁾ οφείλεται κυρίως σε ιστορικούς λόγους και συγκεκριμένα στη συχνή εναλλαγή των φορέων της εξουσίας μετά τη βυζαντινή κυριαρχία (Ενετοί, Άραβες, Τούρκοι), γεγονός που, σε συνδυασμό με το έντονο πάθος τους για την ελευθερία, ανάγκασε τους Κρήτες να πάρουν την υπόθεση της Δικαιοσύνης στα χέρια τους».

Λύμπεκ — Δυτ. Γερμανία. Μάρτιος 1981. Η Μαριάννα Μπαχμάιερ σκοτώνει μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου, το φονιά και βιαστή της επτάχρονης κόρης της Άννας. Στη φυλακή όπου η Μαριάννα παρέμεινε προφυλακισμένη, συγκεντρωνόταν απέξω, καθημερινά, πολύς κόσμος που φώναζε: «Ελευθερώστε την».

Η γερμανική τηλεόραση έκανε ειδικές εκπομπές. Στις συνεντεύξεις τυχαίων πολιτών, όλοι επαναλάμβαναν ότι αν ήταν στη θέση της νεαρής μάνας, θα είχαν κάνει ακρι-



βώς το ίδιο. Μερικοί πιο φανατικοί δήλωναν ότι θα έσφαζαν το φονιά αντί να τον πυροβολήσουν. Όλοι τους υποστήριζαν ότι σ' αυτή την περίπτωση θα έπαιρναν το δικαίωμα να αποδώσουν μόνοι τους δικαιοσύνη!

Η δίκη της αναβάλλεται επειδή το δικαστήριο διστάζει να ετυμηγορήσει για να μην έρθει αντιμέτωπο με το λαϊκό αίσθημα. Τελικά, στην επανάληψη της δίκης, η μητέρα - εκδικήτρια αθωώνεται...

Το έθιμο της εκδίκησης σταμάτησε να έχει την αρχική του έξαρση όταν άρχισε να αυξάνει η κοινωνική προστασία και ασφάλεια και ο κόσμος να μην το αποδέχεται σαν ενδεδειγμένο τρόπο τιμωρίας.

Ο κυριότερος λόγος για τον οποίο η εκδίκηση σαν τρόπος τιμωρίας αποδοκιμάστηκε ηθικά είναι ότι ο αδικούμενος, παρασυρμένος απ' το μίσος του, είναι αδύνατο να περιοριστεί στα επιτρεπτά όρια του δικαίου.

Στις μέρες μας, σποραδικά κρούσματα βεντέτας υποδαυλίζουν ένα παλιό —βάρβαρο— έθιμο και διαιωνίζουν καταστάσεις έχθρας που μεταδίδεται ακόμα και από γενιά σε γενιά, αναζητώντας οι δράστες, με αίμα, κάποια ικανοποίηση.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

(1) Βλ. Α. Γιωτοπούλου - Μαραγκοπούλου «Εγχειρίδιο Εγκληματολογίας».

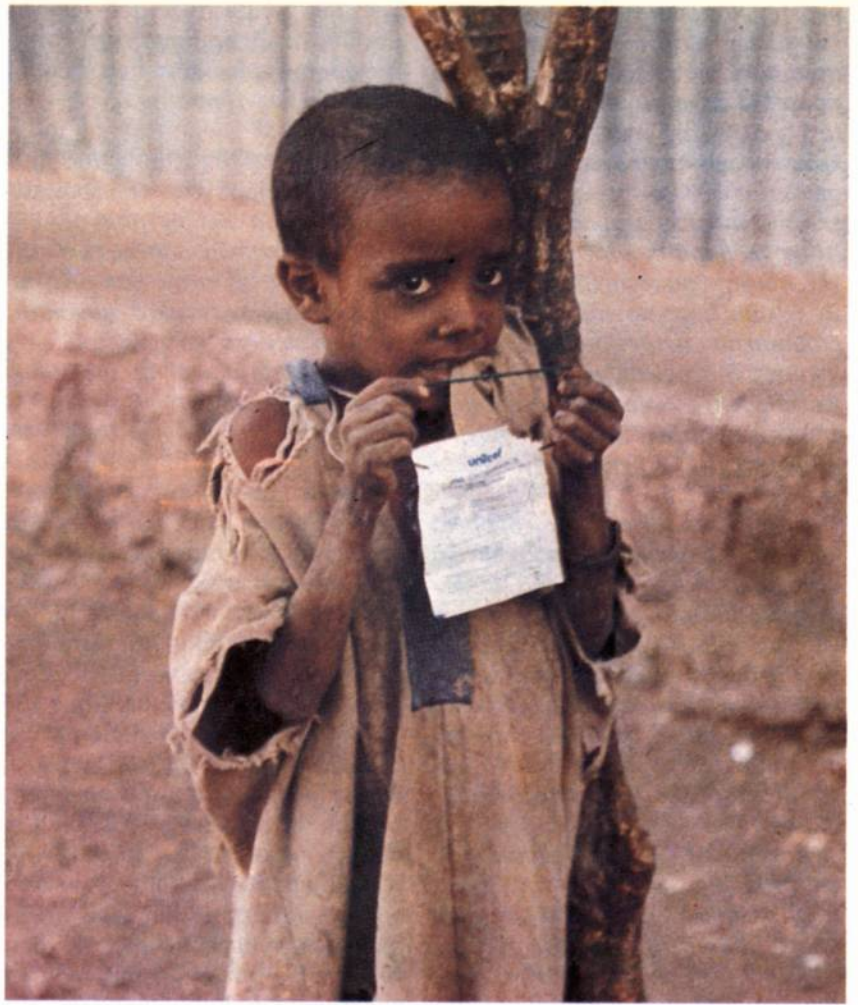
(2) Βλ. Πέτρου Καλονάρου «Μάνη».

(3) Ομοίως ως ανωτ. παρ. (1).

(4) Ομοίως ως ανωτ. παρ. (1).

(5) Από συνέντευξη σε εβδομαδιαίο περιοδικό του καθηγητή του ποινικού δικαίου στο πανεπιστήμιο Αθηνών κ. Γεωργίου - Αλέξανδρου Μαγκάκη.

(6) Ομοίως ως ανωτ. παρ. (5).



200 χρόνια από τη Γαλλική Επανάσταση και την Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου



Γιορτάζονται φέτος στη Γαλλία τα 200 χρόνια από την Επανάσταση του 1789, που κατήργησε την ελέω θεού μοναρχία και οδήγησε σε μια νέα κοινωνική τάξη πραγμάτων, την αστική. Στα πλαίσια αυτού του γιορτασμού γίνονται τρία μεγάλα έργα στο Παρίσι: η γυάλινη πυραμίδα και η ανακαίνιση στο Λούβρο, το κτίριο της όπερας στη Βαστίλλη και η μεγάλη αψίδα στο επιχειρηματικό κέντρο «Λα Ντεφόνς».

Η Γαλλική Επανάσταση συνδέεται άρρηκτα με την Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, που εκφράζει τη δημοκρατική κίνηση εκείνης της εποχής και χαρακτηρίζει το δυναμικό στοιχείο της κοινωνικοπολιτικής επιβολής και διασφάλισης της αστικής τάξης. Η Διακήρυξη, που συμβόλιζε την υπόσχεση της ελευθερίας ήταν η ρίζα των επαναστάσεων του 19ου αιώνα.



Η Διακήρυξη των φυσικών και απα-
ραβίσιτων δικαιωμάτων του ατόμου,
που περιόριζαν ακόμα και τη νομοθετι-
κή εξουσία, ήταν το συντακτικό γεγο-
νός στην Assemblée Constituante που
καθόρισε το νόημα της ελευθερίας και
το χαρακτήρα της αστικής δημοκρα-
τίας. Σαν φυσικά και απαράγραπτα δι-
καιώματα του ανθρώπου διακηρύσ-
σονται: η ελευθερία, η ιδιοκτησία, η
ασφάλεια και το δικαίωμα της αντίστα-
σης. Οι συντάκτες της Γαλλικής Διακή-
ρυξης είχαν για πρότυπο τις διακηρύ-
ξεις των αμερικανικών πολιτειών, που
είχαν προηγηθεί (της Virginia, της
Pensylvania, της Maryland, της North
Carolina, του Vermont, της Massa-
chussets, του New Hampshire καθώς
και τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας
των Ηνωμένων Πολιτειών στις 4 Ιου-
λίου 1776).

Ο όρος «ανθρώπινα δικαιώματα» ή

Πριν από την Γαλλική Επανάσταση,
η ελευθερία και τα ατομικά δικαιώματα
έχουν την έννοια αρχών, που μιλού-
σαν για τη φυσική ισότητα των αν-
θρώπων (Rousseau, Διαφωτισμός).
Αρχές που βρίσκονται σε κατευθείαν
σύγκρουση με τις αντιλήψεις του Με-
σαίωνα πάνω στις οποίες στηριζόταν η
ελέω Θεού μοναρχία. Στις πολιτικές
διαδικασίες της Επανάστασης γίνεται
σαφής η έννοια της ελευθερίας και οι
λέξεις «δημοκρατία» και «δημοκρατής»
αποκτούν, για πρώτη φορά σε τόσο
μεγάλη κλίμακα, θετικό περιεχόμενο.
Η έννοια της δημοκρατίας εκφράζεται
μέσα από το δυναμικό χαρακτήρα ενός
πολιτεύματος κοινωνικού μετασχηματι-
σμού, που την θεμελιώνει πάνω στην
αρχή της κοινωνικής και πολιτικής ισό-
τητας.



«δικαιώματα του ανθρώπου», που
χρησιμοποιήθηκε αρχικά στη Διακήρυ-
ξη του 1789, επηρεασμένος φανερά
από την ιδεολογία του αστικού φιλε-
λευθερισμού, αναλυόταν τότε σαν δι-
καιώματα «φυσικά» και γι' αυτό απα-
ραβίστα, ιερά, απαράγραπτα και ανα-
παλλοτρίωτα. Κάτω απ' αυτή την ιδεο-
λογική φόρτιση και σε συνδυασμό με
τους όρους «αξία», «αξιοπρέπεια», ή
«προσωπικότητα» του ανθρώπου, γί-
νεται χρήση του όρου «ανθρώπινα δι-
καιώματα», στα διεθνή κείμενα, αλλά
και σε μεταπολεμικά Συντάγματα, που
θεσπίστηκαν ύστερα από τη φασιστική
και ναζιστική τυραννία, σε μια προ-
σπάθεια για την προστασία των ατομι-
κών ελευθεριών σε διεθνές επίπεδο·
προόμιο του Συντάγματος της Γαλλίας
του 1946, άρθρο 2 του Συντάγματος
της Ιταλίας του 1948, θεμελιώδης Νό-
μος της Δ. Γερμανίας του 1949, Οι-

κουμηνική Διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του 1948, Ευρωπαϊκή Σύμβαση του 1950 για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών.

Η θέση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα, όλα τα Συντάγματα, που ίσχυσαν κατά καιρούς από το 1822 μέχρι σήμερα, περιείχαν διατάξεις προστατευτικές των ατομικών δικαιωμάτων. Το ισχύον Σύνταγμα του 1975 περιέχει μάλιστα και μια νέα γενική διάταξη στο άρθρο 25 παρ. 1 που ορίζει ότι: «τα δικαιώματα του ανθρώπου, ως ατόμου» (ατομικά) και «ως μέλους του κοινωνικού συνόλου» (ατομικά δικαιώματα ομαδικής δράσης και, επίσης, κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα) «τελούν υπό την εγγύησιν του κράτους». Οι σχετικές διατάξεις που βρίσκονται στο κείμενο του Συντάγματος έχουν αυξημένη τυπική δύναμη: δεν είναι δυνατό να καταργηθούν από τους νόμους ή οποιοσδήποτε άλλες κρατικές πράξεις. Απεναντίας θέτουν τα νομικά πλαίσια, μέσα στα οποία οφείλουν να κινούνται όλα τα όργανα του κράτους σε ό,τι αφορά ιδίως τις σχέσεις τους με τους πολίτες.

Απόψεις και συμπεράσματα

Είναι γνωστό ότι υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός από ιστορικές και κοινωνιολογικές μελέτες για τη σημασία της Γαλλικής Επανάστασης. Υποστηρίζεται, ότι πέρα από την επικράτηση της αστικής τάξης και την κατάργηση των υπολειμμάτων της φεουδαρχίας, που παρεμπόδιζαν τη φυσιολογική εξέλιξη της κοινωνίας, αποτελεί το θεμέλιο για τις αρχές οργάνωσης της σύγχρονης κοινωνίας.

Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι τα λεγόμενα «δικαιώματα του ανθρώπου», που επί σειράν αιώνων διατυπώνονταν, μεγαλόστομα αλλά μάταια, σαν «απαραβίαστα», «ιερά», «απαράγραπτα», «αναπαλλοτρίωτα» και συνυφασμένα με την ανθρωπινή οντότητα, δεν προστατεύτηκαν και δεν ίσχυσαν πραγματικά, δηλαδή δεν έγιναν κατά κυριολεξία δικαιώματα, παρά μόνο στο βαθμό που θεσπίζονται από το εκάστοτε ισχύον (θετικό) δίκαιο, και ειδικότερα από το Σύνταγμα, το οποίο μεθοδεύει και εγγυάται την προστασία τους. Εξάλλου, η σύγχρονη κοινωνικο-πολιτική παρατήρηση, τόσο στο εσωτερικό των κρατών, όσο και στο διεθνές επίπεδο, βεβαιώνει του λόγου το αληθές. Πράγματι, ούτε η πανηγυρική εξαγγελία των ανθρωπίνων δικαιω-



Το κείμενο της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη που συνέταξε η Γαλλική Εθνοσυνέλευση στις 16 Αυγούστου 1789

Οι αντιπρόσωποι του γαλλικού λαού, συγκροτήσαντες Εθνοσυνέλευση, επειδή θεωρούν ότι η άγνοια, η λήθη, ή η περιφρόνηση των δικαιωμάτων του ανθρώπου είναι οι μόνες αιτίες των δημοσίων δεινών και της διαφθοράς των κυβερνήσεων, έλαβαν την απόφαση να εκθέσουν, σε μία πανηγυρική διακήρυξη, τα φυσικά, αναπαλλοτρίωτα και ιερά δικαιώματα του ανθρώπου, ώστε αυτή η διακήρυξη να είναι διαρκώς παρούσα σε όλα τα μέλη του κοινωνικού συνόλου και να τους θυμίζει αδιάκοπα τα δικαιώματα και τα καθήκοντά τους, ώστε οι πράξεις της Νομοθετικής Εξουσίας και της Εκτελεστικής Εξουσίας να μπορούν κάθε στιγμή να συγκρίνονται με το σκοπό κάθε πολιτικού θεσμού και έτσι να είναι πιο σεβαστές ώστε οι διεκδικήσεις των πολιτών να θεμελιώνονται στο εξής πάνω σε αρχές απλές και αναμφισβήτητες και να καταλήγουν πάντοτε στη διατήρηση του Συντάγματος και στην ευτυχία όλων. Κατά συνέπεια, η Εθνοσυνέλευση αναγνωρίζει και διακηρύσσει, παρουσία του Υπερτάτου Όντος και υπό την αιγίδα του, τα ακόλουθα δικαιώματα του Ανθρώπου και του Πολίτη.

Άρθρο 1. Οι άνθρωποι γεννιούνται και παραμένουν ελεύθεροι και ίσοι ως προς τα δικαιώματα. Οι κοινωνικές διακρίσεις δεν δύνανται να θεμελιώνονται παρά μόνο πάνω στην κοινή ωφέλεια.

Άρθρο 2. Σκοπός κάθε πολιτικής ενώσεως είναι η διατήρηση των φυσικών και απαράγραπτων δικαιωμάτων του ανθρώπου. Αυτά τα δικαιώματα είναι η ελευθερία, η ιδιοκτησία, η ασφάλεια και η αντίσταση στην τυραννία.

Άρθρο 3. Η αρχή κάθε κυριαρχίας εδράζεται κατά κύριο λόγο στο Έθνος. Σώμα ή άτομο δεν δύναται να ασκήσει εξουσία που δεν πηγάζει ρητά από αυτή.

Άρθρο 4. Η ελευθερία συνίσταται στο να μπορεί κανείς να κάνει ο,τιδήποτε δεν βλάπτει τον άλλο: έτσι, η άσκηση των φυσικών δικαιωμάτων κάθε ανθρώπου δεν έχει άλλα όρια παρά μόνον εκείνα που εξασφαλίζουν στα άλλα μέλη της κοινωνίας την απόλαυση των ίδιων δικαιωμάτων. Αυτά τα όρια δεν δύνανται να καθορισθούν παρά μόνον από το Νόμο.

Άρθρο 5. Ο Νόμος δεν έχει το δικαίωμα να απαγορεύει παρά μόνον τις βλαβερές για την κοινωνία πράξεις. Ο,τιδήποτε δεν απαγορεύεται από το Νόμο δεν δύναται να εμποδισθεί και κανείς δεν δύναται ν' αναγκασθεί να κάνει κάτι που δεν διατάσσει ο Νόμος.

Άρθρο 6. Ο Νόμος είναι η έκφραση της γενικής θελήσεως. Όλοι οι πολίτες έχουν δικαίωμα να συμβάλουν προσωπικά ή με τους αντιπροσώπους τους στην κατάρτιση του. Ο Νόμος πρέπει να είναι ο ίδιος για όλους, είτε προστατεύει είτε τιμωρεί. Όλοι οι πολίτες είναι ίσοι στα μάτια του Νόμου και γίνονται εξίσου δεκτοί σε όλα τα αξιώματα, τις θέσεις και τις δημόσιες υπηρεσίες κατά τις ικανότητές τους και χωρίς άλλο



κριτήριο εκτός από τις αρετές και τα προτερήματά τους.

Άρθρο 7. Κανένας άνθρωπος δεν δύναται να κατηγορηθεί, να συλληφθεί ή να κρατηθεί παρά μόνο στις περιπτώσεις που καθορίζονται από το Νόμο και σύμφωνα με τις διατυπώσεις που αυτός επιβάλλει. Όσοι υποκινούν, διεκπεραιώνουν, εκτελούν ή διατάσσουν την εκτέλεση αυθαίρετων διαταγών, πρέπει να τιμωρούνται· αλλά κάθε πολίτης που κλητεύεται ή συλλαμβάνεται δυνάμει του Νόμου, οφείλει να υπακούει παραχρήμα, ειδημή καθίσταται ένοχος, αν αντισταθεί.

Άρθρο 8. Ο Νόμος δεν πρέπει να επιβάλει παρά ποινές απόλυτα και πρόδηλα αναγκαίες και κανείς δεν δύναται να τιμωρηθεί παρά μόνον δυνάμει Νόμου που έχει καταρτισθεί και δημοσιευθεί πριν από το έγκλημα και εφαρμόζεται κατά τη νόμιμη διαδικασία.

Άρθρο 9. Κάθε άνθρωπος τεκμαίρεται αθώος μέχρις ότου κηρυχθεί ένοχος και εάν κρίνεται απαραίτητο να συλληφθεί, κάθε σκληρή μεταχείριση, που δεν θα ήταν αναγκαία για να εξασφαλισθεί η κράτησή του, πρέπει να καταστέλλεται αυστηρά από το Νόμο.

Άρθρο 10. Κανείς δεν πρέπει να ενοχλείται για τις πεποιθήσεις του, ακόμη και τις θρησκευτικές, εφόσον η εκδήλωσή τους δεν διαταράσσει τη δημόσια τάξη που ορίζεται από το Νόμο.

Άρθρο 11. Η ελεύθερη επικοινωνία των σκέψεων και των απόψεων είναι ένα από τα πολυτιμότερα δικαιώματα του ανθρώπου· κάθε πολίτης δύναται, συνεπώς, να μιλάει, να γράφει και να τυπώνει ελεύθερα, χωρίς να αποκλείεται να δίνει λόγο για κατάχρηση αυτής της ελευθερίας στις περιπτώσεις, που καθορίζονται από το Νόμο.

Άρθρο 12. Η διασφάλιση των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη απαιτεί την ύπαρξη μιας δημόσιας δύναμης· αυτή η δύναμη ιδρύεται, κατά συνέπεια, προς όφελος όλων και όχι για το ιδιαίτερο συμφέρον αυτών στους οποίους έχει ανατεθεί.

Άρθρο 13. Για τη συντήρηση της δημόσιας δύναμης και για τα έξοδα της διοικήσεως είναι απαραίτητη κοινή φορολογία, η οποία πρέπει να κατανέμεται εξίσου σε όλους τους πολίτες ανάλογα με τις δυνατότητές τους.

Άρθρο 14. Όλοι οι πολίτες έχουν το δικαίωμα να διαπιστώνουν οι ίδιοι ή με τους αντιπροσώπους τους την αναγκαιότητα της δημόσιας φορολογίας, να συγκατατίθενται σ' αυτήν ελεύθερα, να παρακολουθούν τη χρήση της, να καθορίζουν το ποσοστό, το αντικείμενο, την είσπραξη και τη διάρκεια της.

Άρθρο 15. Η κοινωνία έχει το δικαίωμα να ζητεί λογοδοσία από κάθε δημόσιο λειτουργό για τη διοίκησή του.

Άρθρο 16. Κάθε κοινωνία στην οποία δεν είναι διασφαλισμένη η προστασία των δικαιωμάτων, ούτε ισχύει η διάκριση των εξουσιών, δεν έχει Σύνταγμα.

Άρθρο 17. Η ιδιοκτησία είναι δικαίωμα απαραβίαστο και ιερό και κανένας δεν δύναται να την στερηθεί, παρά μόνον οσάκις το απαιτεί πρόδηλα η δημόσια ανάγκη, που έχει διαπιστωθεί σύμφωνα με το νόμο, και υπό τον όρο δίκαιης και προηγούμενης αποζημιώσεως.

μάτων ούτε το γεγονός ότι όλος ο κόσμος μιλάει γι' αυτά ούτε η συναφής ευαισθησία των αιωνόδοτε οπουδήποτε κρατούντων — που φροντίζουν όχι τόσο να μη τα παραβιάζουν, όσο να μη τους προσάπτεται ότι τα παραβιάζουν — αρκούν, όπως νομίζουν οι οπαδοί της εκσυγχρονισμένης νέας έκδοσης του «φυσικού δικαίου», για να προσδώσουν χαρακτήρα δικαιωμάτων σε ορισμένες ουσιαστικά πολιτικές, πολιτισμικές ή ηθικές — όχι όμως, προς το παρόν, νομικές — αρχές της κοινωνίας της εποχής μας. Χωρίς να υποτιμά κανείς τις μεταπολεμικές προσπάθειες για την προστασία των «δικαιωμάτων του ανθρώπου» στο διεθνές επίπεδο, δηλαδή άσχετα από ιθαγένεια, φυλή ή εθνότητα, τις οποίες ήδη επισήμανα, δεν μπορεί να μη διαπιστώσει ότι π.χ., ούτε η καταδίκη από το Συμβούλιο της Ευρώπης των παραβιάσεων των δικαιωμάτων τούτων εκ μέρους της ελληνικής Χούντας κατά τη διάρκεια της δικτατορίας της, ούτε η καταδίκη της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο από τον Ο.Η.Ε. ή η έκθεση της επιτροπής του Συμβουλίου της Ευρώπης για τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τους Τούρκους εισβολείς, στάθηκαν ικανές να τα προστατεύσουν. Διότι ακριβώς οι «κανόνες πίεσεως» της διεθνούς ηθικής και των πολιτισμικών αρχών, των οποίων γίνεται επίκληση, δεν αρκούν, έστω και αν αποκληθούν «οικουμενικό δίκαιο», για να προσδώσουν νομικό — δεσμευτικό και αποτελεσματικό — χαρακτήρα στην προστασία των «δικαιωμάτων του ανθρώπου». Βασικά, η προστασία τους εξαρτάται, σε τελική ανάλυση, από την εσωτερική έννομη τάξη, δηλαδή από την κρατική εξουσία που έχει την ικανότητα αποτελεσματικής — καταναγκαστικής — επιβολής: στα κράτη ανήκει η τελευταία και αποφασιστική λέξη για την αποτελεσματική κατοχύρωση των δικαιωμάτων που προσπαθεί να προστατεύσει η διεθνής έννομη τάξη.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΜΑΡΙΑ ΠΙΣΧΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. «Συνταγματικά κείμενα, Ελληνικά και ξένα», Κώστα Γ. Μαυριά και Αντώνη Μ. Παντελή, Αθήνα 1981.
2. «Συνταγματικό Δίκαιο II τεύχος α'», Γιώργου Κασιμάτη, Αθήνα 1980.
3. «Ατομικές ελευθερίες α'», Αριστοβούλου Μάνεση, Θεσσαλονίκη 1982.
4. «Διεθνές Δημόσιον Δίκαιον, τόμος 1» Δ.Σ. Κωνσταντόπουλου, Θεσσαλονίκη.



100 γλυκά για την Άμεση Δράση μια πρωτότυπη επέτειος

Οι περισσότεροι άνθρωποι συνηθίζουν να θυμούνται ή να γιορτάζουν τις επετείους των γενεθλίων, των γάμων, ίσως των γνωριμιών και τις ονομαστικές τους γιορτές. Υπάρχουν όμως και μερικοί που θεωρούν σημαντικά και άλλα γεγονότα της ζωής τους και τα τιμούν με το δικό τους πρωτότυπο τρόπο.

Ανάμεσά τους η κυρία Κατερίνα Καλλή, μια 86χρονη, σήμερα, ευγενική γριούλα, κωνσταντινουπολίτικης καταγωγής, που έζησε πριν 23 χρόνια ένα συγκλονιστικό γεγονός και εξακολουθεί να το θυμάται και να το «γιορτάζει».

Ας αφήσουμε όμως την ίδια να μας περιγράψει την περιπέτειά της και την «επέτειο» που όρισε από τότε στον εαυτό της και την τιμά χωρίς διακοπή.

«Ήταν μεσάνυχτα της 27ης Ιανουαρίου 1967, γύρω στις 1.20', όταν μ' έπιασε ξαφνικά κρίση του αλλεργικού άσθματος. Ήταν τόσο σοβαρή που τα χέρια μου άρχισαν να μελανιάζουν. Ο καλός μου σύζυγος, κάλεσε αμέσως το «100» (τότε η Άμεση Δράση ήταν νεοσύστατη υπηρεσία με προϊστάμενο τον κ. Αγγελόπουλο). Πράγματι το περιπολικό ήρθε πολύ γρήγορα και με αυτοθυσία το πλήρωμά του με παρέλαβε και με μετέφερε στο νοσοκομείο, στη συσκευή του οξυγόνου. Ένας αστυνομικός του πληρώματος με πήρε, μάλιστα, στην αγκαλιά του και πολύ προσεκτικά αλλά και με ταχύτητα με πήγε μέχρι το κρεβάτι του νοσοκομείου. Μόλις μου έβαλαν εκεί το οξυγόνο συνήλθα, άρχισα να βλέπω ξανά φως και πήραν φυσιολογικό χρώμα τα χέρια μου. Είχα σωθεί. Το όνομα του αστυνομικού που με μετέφερε στα χέρια δεν πρόκειται ποτέ να το ξεχάσω όσο ζω. Λεγόταν Θεόδωρος Αθανασίου και βέβαια, σήμερα,

μετά από τόσα χρόνια, έχει αποστρατευθεί».

Από τον επόμενο χρόνο και μέχρι σήμερα η κυρία Καλλή προσφέρει στις 27 Ιανουαρίου —ημέρα του συμβάντος— 100 γλυκά στους αστυνομικούς του «100» για να τους ευχαριστήσει που την έσωσαν. Αυτή τη χειρονομία δεν παρέλειψε να την κάνει ούτε στα δύσκολα χρόνια της δικτατορίας. Δεν την εμποδίζουν ούτε τα χρόνια που περνούν. Μόνο εμπόδιο —προσωρινά— στάθηκε τελευταία η υγεία της.

«Είχα από την εποχή της κατοχής —τότε που κάναμε ατέλειωτους δρόμους με τον καλό μου σύζυγο κύριο Νικόλαο Καλλή για να μπορέσουμε να μεγαλώσουμε τα τρία μας κοριτσάκια— ένα πρόβλημα από μία διάτρηση φλε-

Η κυρία Καλλή προσφέρει το καθιερωμένο δώρο στους «αμεσοδρασίτες». Πίσω της ο σύζυγός της Νικόλαος Καλλής.



βίτιδας. Τα τελευταία χρόνια άνοιξε και πάλι το πόδι μου και έπαθα άτονο έλκος, που συνεχώς κακοφόρμιζε.

Μέχρι τότε —από το 1968 και επί 18 ολόκληρα χρόνια— πήγαινα η ίδια στις 27 Ιανουαρίου στην Άμεση Δράση και πρόσφερα στα παιδιά, τους αστυνομικούς, που βρίσκονταν εκεί, τη μέρα εκείνη, 100 γλυκά. Τα τελευταία τρία χρόνια δεν μπορούσα να πάω η ίδια εκεί και παρακαλούσα τα παιδιά να έρθουν εκείνα εδώ να πάρουν τα γλυκά, κάτι που έκαναν πρόθυμα. Όλα αυτά μέχρι πέρυσι που, δυστυχώς, ακρωτηριάστηκα. Για να μην πικράνω τα παιδιά και με δουν ταλαιπωρημένη και ακρωτηριασμένη, τα παρακάλεσα να δεχθούν νοερά την ευγνωμοσύνη μου.

Φέτος όμως που με αξίωσε ο Θεός και γλύτωσα και είμαι πάλι στη θέση μου πλάι στον καλό μου σύζυγο, ζήτησα από τους αστυνομικούς να δεχθούν και πάλι την ευγνωμοσύνη μου, να έλθουν στο φτωχικό μου και να παραλάβουν τα καθιερωμένα. Και ήρθαν. Τους υπερ-ευχαριστώ, ποτέ δεν θα τους ξεχάσω, αλλά είμαι βέβαιη ότι κανένας διασωθείς δεν μπορεί να ξεχάσει τις θυσίες αυτής της υπηρεσίας.

Για μένα, η υπηρεσία αυτή, το «100», είναι υπηρεσία θυσίας για τον συνάνθρωπο και οι αστυνομικοί της δεν είναι τίποτ' άλλο παρά οι καλοί σαμαρείτες του Ευαγγελίου. Η τιμή ανήκει όχι μόνο σ' αυτούς που τη δημιούργησαν αλλά και σ' εκείνους, τους διδάσκαλους, που συνεχίζουν να εμφυτεύουν στην ψυχή των νέων ανθρώπων που την στελεχώνουν την αληθινή στοργή, την αγάπη, τη θυσία, ώστε ν' αντιμετωπίζουν με τη δύναμη του Ύψιστου τον κάθε κίνδυνο. Με αυτοθυσία, προσπαθούν να σώσουν τη ζωή του πάσχοντος αψηφώντας τους κινδύνους για τη δική τους ζωή.

Το αγαπημένο ζευγάρι.



Σε μια τέτοια υπηρεσία φώτισε ο Θεός τον σύζυγό μου εκείνο το βράδυ να τηλεφωνήσει με αποτέλεσμα να σωθεί η ζωή μου. Δοξάζω τον Θεό που με αξιώνει επί 20 ολόκληρα χρόνια και πλέον, και τώρα που είμαι 86 χρόνων, και μου δίνει την πνευματική προπάντων ικανότητα να μην ξεχνώ αυτή τη θυσία της Άμεσης Δράσης και όλων των παιδιών που υπηρετούν

εκεί. Κι ακόμα που μπορώ, εκ μέρους όλων όσων σώθηκαν από αυτή την υπηρεσία να προσφέρω, μαζί με τη δική μου την ευγνωμοσύνη, και την δική τους, των χιλιάδων μέσα σ' αυτά τα 20 χρόνια, 100 γλυκά, συμβολικά συνδεδεμένα με το όνομά της».

Πενταμελής αντιπροσωπεία αστυνομικών της Άμεσης Δράσης, με επι-

κεφαλής τον αστυνόμο α' κ. Κων/νου επισκέφθηκε το σπίτι της, φέτος, για να παραλάβει από τα χέρια της τα γλυκά. Και τα παιδιά, όπως συνηθίζει να τους αποκαλεί με αγάπη, της υποσχέθηκαν πως θα γιορτάσουν, στο σπίτι της και πάλι, και τα 100στά γενέθλιά της ...με 100 γλυκά!!!

του Λάμπρου Καράμπελα
Αντιεισαγγελέα Εφετών



ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ

Από το βιβλίο του «Ο Τοξικομανής Εγκληματίας», Νομική Βιβλιοθήκη 1988.

1. ΤΟ ΦΥΛΟ ΤΟΥ

Οι σύγχρονοι τοξικομανείς εγκληματίες, είναι, σχεδόν όλοι, γένους αρσενικού (το 97%). Πάντως, τους τελευταίους χρόνους, τοξικομανείς, γένους θηλυκού, είναι περισσότεροι από παλαιότερα.¹ Τα τελευταία αυτά άτομα, είναι, **συνήθως, ανήλικα**, κινούνται στη ζωή ενστικτωδώς, κατευθύνονται από αχαλίνωτη διάθεση για κάθε είδους απόλαυση, χωρίς έλεγχο και αναστολές. Είναι, ακόμη, άτομα παρορμητικά και κατ'εξοχήν υποδόλιμα. Την υποβολιμότητά τους αυτή εκμεταλλεύονται νεαροί, της ίδιας κατηγορίας και τις ωθούν πρώτα στην τοξικομανία και μετά στην πορνεία ή σε συμμορίες, για την τέλεση κλοπών, ληστειών κλπ. Όταν συλληφθούν, πιεζόμενες από τους κυριώτερους ενόχους, παίρνουν επάνω τους το κύριο βάρος της ευθύνης, γιατί ελπίζουν ότι, αφού αποφυλακισθούν πρώτα αυτοί, θα φροντίζουν και γι'αυτές. Όταν διαψευστούν οι ελπίδες τους, εξομολογούνται την αλήθεια.

ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ

Οι τοξικομανείς, **συνήθως**, έχουν **καλή (το 80%) ως πολύ καλή (το 16%)** και **ευγενική** εμφάνιση και συμπεριφορά, μέχρις ότου γίνουν τοξικομανείς.

Η εμφάνισή τους **δεν** φαίνεται να είχε κάποια δυσμενή επίδραση πάνω τους και να τους ώθησε στα ναρκωτικά.

Δεν μπορεί, όμως, να αποκλεισθεί η δυσμενής επίπτωση της δυσμορφίας και, γενικά, της μειονεκτικής εμφανίσεως στη διαμόρφωση χαρακτήρα ιδιόρρυθμου, με ψυχολογικά προβλήματα, από την κατάσταση αυτή, τα οποία **μπορούν** να επιδράσουν και προς την κατεύθυνση αυτή. Μετά από την απόκτηση της ιδιότητας του τοξικομανούς, **προκαλείται**, σιγά-σιγά η αισθητή **αλλοίωση** όχι, φυσικά των χαρακτηριστικών, αλλά της όλης εμφάνισης και κυρίως της συμπεριφοράς. Η δυσμενής επίδραση των ναρκωτικών προκαλεί πρόωρο γέραςμα, ασπρίζουν τα μαλλιά πολλών, στην κυριολεξία, παιδιών. Ακόμη, και οι ρυτίδες τους προσθέτουν δεκαετίες. **Παραμελούν** την εμφάνισή τους (Κανκρίνι) και κάποιοι και την καθαρότητα του σώματος και των ενδυμάτων τους και των χώρων της διαμονής τους. **Ο εκνευρισμός**, που τους κατέχει, για την ανεύρεση του ναρκωτικού, μαζί με τα άλλα συμπτώ-

ματα, όταν βρίσκονται στο στάδιο της αποστέρησης, αλλά και η υπερδιέγερση ή η νωχέλεια — ανάλογα με το ναρκωτικό, που παίρνουν — τους προκαλεί τέτοια συμπεριφορά, ώστε να δείχνουν με την εμφάνισή τους και μόνο σ'αυτούς που έχουν κάποια εμπειρία, την ιδιότητά τους αυτή. Οι τοξικομανείς, ακόμη, παρουσιάζουν και κάποια άλλα συμπτώματα (κλινικά συμπτώματα), για τα οποία θα γίνει λόγος στη συνέχεια. Πάντως (και αυτό τονίζεται), η παραπάνω εμφάνιση δεν φανερώνει, οπωσδήποτε, τοξικομανή, αφού μπορεί να οφείλεται σε άλλες αιτίες (ασθένειες ιδίως ψυχικές, ιδιορρυθμίες τρόπου ζωής κλπ.).

3. Η ΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ

Οι γραμματικές γνώσεις των τοξικομανών, **συνήθως**, είναι **χαμηλές ως μέτριες (το 72%)**. Ειδικότερα: το 41%, είναι απόφοιτοι Δημοτικού ως απόφοιτοι Γυμνασίου, ενώ το 38% είναι απόφοιτοι Λυκείου. **Συνήθως**, παρουσιάζουν προβλήματα μαθήσεως, που οφείλονται σε πολλές περιπτώσεις, στην προσωπικότητά τους, (είναι, **συνήθως**, ανώριμοι, ψυχοπαθητικοί, ολιγοφρενείς), ή στο δυσμενές οικογενειακό περιβάλλον (πολλές προστριβές μεταξύ των γονέων τους, αδιαφορία, ο θάνατος του ενός απ'αυτούς, χωρισμός), ή σε οικονομικούς λόγους (οι γονείς στέλνουν το παιδί τους να εργασθεί στους δρόμους π.χ. να πωλήσει λαχεία ή στο μαγαζί τους ή στα κτήματα τον περισσότερο χρόνο). **Σε λίγες** περιπτώσεις (το 6%) οι τοξικομανείς είναι τελείως αγράμματοι (αυτό συμβαίνει στους αθιγγάνους). Το 15% είναι επιστήμονες, σπουδαστές, φοιτητές και άνθρωποι των γραμμάτων², (υποστηρίζεται, όμως, ότι λίγες περιπτώσεις αποκαλύπτονται από την κατηγορία αυτή).

4. Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η οικονομική κατάσταση της πατρικής οικογένειας των τοξικομανών και των ιδίων, **όταν πλέον, ζουν μακριά απ'αυτή, είναι, συνήθως, από μέτρια (το 65%) ως καλή (το 15%)** φυσικά, μέχρις ότου γίνουν τοξικομανείς, γιατί από εκεί και ύστερα, όχι μόνον αυτών, αλλά και της πατρικής τους οικογένειας η οικονομική κατάσταση θα χειροτερέψει μέχρι σημείου καταστροφής. **Σε λίγες** περιπτώσεις η οικονομική κατάσταση ήταν **πολύ ή πάρα πολύ καλή (το 11%) ή άσχημη (το 9%)**³— **Αντί-**

θετα, ο παλαιότερος Έλληνας τοξικομανής ήταν ένα άτομο με **έντονα** οικονομικά προβλήματα.

5. Η ΧΡΗΣΗ ΑΛΚΟΟΛ

Μερικοί από τους τοξικομανείς (το 18%) έκαναν χρήση αλκοόλ, σε **σημαντικές** ποσότητες, **πριν** αρχίσουν τα ναρκωτικά και **συνέχισαν** τη χρήση του αλκοόλ, παράλληλα με τη χρήση των ναρκωτικών. **Σε λίγες** περιπτώσεις ο πατέρας τους ήταν αλκοολικός και **σε ελάχιστες** περιπτώσεις η μητέρα τους.

6. Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ

Σχεδόν όλοι οι τοξικομανείς (το 92%) είχαν **καλή** σωματική υγεία, δηλαδή, δεν είχαν κάποια οργανική βλάβη πριν γίνουν τοξικομανείς, ούτε κάποια σωματική αναπηρία.

Αντίθετα, μόνο ελάχιστοι από τους τοξικομανείς μπορεί να μην έχουν κάποια οργανική βλάβη, όπως του ήπατος, ρινίτιδα κλπ., μετά από κάποιο χρόνο χρήσεως ναρκωτικών.

7. Η ΨΥΧΙΚΗ ΤΟΥ ΥΓΕΙΑ

Ελάχιστοι από τους τοξικομανείς είναι **ψυχασθενείς** (το 10%). **Αρκετοί**, όμως, απ' αυτούς (το 35%) έχουν **ψυχοπαθητική ή ψυχανώμαλη ή ανώριμη προσωπικότητα**, δηλαδή, δεν πάσχουν από κάποια ψυχική νόσο, απλώς έχουν ανώμαλο χαρακτήρα (δηλαδή όχι το συνηθισμένο), ιδίως στο βουλευτικό και συναισθηματικό μέρος και γενικά είναι δύσκολοι στην επαφή τους και στις σχέσεις τους με τους άλλους ανθρώπους. **Μερικοί** τοξικομανείς, από τη λήψη ορισμένων ναρκωτικών, έχουν εκδηλώσεις (ψευδαισθήσεις και παραισθήσεις), όμοιες μ' αυτές των ψυχασθενών.

Ακόμη η τοξικομανία συντελεί ώστε να εκδηλωθεί κάποια ψυχική νόσος, που βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση.⁴

8. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ

Αρκετοί από τους τοξικομανείς (το 45%) έχουν προσωπικότητα «διαφορετική» από τη συνηθισμένη (του μέσου φυσιολογικού ανθρώπου) ή, αλλιώς είναι **αποκλίνοντα** άτομα ή «**προβληματικά**». Για την κατάστασή τους αυτή **ίσως** να έπαιξαν ρόλο και κληρονομικοί παράγοντες. Είναι οι «διαφορετικοί» αυτοί άνθρωποι, **ψυχοπαθητικοί** ή αλλιώς **ψυχανώμαλοι, νευρωσικοί, ψυχασθενείς, ολιγοφρενείς** ή αλλιώς **διανοητικά καθυστερημένοι** (που είναι οι μικρόνοες, οι ηλίθιοι και οι θλάκες) ή ανώριμοι συναισθηματικά (βλ. Δαβαρούκα - Σουρέτη). Ο **χαρακτήρας** τους παρουσιάζει πολλές **ιδιορρυθμίες**, γι' αυτό και είναι, πολλοί απ' αυτούς, «**κλειστοί τύποι**» ή **υπερβολικά συναισθηματικοί**. Γενικά, μπορεί να χαρακτηρίσει κανείς τους «**διαφορετικούς**», ως ασθενικούς χαρακτήρες, οι οποίοι δεν διακρίνονται για την αγωνιστικότητά τους, αρκετοί δε απ' αυτούς, ούτε για την πίστη τους σε ιδανικά, ούτε για τις φιλοδοξίες τους. Εύκολα απογοητεύονται και εγκαταλείπουν τήν προσπάθεια για επιτυχία στη ζωή. Οι απόπειρες αυτοκτονίας, η κατάθλιψη και η νοσηλεία εξαιτίας της σε κλινική **δεν** είναι κάτι το άγνωστο στην κατηγορία αυτή. Όσοι ανήκουν σε κάποια από τις παραπάνω κατηγορίες είναι, επομένως, οι περισσότερο ευάλωτοι ή, αλλιώς, **επιρρεπείς** στα ναρκωτικά. Η συμπεριφορά τους, όταν πια αποκτήσουν την ιδιότητα του τοξικομανούς, δείχνει ότι, πλέον, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, **δεν** έχουν ικανότητα κριτικής και αυτοκριτικής, παρουσιάζουν κοινωνική απάθεια και αποξένωση και, ακόμη, ηθική άμβλυνση (βλ. Παναγιωτοπούλου σ. 117). Οι επιπτώσεις της τοξικομανίας στην προσωπικότητα και συμπεριφορά είναι σοβαρές (βλ. Δασκαλάκη σ. 144). Η δυσχέρεια στην προμήθεια της ναρκωτικής ουσίας, τους

προκαλεί εκνευρισμό, θυμό, επιθετικές διαθέσεις. Ο τοξικομανής έχει, πλέον, ψυχολογία, που τον διακρίνει από τους άλλους (βλ. Μεσημέρι, Κανκρίνι).⁵

Γενικά, μπορεί να ειπωθεί ότι, **κοινό χαρακτηριστικό όλων των τοξικομανών είναι η εξάρτησή τους** από τη ναρκωτική ουσία. Η εξάρτηση από τα ναρκωτικά τους κάνει, συνήθως, φυγόπονους, ευερέθιστους, καχύποπτους, ανήσυχους, θάναυσους, αχαλίνωτους, δειλούς και αδυνάτου θελήσεως. Η διακοπή, μετά από αρκετή χρήση, τους προκαλεί το σύνδρομο της στέρησης, η δε συχνή χρήση τους προκαλεί ανοχή, δηλαδή, χρειάζονται περισσότερη ποσότητα, για να νιώσουν αυτό που ένιωθαν πριν. Η εξάρτησή τους, πλέον, από τα ναρκωτικά είναι απόλυτη, δηλαδή, η πίεση, που νιώθουν γι' αυτά δεν μπορεί να κατανικηθεί. (Βλ. παρακάτω και τα κλινικά συμπτώματα). Ακόμη, **κοινό χαρακτηριστικό όλων των τοξικομανών είναι η διαταραχή του ενστίκτου της αυτοσυντηρήσεως**.

9. ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ

Οι τοξικομανείς, με ελάχιστες εξαιρέσεις, δεν μπορούν να ασκήσουν, με σταθερότητα και αποδοτικά, ένα επάγγελμα, όταν αυτό μάλιστα, έχει πολλές απαιτήσεις.

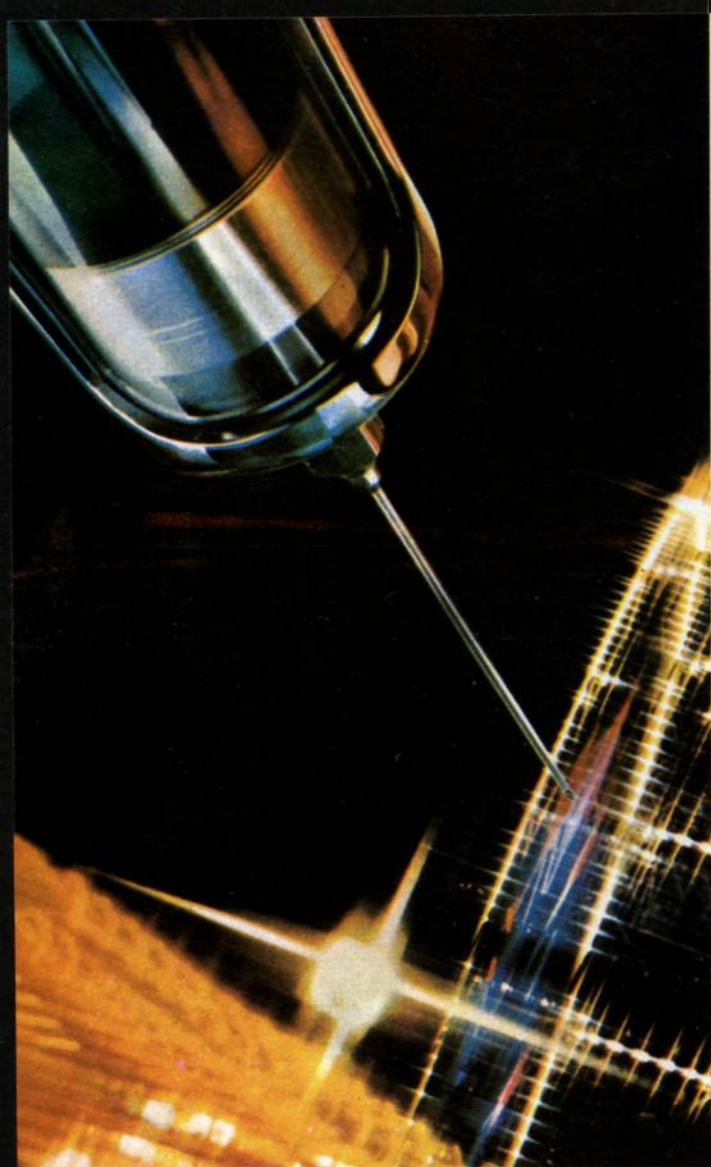
Το πάθος τους αυτό και οι συνέπειες από τη λήψη των ναρκωτικών, σιγά-σιγά, τους μειώνουν τη σωματική δύναμη και αντοχή, αλλά και τη διάθεση για εργασία και, κυρίως, την απόδοση σε ποσότητα και ποιότητα. Η υπνηλία, ο εκνευρισμός ή η υπερδιέγερση, **ανάλογα** με το ναρκωτικό που παίρνουν και οι άλλες επιδράσεις των ναρκωτικών ουσιών, από τη λήψη ή τη στέρησή τους, με το πέρασμα του χρόνου, τους μειώνουν τις δυνατότητες για εργασία. Σημειώνεται, ότι οι δυνατότητες για εργασία, τελικά, μηδενίζονται.

Ο εργοδότης τους, αν είναι υπάλληλοι (είναι το 38%) ή εργάτες, λόγω της ασυνεπείας τους και της μειωμένης απόδοσής τους, αλλά και της κακής συμπεριφοράς τους, θα τους απολύσει. Αν είναι ελεύθεροι επαγγελματίες (είναι το 33%) **δεν** θα μπορέσουν, σε λίγο, να ανταγωνισθούν αυτούς, που ασκούν το ίδιο επάγγελμα, σε ποιότητα, ταχύτητα και συνέπεια, για τους παραπάνω λόγους. Εξαιτίας αυτών των λόγων αναγκάζονται ν' αλλάζουν συχνά εργασία και επαγγέλματα (το 29% άσκησαν, κατά καιρούς, διάφορα επαγγέλματα). Πολύ συχνά η νέα εργασία είναι κατώτερη των προσόντων τους, με μικρότερη αμοιβή και, τελικά, καταλήγουν στην ανεργία.

Αυτά, φυσικά, γι' αυτούς που είχαν αρχίσει να εργάζονται, γιατί πολλοί από τους τοξικομανείς, λόγω του νεαρού της ηλικίας τους, δεν προλαβαίνουν ν' αρχίσουν κάποια εργασία, τα δε ναρκωτικά τους κάνουν ανίκανους για εργασία. **Μερικά** επαγγέλματα, λόγω της φύσεώς τους, δίνουν δυνατότητα ή ευκαιρίες περισσότερες για τη δοκιμή ή την ανεύρεση ναρκωτικών σε τιμή μάλιστα φθηνή, γι' αυτό διαπιστώνεται ότι αρκετά άτομα ασκούσαν ένα απ' αυτά τα επαγγέλματα. Τέτοια επαγγέλματα είναι του **ναυτικού, σερβιτόρου, οδηγού φορτηγού**. Υποστηρίζεται και του γιατρού, νοσοκόμου, φαρμακοποιού, (βλ. Αγιουτάντη, Πανούση, Βουγιούκα). Αυτό δεν το επιβεβαιώνει το δείγμα μας. Όμως, μπορεί να πει κανείς ότι κάποια αλήθεια έχει η άποψη αυτή. Φυσικά συντελούν και συντέλεσαν και σ' αυτούς, για τη λήψη ναρκωτικών και πολλοί άλλοι παράγοντες, πιο πολύ, όμως, απ' όλα η προσωπικότητά τους.⁶

10. ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Το 58% των περιπτώσεων είχε οικογενειακό περιβάλλον προβληματικό (διαζύγιο το 15%, ψυχική νόσος γονέων, ορ-



φάνια το 11%, αλκοολικός γονιός, χασισοπότης γονιός, νευρικοί γονείς κλπ). Τα γεγονότα αυτά επέδρασαν δυσμενώς στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς τους.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, σημαντικότερο ρόλο για τη διαμόρφωση ομαλής προσωπικότητας, έχει το ήρεμο οικογενειακό περιβάλλον. Σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα, ανάλογα και με την προσωπικότητα που έχει ο νέος, του προκαλεί ο **θάνατος** γονιού πολύ αγαπητού και σε μεγαλύτερο βαθμό και των δυο γονέων, το **διαζύγιο** των γονέων του, αλλά και οι συχνές **προστριβές** τους και μάλιστα μπροστά στο παιδί τους.

Οι παραπάνω αιτίες αναφέρονται **συχνά** και από τους **ιδίους** τους τοξικομανείς, (που έχουν, όμως, προσωπικότητα ανώριμη), ως δικαιολογία για την έναρξη χρήσης των ναρκωτικών.

Κάποιοι γονείς, που ήσαν **νευρικοί**, σε βαθμό υπερβολικό, **αλκοολικοί, τοξικομανείς ή και αδιάφοροι** μπροστά στα προβλήματα των παιδιών τους, **συντέλεσαν** στο να γίνουν τα παιδιά τους καταναλωτές ναρκωτικών. **Πολλοί** από τους τοξικομανείς, ποτέ **δεν** ένιωσαν το σπίτι τους σαν ένα «σίγουρο λιμάνι», όπως θα έπρεπε να είναι κάθε οικογένεια, για το παιδί της, για να θρίσκει σ' αυτήν καταφύγιο και θαλπωρή.⁷

Ακόμη περισσότερο, γονείς ψυχικά ασθενείς, με τη συμπεριφορά τους, άθελά τους, βέβαια, διαμόρφωσαν στο παιδί τους ασθενική προσωπικότητα. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η

Κλωθώ, η Λάχαισις και η Άτροπος, ίσως έκλωσαν τη μοίρα του κατά τη γέννησή του. Το επάγγελμα του πατέρα τους ήταν: το 47% επαγγελματίες, το 16% επιστήμονες (φαρμακοποιός, δικηγόρος, τοπογράφος, μηχανικός κλπ.), το 12% έμποροι και επιχειρηματίες, το 7% υπάλληλοι, το 7% εργάτες.

11. ΟΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΤΟΥ ΣΧΕΣΕΙΣ

Τα σεξουαλικά προβλήματα **γενικά** και **ειδικότερα** η σεξουαλική ανικανότητα και οι σεξουαλικές παρεκκλίσεις, δημιουργούν **πολύ σοβαρά** ψυχολογικά προβλήματα σ' αυτόν, που τα αντιμετωπίζει.

Αν έγκαιρα δεν ακολουθηθεί ο σωστός δρόμος, για την αντιμετώπισή τους και, τελικά, δεν αντιμετωπισθούν με επιτυχία, ανάλογα, φυσικά, και με την προσωπικότητα του ατόμου, είναι ενδεχόμενο να τον ωθήσουν **στα ναρκωτικά** ή και στο **αλκοόλ**. Σ' αυτά, θα του πουν οι «φίλοι» που ενδιαφέρονται για νέους, ίσως, πελάτες θα βρει παρηγοριά και ανακούφιση από το άγχος.

Το παραπάνω πρόβλημα είναι περισσότερο έντονο στους «τραβεστί». Πάντως στις περιπτώσεις που ερευνήσαμε **δεν** εντοπίσαμε τέτοιο λόγο.

12. Η ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥ

Οι τοξικομανείς παίρνουν αναβολή και, τελικά, οριστική απαλλαγή από την υποχρέωση, για στράτευση. Αυτό γίνεται, είτε γιατί είναι τοξικομανείς – ο κύριος λόγος – είτε γιατί έχουν ψυχοπαθητική προσωπικότητα, τέτοια ώστε να είναι ακατάλληλοι, για το στρατό και, γιατί, ακόμη, είναι και τοξικομανείς ή γιατί πάσχουν από ψυχική νόσο και είναι, επιπλέον και τοξικομανείς, (βλ. περισ. Δαβαρούκα – Σουρέτη σ. 12). Το 37% **δεν** υπηρέτησε στο στρατό για έναν από τους παραπάνω λόγους.

Μερικοί νεαροί, ίσως σκεφθούν ότι θα αποφύγουν τη στράτευση αν πάρουν ναρκωτικά, για κάποιο χρονικό διάστημα, για να διαπιστωθεί αυτό, όταν θα παρουσιασθούν, για να στρατευθούν, ώστε να πάρουν αναβολή ή απαλλαγή.

Παίρνοντας, όμως, τέτοια και τόσα ναρκωτικά, ώστε να είναι έκδηλα και χωρίς αμφιβολία τα συμπτώματα τοξικομανίας, για να πετύχουν στον παραπάνω στόχο τους, θα έχουν,



πλέον, γίνεται τοξικομανείς. Έτσι, και αν, ακόμη, καταφέρουν να πάρουν και οριστική απαλλαγή από το στρατό, θα έχουν καταστρέψει τον εαυτό τους – αφού είναι γεγονός ότι η λήψη ορισμένων ναρκωτικών, έστω και για μερικές μόνο φορές, οδηγεί στη «μανία» πλέον, γι' αυτά, δηλαδή στην ακατανίκητη επιθυμία, για τη λήψη τους, μ' άλλα λόγια στην τοξικομανία.

13. Ο ΤΟΠΟΣ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΣΕ ΚΑΙ ΕΖΗΣΕ

Οι τοξικομανείς, εκτός σπανίων εξαιρέσεων, μεγάλωσαν και ζουν σε πόλεις και μάλιστα μεγάλες (το 84% του δείγματος στην περιοχή πρωτεύουσας – Αθήνα και Πειραιά).⁸ Κάποιοι απ' αυτούς γεννήθηκαν σε χωριά ή κωμοπόλεις, αλλά, από τα πρώτα παιδικά τους χρόνια, εγκαταστάθηκαν, με την οικογένειά τους, σε πόλεις, όπου και μεγάλωσαν. Η ζωή τους στην πόλη ήταν αυτή του νέου της μεγαλούπολης, που περνούσε τις ελεύθερες ώρες του, συνήθως στην καφετέρια, συζητώντας για χρήματα και τρόπους αποκτήσεώς τους, ποδόσφαιρο, αυτοκίνητα και μηχανάκια, σπάνια, ή λιγότερο για πολιτική και ελάχιστα για τέχνη.

14. Η ΗΛΙΚΙΑ ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Οι περισσότεροι από τους τοξικομανείς αρχίζουν τη χρήση ναρκωτικών σε πολύ νεαρή ηλικία. Σε ελάχιστες περιπτώσεις αρχίζουν πριν τα 14 και σε λίγες περιπτώσεις μετά τα 20. Δηλαδή, οι περισσότεροι αρχίζουν τα ναρκωτικά όταν είναι 14 ως 20 ετών. Ο Μ.Ο. ηλικίας που αρχίζει ο σύγχρονος έλληνας τα ναρκωτικά είναι στα 17. Πολύ σπάνια αρχίζουν τη χρήση ναρκωτικών ουσιών, όταν έχουν περάσει την ηλικία των τριάντα ετών. Αντίθετα, η μέση ηλικία αυτών, που καταδικάζονται για ναρκωτικά, είναι πολύ μεγαλύτερη. Από έρευνά μας προκύπτει ότι: στους 480, που καταδικάστηκαν από το Εφετείο Αθηνών τα έτη 1978 ως και 1981, για παράβαση της νομοθεσίας περί ναρκωτικών, η μέση ηλικία ήταν 30 ετών, (όταν καταδικάστηκαν), απ' αυτούς δε οι 43 ήσαν υπότροποι.

15. ΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Σχεδόν όλοι οι τοξικομανείς, όταν άρχισαν τα ναρκωτικά, αγνοούσαν ή σχεδόν δεν γνώριζαν τίποτα για τους κινδύνους απ' αυτά. Το μόνο, που είχαν ακούσει ή περίμεναν ήταν ότι θα τους έφερναν κάποια ευχαρίστηση ή ότι θα εύρισκαν ανακούφιση, από το άγχος που τους προκαλούσαν διάφορα προβλήματα, που τους απασχολούσαν. Αυτά, φυσικά, ισχύουν γι' αυτούς που δεν πήραν ναρκωτικά, για να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους ή για να αποδείξουν στην παρέα ότι αυτοί είναι «άνδρες» και στο κλίμα της εποχής. Οι τοξικομανείς της τελευταίας αυτής κατηγορίας είναι οι περισσότεροι ανώριμοι, ως προς την προσωπικότητα.

Ειδικότερα, όλοι αγνοούσαν ότι πολύ γρήγορα μπορεί να υποδουλωθεί κανείς στα ναρκωτικά. Μερικοί απ' αυτούς, αν συνειδητοποιούσαν τους κινδύνους από τα ναρκωτικά, ίσως δε θα είχαν την περιέργεια να τα γνωρίσουν, για να αποκτήσουν εμπειρία, ούτε θα ακολουθούσαν τη «μόδα» ή την προτροπή της παρέας, αφού θα ήξεραν ότι, πολύ γρήγορα θα τους κατακτούσαν ολοκληρωτικά.⁹

16. ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΩΘΗΣΑΝ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Τα ψυχολογικά προβλήματα, από διάφορα γεγονότα, που 'χουν σχέση με τους ίδιους (αποτυχίες, απογοητεύσεις, οικονομικά προβλήματα κ.λ.π.), ή με την οικογένειά τους (θάνατοι, ασθένειες, διαζύγια γονέων), ή την περιέργεια, η προτροπή της παρέας, ο μιμητισμός («η μόδα»), ή αναζήτηση νέων απολαύσεων οδήγησαν στα ναρκωτικά.

Η παρότρυνση του «φίλου» που, πολλές φορές, επιδιώκει

να δημιουργήσει νέους πελάτες του εμπόρου ναρκωτικών, (για να του δίνει, όπως του υποσχέθηκε, δωρεάν τη δόση του ή και χρήματα ακόμη, αν θα πωλεί σ' άλλους ναρκωτικά, για λογαριασμό του εμπόρου), θα οδηγήσει στα ναρκωτικά κάποιους απληροφόρητους, για τους κινδύνους από τα ναρκωτικά ή κάποιους νέους, που είναι πολύ «άνδρες». Αυτοί δε φοβούνται, όπως λένε, όλα να τα δοκιμάζουν, γιατί είναι δυατοί.

Θα περιοριστούν μόνο στη δοκιμή, πιστεύουν, για να αποκτήσουν και νέες εμπειρίες ή να νιώσουν και νέες απολαύσεις, όπως τους λέει η μυημένη παρέα. Σε πολλές νεανικές συντροφίες, στις καφετέριες, που αποτελούνται, συνήθως, από κακούς ως μέτριους μαθητές, άνεργους, τεχνίτες ή σπουδαστές, ιδίως κατώτερων και μέσων σχολών, δε θεωρείται πλέον κάποιος ότι είναι «in» αν δεν παίρνει τουλάχιστον, «χαπάκια» ή χόρτο (χασίσι), για να τη «βρίσκει». Κατά την αντίληψη της μερίδας αυτής της σημερινής ελληνικής νεολαίας, σε αντίθεση, φυσικά, με αυτούς που συχνάζουν στις βιβλιοθήκες κλπ. Είναι «ογτ» αυτός που «δεν φτιάχνεται», ενώ μπορεί να γίνει αυτό μ' ένα χαπάκι ή λίγο χασίς, για να αντιμετωπίσει το άγχος και τις στενοχώριες από τα προβλήματα, που τον απασχολούν, τα οποία είναι, κατά την εκτίμησή τους, ιδιαίτερα σημαντικά και θανασιτικά.

Η προσωπικότητα ορισμένων ατόμων, τα οποία είναι ψυχοπαθητικοί, ανώριμοι, ολιγοφρονείς ή, ακόμη, περισσότερο, ψυχικά ασθενείς, θα συντελέσει στο να ενδώσουν στη δοκιμή του ναρκωτικού, είτε για να ικανοποιηθεί η περιέργειά τους, για το πως αισθάνεται κανείς παίρνοντάς τα, είτε για να δείξουν και να αποδείξουν στην παρέα ότι είναι «άνδρες δυνατοί», είτε για να νιώσουν την ανακούφιση, από το άγχος και τις στεναχώριες, όπως τους είπαν. Φυσικά, αυτό δε θα γίνει για μια μόνο φορά, αφού, θα τους πουν, ότι «θα τη βρουν» μόνο με τη δεύτερη ή τρίτη φορά. Αλλά, στο μεταξύ, ο οργανισμός τους θα συνηθίσει στο ναρκωτικό, στη αρχή λιγότερο και ύστερα περισσότερο (εξάρτηση). Ο ίδιος, πλέον, ο οργανισμός τους θα τους το ζητάει, κατά τρόπο επίμονο και πιεστικό, τόσο πολύ, ώστε να μην μπορούν να κάνουν διαφορετικά. Θα βρίσκονται πλέον, στο στάδιο της εξάρτησης απ' αυτό (ανάλογα με το ναρκωτικό, σωματική και ψυχική ή μόνον ψυχική εξάρτηση).

Μερικοί έχουν την άποψη ότι όλα πρέπει κανείς να τα ερευνά και να τα δοκιμάζει, για να έχει προσωπικές εμπειρίες και δική του άποψη για το κάθε τι. Έτσι και η δοκιμή του ναρκωτικού και η κατακυρίευσή του, στη συνέχεια, απ' αυτό, είναι κάτι, που θα πρέπει να αναμένεται στις περιπτώσεις αυτές.

Τα προβλήματα, που αντιμετωπίζει κάθε άνθρωπος και περισσότερο ο νέος, όπως αυτά, που έχουν σχέση με την εργασία, επίδοση στις σπουδές, σεξουαλικά, οικονομικά, οικογενειακά, θάνατοι κλπ., μπορεί να αποτελέσουν αιτία ή απλώς αφορμή μόνο για τη λήψη ναρκωτικών, όταν η προσωπικότητα αυτού, που το αντιμετωπίζει, είναι, όπως παραπάνω περιγράφεται, δηλαδή, «διαφορετική» από αυτήν του συνηθισμένου ανθρώπου, του «φυσιολογικού». Σε αυτό θα συντελέσει πολύ περισσότερο η έλλειψη σωστής και κατάλληλης ενημέρωσης, ιδίως των νέων, για τους κινδύνους από τη λήψη ναρκωτικών και, κυρίως, ότι πάρα πολύ εύκολα γίνεται κανείς τοξικομανής, ενώ, αντίθετα, πάρα πολύ δύσκολα θεραπεύεται.

Αρκετοί (το 45%) από τους τοξικομανείς έχουν προσωπικότητα «προβληματική» ή, αλλιώς, «διαφορετική» απ' αυτήν του μέσου (συνήθους) ανθρώπου (δηλαδή, έχουν προσωπικότητα ψυχοπαθητική ή ανώριμη ή είναι ψυχοασθενείς ή ολιγοφρονείς) και γι' αυτό εύκολα παρασύρονται, είτε από διη-

γήσεις για τα «καλά», των ναρκωτικών, είτε από προτροπή, δήθεν «φίλων», που ενδιαφέρονται γι' αυτούς.

Άτομα, επομένως, που έχουν τέτοια προσωπικότητα και ιδίως νεαροί, όταν ζουν και κινούνται σε περιβάλλον, που έχει τις πιο πάνω αντιλήψεις – ότι, δηλαδή, δεν είναι κανείς στη μόδα, αν δεν παίρνει χαπάκια ή «χόρτο», **συνήθως**, ρυθμίζουν τη συμπεριφορά τους σύμφωνα μ' αυτές τις απόψεις και, ακόμη, σύμφωνα με την άποψη κάποιων, ότι όλα πρέπει κανείς να τα δοκιμάζει, για να αποκτήσει δικές του εμπειρίες. Το έδαφος, στην περίπτωση τους, είναι κατάλληλο για τη δημιουργία του τοξικομανούς. Δεν χρειάζεται παρά η εμφάνιση ενός από τα παραπάνω προβλήματα, για να κάμψουν τις όποιες αντιρρήσεις και δισταγμούς. Αποτυχίες στις σπουδές ή στο επάγγελμα, ερωτικές απιστίες και απογοητεύσεις ή κακή συμπεριφορά των γονέων, δασκάλων ή του αφεντικού ή, τέλος, ο θάνατος πολύ αγαπητού γονιού ή άλλου προσώπου ή ο χωρισμός των γονέων, θα τους δώσει τελικά το ελατήριο για την είσοδο στον ολέθριο χώρο των ναρκωτικών.¹⁰

Η αβηθονία, σε μερικούς, δημιουργεί κορεσμό. Ο κορεσμός τους προκαλεί ανία. Η ανία τους οδηγεί στην αναζήτηση νέων απολαύσεων. Από την αιτία αυτή μπορεί κανείς να αρχίσει τα ναρκωτικά. Ακόμη, η φτώχεια, από ανεργία, οικονομική κατα-

στροφή, χαμηλή αμοιβή κλπ., προκαλεί σε μερικούς, απόγνωση και τάσεις φυγής. Γι' αυτό **μερικοί** νομίζουν, ότι θα βρουν ηρεμία απ' το άγχος, που τους προκαλούν τα προβλήματα αυτά, με τη χρήση αλκοόλ και ναρκωτικών. Έτσι, καταλήγουν και στα ναρκωτικά. **Υποστηρίζεται**, ακόμη, ότι η χρήση ναρκωτικών μπορεί να αποτελεί και διαμαρτυρία, για τον τρόπο ζωής ή άρνηση τρόπου ζωής.¹¹

Τέτοια περιστατικά, όμως **σπανιότατα** βρίσκει κανείς στην Ελλάδα.¹² Ιδιαίτερη κατηγορία, ευτυχώς σπάνια, είναι η ιατρογενής τοξικομανία, που προκαλείται από τη χορήγηση ναρκωτικών ουσιών μετά από μεγάλες εγχειρήσεις για την αντιμετώπιση του άλγους, το οποίο είναι πολύ έντονο και παρατεταμένο. Χορηγούνται στους ασθενείς αυτούς, τελικώς, παυσίπονα, τα οποία ανήκουν στην κατηγορία των ναρκωτικών ουσιών και μάλιστα για μεγάλο χρονικό διάστημα. Τις περισσότερες φορές οι ασθενείς αυτοί δεν εθίζονται. Σε σπάνιες, όμως, περιπτώσεις προκαλείται εθισμός. Κατά την κλασική ψυχιατρική, στην περίπτωση αυτή υπάρχει ειδική παθολογική ευαισθησία των νευρικών κυττάρων του εγκεφάλου στις ναρκωτικές ουσίες. Η ιατρογενής τοξικομανία, επομένως, δεν είναι αποτέλεσμα κοινωνικών ή ψυχολογικών αιτιών, ούτε στηρίζεται σε διαταραγμένη προσωπικότητα

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ο παρακάτω πίνακας δείχνει το φύλο αυτών που καταδικάστηκαν για παράβαση της νομοθεσίας περί ναρκωτικών, (Ν.Δ. 743/70) κατά τη δεκαετία 1972 – 1981 σ' όλη την Ελλάδα.

Έτος	Άνδρες	Γυναίκες	Σύνολο
1981	232	12	244
1980	221	9	230
1979	287	15	302
1978	256	15	271
1977	267	19	286
1976	212	17	229
1975	231	14	245
1974	263	21	284
1973	314	7	321
1972	258	7	265

Βλ. Καράμπελας σελ. 43.

2. Βλ. Καλ. Σπινέλλη σ. 325 κ.επ. για τη μόρφωση ως ανασταλτικό παράγοντα της εγκληματικότητας.

3. Από τη διαπίστωση αυτή φαίνεται ότι άμεσα δεν επέδρασαν δυσμενώς οι οικονομικές δυσκολίες, ώστε να μπορεί να πει κανείς ότι αυτές ώθησαν στα ναρκωτικά. Όμως, κάτι τέτοιο μπορεί να συμβεί έμμεσα. Ίσως οι κάποιες οικονομικές δυσκολίες έστω και παροδικές, να προκάλεσαν άλλες αιτίες, που συντέλεσαν στην ώθηση της ευπαθούς προσωπικότητας του τοξικομανούς στη λήψη ναρκωτικών π.χ. να οδηγήσαν τους γονείς σε προστριβές, διαζύγιο, αυτοκτονία και αυτά πλέον, να οδηγήσαν το παιδί τους στα ναρκωτικά.

4. Οι ψυχασθενείς, με συμπτώματα, που έχουν ανάγκη θεραπείας και αυτοί, που η νόσος τους βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση είναι λίγοι. Οι ψυχοπαθητικοί, όμως, είναι αρκετοί.

5. Από την εξέταση 850 τοξικομανών, που νοσηλεύτηκαν στο Δημόσιο Ψυχιατρείο της Αθήνας (στην ειδική κλινική αποτοξίνωσης), διαπιστώθηκε ότι: Το 70% απ' αυτούς προέρχονταν από «σπασμένα σπίτια». Επίσης, το 40–50% απ' αυτούς ήταν ψυχοπαθητικοί (βλ. την ομιλία του ψυχιάτρου Ρα-

πίδη στα πρακτικά του Σεμιναρίου του «Ομίλου εθελοντών», για τα ναρκωτικά). Όταν μιλάμε για ψυχοπαθητικό ή ψυχανώ-μαλα άτομα, εννοούμε «τα άτομα με ανωμαλίες του χαρακτήρα και κυρίως του συναισθηματικού και βουλητικού μέρους τους, αντικοινωνικά και ανίκανα να δημιουργήσουν ένα σταθερό διανθρώπινο δεσμό» (Κουρέτας) βλ. και Σουρέτη-Δαθαρούκα, σελ. 12. Βλ. ακόμη Στριγγάρη σ. 42, Γαρδίκας, Σ. Παναγιωτοπούλου σ. 116. Για την ανάγκη γνώσης της προσωπικότητας του εγκληματία, για τη σωστή του μεταχείριση βλ. Φαρσεδάκη, Πανούση και Καράμπελα «Τα κίνητρα των εγκληματικών πράξεων στον ποινικό Κώδικα».

6. Σχετικά με το επάγγελμα των καταδικαζομένων, για παράβαση της νομοθεσίας για τα ναρκωτικά, από έρευνά μας, προκύπτει ο παρακάτω πίνακας:

Το επάγγελμα των καταδικασθέντων από το Εφετείο Αθηνών κατά τα έτη 1982–1983 (βλ. Καράμπελας, σελ. 71).

Επάγγελμα (που δηλώθηκε)	1982	1983	Σύν.
Επαγγελματίες*	44	28	72
Ναυτικοί	16	18	34
Ιδιωτικοί Υπάλληλοι	22	16	38
Μικροπωλητές	2	9	11
Άνεργοι	5	9	14
Έμποροι	–	8	8
Οδηγοί οχημάτων	–	5	5
Οικοδόμοι	3	4	7
Εργάτες	3	3	6
Σπουδαστές	11	3	14
Επιχειρηματίες	2	–	2
Αγρότες – Γεωργοί	2	–	2
Διάφορα άλλα επαγγ.	14	27	41
Σύνολο	127	140	267

* Στους επαγγελματίες συμπεριλαμβάνονται ηλεκτρολόγοι, επιπλοποιοί, ελαιοχρωματιστές, φωτογράφοι, ταπετσή-ρδες, υποδηματοποιοί, πλασιέ, σχεδιαστές, κλειδαράδες,

φανοποιοί, μωσαϊκοί.

Στοιχεία για το επάγγελμα Γάλλων τοξικομανών θλ. Pelicier και Thuillier.

7. Ακόμη θλ. Μιτεζέ σ. 115, όπου σημειώνεται: «στο 65% των περιπτώσεων υπήρχε πλήρης εγκατάλειψη (υλική, παιδαγωγική, συναισθηματική), του παιδιού από τους γονείς του, σε ποσοστό 80% οι σχέσεις, είτε ενδογονεϊκές είτε μεταξύ γονέων και παιδιού είτε και οι δύο ήσαν διαταραγμένες» και Ι. Παπαγεωργίου σ. 19, όπου σημειώνεται: «κατά τη διενεργηθείσα έρευνά μας μεταξύ 500 τοξικομανών, διαπιστώθηκε ότι περίπου το 70% προερχόταν από διαλυμένες, συμβατικές ή γενικά διαταραγμένες οικογένειες». Βλ. και Κωνσταντινίδη, σελ. 35, όπου αναφέρεται «Οι μεγάλοι καθορίζουν την ψυχικήν διαμόρφωσιν και εξέλιξιν, εν ταυτώ δε και την κοινωνικήν ευδοκίμησιν ή μη των μικρών. Καθορίζουν δε ταύτην ως γεννήτορες μεν ως εξωτερικός παράγων (βιολογικός), ως περιβάλλον δε ως εξωτερικός παράγων. Ούτοι δημιουργούν το πεπρωμένον του γεννώμενου ανθρώπου. Αλλά το πεπρωμένον του ανθρώπου έχει το μοιραϊόν, το απροκαθόριστον, και πολλαπλώς εκφεύγον της ανθρώπινης δυνατότητος και προβλέψεως...». Βλ. στα πρακτικά της Βουλής, κατά τη συζήτηση του Ν. 1729/87 για τα ναρκωτικά (8-7-1987 α. 151), την πρόταση των βουλευτών Σπ. Παπαδόπουλου (Ν.Δ.) και Στ. Κόρακα (Κ.Κ.Ε.) «όταν εμφανίζεται κάποιος στο στρατό, πριν ακόμη καταταχθεί, με χαρτιά ότι είναι ναρκομανής, παίρνεται εκείνη τη στιγμή, πάει σ' ένα θεραπευτικό κέντρο, αποθεραπεύεται και μετά του λέμε «και τώρα πήγαινε να εκπληρώσεις τις στρατιωτικές σου υποχρεώσεις».

8. Σύμφωνα με πίνακα, που παρουσιάστηκε στο Σεμινάριο, που έγινε για τα ναρκωτικά, στις 4-5-1982, στο Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας, από το νευρολόγο-ψυχίατρο Χρ. Βαρουχάκη, μαζί με ενημερωτικό σημείωμα: «οι εισερχόμενοι στο Κ.Θ.Ψ.Π.Α. τοξικομανείς, έχουν τόπο διαμονής την περιφέρεια της πρωτεύουσας με ποσοστό 92%. Το φαινόμενο είναι εξαιρετικής σημασίας, γιατί δεν παρουσιάζεται σε κανένα άλλο νόσημα, για τους αλκοολικούς π.χ. το αντίστοιχο ποσοστό δεν ξεπερνάει το 52%». Ο πίνακας αυτός αφορούσε διάστημα 46 ετών και 49.000 ασθενείς.

9. Βλ. Ι. Παπαγεωργίου μελ. «Έλληνες σπουδαστές και ναρκωτικά» σελ. 25 «Η πλειοψηφία (87,45%) των ερωτηθέντων (2.000) σπουδαστών, έχει άγνοια (23,75%) ή ελλείψεις (73,17%) γνώσεις στο καυτό θέμα των ναρκωτικών...».

10. Βλ. Καράμπελα σ. 66, όπου ο παρακάτω πίνακας:

Στατιστικά στοιχεία για τις αιτίες που ώθησαν στα ναρκωτικά 293 άτομα, κατά σειρά μεγέθους.

(Το δείγμα αφορά αλλοδαπούς, θλ. Bulletin on narcotics vol. XXXIII, No 1. 1981, έκδ. United Nations. σ. 76).

Αιτία	Άτομα	%
Η περιέργεια	49	16,27
Από τόλμη	39	13,31
Για να μιμηθούν φίλους	38	12,97
Για ευχαρίστηση	37	12,62
Για να κοιμηθούν καλά	32	10,92
Για να μείνουν άπνιοι	27	9,21
Για να μείνουν ήρεμοι	25	8,55
(ν' αποφύγουν την αγωνία)		
Από πίεση ακαδημαϊκή	19	6,48
(λόγω σπουδών)		
Η μοναξιά	12	4,09
Διάφορες άλλες αιτίες	15	5,11

Τα λεγόμενα «κοινωνικά αίτια», δεν φαίνεται να έχουν αποφασιστική σημασία, για το αν θα πάρει κανείς ή όχι ναρκωτικά, παρά μόνο σε σχέση με την προσωπικότητα του ατόμου. Βλέπε και την παρατήρηση της Υπ. Υγείας Σ. Ακρίτα, κατά τη συζήτηση στη Βουλή του Ν. 1729/87 ότι: «Στη Σουηδία η εξάλειψη των κοινωνικών αιτιών δε μείωσε το πρόβλημα...».

Στη διαμόρφωση, όμως, ή αλλοίωση της προσωπικότητας, τα αίτια αυτά έχουν μεγάλη επίδραση. Βλ. και την ορθή άποψη Πανούση σ. 274 «...η μέθη (όπως άλλωστε τα ναρκωτικά και ο χουλγκανισμός), αποκαλύπτουν το πρόβλημα και δεν αποτελούν τις πηγές του (...). Οι κοινωνικές συνθήκες αποτελούν την αιτία και το έγκλημα είναι το αποτέλεσμα».

Από έρευνα, που έγινε στην Ελλάδα, διαπιστώθηκε ότι: Οι σπουδαιότερες αιτίες, που οδήγησαν στη χρήση ναρκωτικών 83 Έλληνες σπουδαστές ήσαν κατά σειρά: η περιέργεια, ο μιμητισμός, η τάση για φυγή και το άγχος.

Σύμφωνα με έρευνα σπουδαστών του Κέντρου Επικοινωνίας και Μάρκετινγκ, μεταξύ 510 περιπτώσεων (φοιτητές, ιδιωτικοί υπάλληλοι, δημόσιοι υπάλληλοι, εργάτες, επιστήμονες, ελεύθεροι επαγγελματίες), το ποσοστό που δοκίμασε ναρκωτικά από περιέργεια ανέρχεται σε 39% στους άνδρες και 40 % στις γυναίκες. Βλ. για τις έρευνες αυτές Ι. Παπαγεωργίου «Έλληνες Σπουδαστές και ναρκωτικά - Έρευνα - Συμπεράσματα - Προτάσεις», Αθήνα 1982, θλ. και Γαρδίκας σ. 250, Παπαζαχαρίου, Παπαναστασίου - Σπυρογλου - Γιατρά σ. 83, Καψάσκη σ. 23, 228, Βουγιούκα σ. 458, Γιωτοπούλου - Μαραγκοπούλου, Στριγγάρη σ. 44 Αγίουτάντη σ. 97, Φωτάκη σ. 22, 24, Πανούση, Μοσχίδη, Καράμπελα, Παπαναστασίου - Σπυρογλου - Γιατρά, ARNAO CANCRINI, BLUMIR, Φίλια σ. 143-147.

11. Για την άποψη αυτή θλ. «πρακτικά Βουλής» συνεδρίαση ΠΑ' 25/2/1987, σ. 4070, όπου καταχωρήθηκε η σωστή τοποθέτηση της κ. Δαμανάκη (βουλευτής του Κ.Κ.Ε.) σύμφωνα με την οποία «...καλλιεργείται, όχι πάντα ηθελημένα θα έλεγα, από ορισμένους κύκλους, στη νεολαία η εντύπωση ή γίνεται προσπάθεια να καλλιεργηθεί, ότι η χρήση των ναρκωτικών ταυτίζεται με κάποια επαναστατικότητα. Γίνεται προσπάθεια να καλλιεργηθεί μια ιδεολογία, που λέει, ούτε λίγο ούτε πολύ, πως όταν κάνει κάποιος χρήση ναρκωτικών, τότε αρνείται το σύστημα ή έχει τη δυνατότητα να εκφράσει τις αντιεξουσιαστικές του τάσεις. Και θέλω να πω με λύπη μου ότι ορισμένοι, ακόμη και πνευματικοί άνθρωποι, που δε νομίζω ότι το κάνουν σκόπιμα, πολλές φορές επικεντρώνουν το ενδιαφέρον της νεολαίας, στο αν ο νέος έχει τη δυνατότητα να κάνει επιλογή του ενός ή του άλλου ναρκωτικού ή να έχει δικαίωμα να καπνίζει «ελεύθερα» το ένα ή το άλλο ναρκωτικό» (...). «Εμείς, κύριοι βουλευτές, απορρίπτουμε κατηγορηματικά αυτή την ιδεολογία. Θέλω να το δηλώσω με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο και ας πουν ότι δεν είμαστε μοντέρνοι και ας πουν ότι μένουμε προσκολλημένοι στα παλιά. Για μας η ιδεολογία αυτή, που σπρώχνει τους νέους στα ναρκωτικά και στο περιθώριο όχι μόνο δεν είναι μοντέρνα αλλά είναι η πιο συντηρητική, η πιο απηρχαιωμένη ιδεολογία» (...) Είναι η ιδεολογία του περιθωρίου και εμείς την απορρίπτουμε κατηγορηματικά».

12. Κουτσελίνη - Γ. Δημοπούλου σελ. 9, Μαρσέλο, Αγίουτάντη σ. 11, Παπαναστασίου - Σπυρογλου - Γιατρά, Δαβαρούκα - Σουρέτη, GIANCARLO ARNAO, BLUMIR GUIDO σ. 88, Νικολάου σ. 24, Στεφανής και συνεργ. σ. 275, Βαρώνου, Αβραμίδη, Ζαίρη, σ. 18, Καμαρούλια, σ. 143, Μπούκη, Κουτσελίνη «DOPING».

Συνέχεια στο επόμενο τεύχος



ΤΕΛΕΤΗ ΚΟΠΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗΣ ΠΙΤΑΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Στην ειδική τελετή που έγινε στην Τροχαία Αττικής, ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης κ. Γεώργιος Πέτσος έκοψε την πρωτοχρονιάτικη πίτα της υπηρεσίας. Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν ακόμα ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης κ. Ευσέβιος Πιστολής (πρόϊστάμενος της Θρησκευτικής Υπηρεσίας της ΕΛ.ΑΣ.), η ηγεσία και άλλοι ανώτατοι και ανώτεροι αξιωματικοί της ΕΛ.ΑΣ.

Στη διάρκεια της εκδήλωσης, ο διευθυντής της Τροχαίας Αττικής, ταξίαρχος κ. Διονύσιος Κаланτζής, έκανε ένα σύντομο απολογισμό του έργου της υπηρεσίας του στο χρόνο που πέρασε και αναφέρθηκε στις επιδιώξεις και τους στόχους του 1989.

Ο κ. Κаланτζής είπε μεταξύ των άλλων:

«Όταν μιλάμε για τροχαία, έρχεται συνήθως στο νου μας η εικόνα του αστυφύλακα τροχονόμου που ρυθμίζει την κυκλοφορία σε κάποια διασταύρωση. Όμως, η ρύθμιση της κυκλοφορίας είναι μια μόνο από τις πολλές ενέργειες της Υπηρεσίας μας. Πολύ περισσότερες είναι οι δραστηριότητές μας σε άλλες κατευθύνσεις, όχι τόσο φανερές, εξίσου όμως σημαντικές. Ενδεικτικά μόνο θα αναφερθώ σε μερικές από αυτές, όπως είναι:

- Η διερεύνηση των Τροχαίων δυστυχημάτων και η διενέργεια σχετικής προανάκρισης.
- Η αναζήτηση αγνώστων δραστών Τροχαίων ατυχημάτων και η εξιχνίαση αυτών.
- Η συστηματική και εντατική τροχονομική αστυνόμευση των οδών και

ιδιαίτερα του Εθνικού Δικτύου.

- Ο έλεγχος της νόμιμης κυκλοφορίας των οχημάτων (άδειες κυκλοφορίας, οδήγησης κ.λπ.).
- Η λήψη τροχονομικών μέτρων κατά τις συγκεντρώσεις, πορείες, διαδηλώσεις, αθλητικές και λοιπές εκδηλώσεις.
- Η διαρκής τροχονομική αστυνόμευση του «Δακτυλίου» και «Ιστορικού Κέντρου».
- Η διευκόλυνση της διακίνησης επισήμων προσώπων Ελλήνων και Ξένων.
- Η λήψη εκτάκτων μέτρων την θερινή περίοδο και τις γιορτές κατά τις ομαδικές μετακινήσεις των οχημάτων (μονοδρομήσεις, αντιδρομήσεις κ.λπ.) στο Εθνικό και Αστικό δίκτυο.
- Ο έλεγχος των υπερβολικών θορύβων και καυσαερίων που εκπέμπονται από τα οχήματα.
- Ο ειδικός έλεγχος των ταξί οχημάτων.
- Η διατήρηση της κυκλοφοριακής ευταξίας σε χώρους ομαδικής διακίνησης επιβατών (Αερολιμένες, Σιδηροδρομικοί Σταθμοί και Σταθμοί Υπεραστικών Λεωφορείων, Αγορές κ.λπ.).
- Η διάθεση τροχονόμων σε Σχολεία





- για την αύξηση της οδικής ασφάλειας των μικρών μαθητών.
- Ο ειδικός έλεγχος των Σχολικών Λεωφορείων.
- Η διενέργεια κυκλοφοριακών διαλέξεων σε Σχολές, Σχολεία, Ιδρύματα κ.λπ. από Αξ/κούς της Υπηρεσίας μας.
- Η κυκλοφοριακή διαφώτιση οδηγών και πεζών με όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.
- Η έκδοση αδειών κυκλοφορίας και οδήγησης μοτοποδηλάτων.
- Η έκδοση αποφάσεων για κυκλοφοριακές ρυθμίσεις.
- Η συμμετοχή στη σχεδίαση και τον προγραμματισμό ζητημάτων γενικότερου ή ειδικότερου κυκλοφοριακού ενδιαφέροντος».

Ακολουθως, ο διευθυντής της Τροχαίας, αναφέρθηκε στις κυκλοφοριακές ιδιαιτερότητες της πρωτεύουσας, οι οποίες στο σύνολό τους συνθέτουν το οξύ κυκλοφοριακό πρόβλημα και είναι συνοπτικά:

- Η χωρίς σχεδίαση και οδική υποδομή αλματώδης ανάπτυξη της πόλης.
- Η καταπληκτική και απρόβλεπτη αύξηση του αριθμού των κυκλοφορούντων οχημάτων κάθε κατηγορίας.
- Ο μεγάλος αριθμός των ταξί που κυκλοφορούν κυρίως στο κέντρο της πόλης.
- Η έλλειψη κατάλληλων χώρων για τις στάσεις και σταθμεύσεις των οχημάτων.
- Οι συχνές διακοπές και εκτροπές της κυκλοφορίας από τις παντοειδείς εκδηλώσεις που γίνονται στο κέντρο της Αθήνας (γιορτές, διαδηλώσεις, πορείες).
- Η λειτουργία σε κυκλοφοριακά κορεσμένο χώρο της Κεντρικής Αγοράς των Αθηνών, καθώς και η λειτουργία των περιφερειακών Λαϊκών Αγορών, που προκαλούν κυκλοφοριακά προβλήματα τοπικής σημασίας, με προεκτάσεις όμως στην ευρύτερη περιοχή.
- Η λειτουργία σιδηροδρομικών σταθμών και σταθμών υπεραστικών λεωφορείων σε πυκνοκατοικημένες περιοχές της πόλης.
- Η ύπαρξη στο κέντρο της Αθήνας και σε μικρή απ' αυτό ακτίνα μεγάλων εργασιακών μονάδων δημοσίων και ιδιωτικών, όπως είναι τα Υπουργεία, οι Πρεσβείες, Οργανισμοί, ιδρύματα, Πανεπιστήμια, Σχολές, Θέατρα, Κινηματογράφοι, Τρά-



πεζες, Καταστήματα και Πολυκαταστήματα.

- Η συγκέντρωση όλων σχεδόν των δραστηριοτήτων των πολιτών, οικονομικών, κοινωνικών, πολιτικών και πολιτιστικών στην καρδιά της Αθήνας, με αποτέλεσμα την ταυτόχρονη προσέλευση στο κέντρο και αποχώρησή απ' αυτό του συνόλου σχεδόν των κατοίκων της ευρύτερης περιοχής και την πρόκληση των γνωστών κυκλοφοριακών αιχμών.

Η ομιλία του ταξίαρχου έκλεισε με αναφορά στα τροχαία ατυχήματα που, όπως είπε, είναι ο ζωτικώτερος ίσως τομέας, επειδή συνδέεται με τη ζωή και τη σωματική ακεραιότητα των πολιτών.

«Είναι γνωστό, είπε ο ομιλητής, ότι τα τροχαία ατυχήματα αποτελούν διεθνώς την τρίτη αιτία θανάτου, μετά τις καρδιοπάθειες και τον καρκίνο και ότι η χώρα μας, δυστυχώς, παρουσιάζει υψηλό δείκτη ατυχημάτων.

Στο Νομό Αττικής κυκλοφορούν σχεδόν τα μισά οχήματα της χώρας και συμβαίνουν 40% περίπου του συνόλου των ατυχημάτων. Συνεπώς, η αυξομείωση των ατυχημάτων στην Αττική επηρεάζει καθοριστικά τους δείκτες ατυχημάτων της χώρας και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο καταβάλλονται σοβαρές προσπάθειες για την αύξηση της οδικής ασφάλειας.

Το ένα τρίτο (1/3) των θανατηφόρων και σοβαρών ατυχημάτων συμβαίνουν στο Εθνικό Δίκτυο, η δε Αττι-

κή αστυνομείει 120 χιλιόμετρα του εν λόγω Δικτύου.

Ενόψη των ανωτέρω παραμέτρων συγκεντρώσαμε και κατευθύναμε τις προσπάθειές μας στη συνεχή και αποτελεσματική αστυνόμευση του Εθνικού Δικτύου, με ιδιαίτερη ένταση κατά τις ημέρες των μαζικών διακινήσεων των οχημάτων.

Συγκεκριμένα, κατά το έτος 1988 έγιναν στοάς εθνικούς άξονες Αθηνών - Κορίνθου και Αθηνών - Λαμίας σάραντα μία (41) μονοδρομήσεις, με παράλληλες παραχωρήσεις λωρίδων στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας, τόσο κατά την ομαδική έξοδο, όσο και κατά την ομαδική είσοδο, καθώς και παρεμβάσεις στους οδικούς κόμβους, οι οποίοι συμβάλλουν σ' αυτούς, που στο σύνολό τους στόχευαν στην επιτάχυνση της κυκλοφοριακής ροής των οχημάτων και την αποτροπή Τροχαίων ατυχημάτων.

Χαρακτηριστικό στις ειδικές αυτές ρυθμίσεις είναι ότι για πρώτη φορά το προηγούμενο έτος 1988 μονοδρομήθηκε τμήμα της νέας Εθνικής οδού Αθηνών - Λαμίας από την 39,00 χ/θ (Κόμβος Μαλακάσας) μέχρι την 34,00 χ/θ (Κόμβος Μαρκοπούλου), στο δε εν συνεχεία Τμήμα από 34,00 μέχρι 28,200 χ/θ παραχωρήθηκε μια επιπλέον λωρίδα του αντίθετου ρεύματος, άλλοτε για τη διευκόλυνση της ομαδικής εξόδου των οχημάτων και άλλοτε για την επιστροφή αυτών.

Στον άξονα Αθηνών - Κορίνθου,



ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

πίνακας συγκριτικός
οδικών ατυχημάτων χώρας ετών 1980 1988

Ατυχήματα	Ε Τ Η								
	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988
Θανατηφόρα	1.325	1.350	1.506	1.536	1.594	160	1.536	1.537	1.555
Σοβαρά - Ελαφρά	19.454	20.642	21.821	20.568	21.658	21.941	20.703	21.078	21.730
Σ Υ Ν Ο Λ Ο	20.779	21.992	23.327	22.104	23.252	23.549	22.239	22.615	23.285

Παθόντες	Ε Τ Η								
	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988
Νεκροί	1.493	1.506	1.714	1.758	1.819	1.834	1.720	1.750	1.751
Σοβαρά τραυματίες Ελαφρά τραυματίες	28.649	30.238	32.331	30.295	31.967	32.884	30.775	31.189	32.517
Σ Υ Ν Ο Λ Ο	30.148	31.744	34.045	32.053	33.786	34.718	32.495	32.939	34.268

πλέον των γνωστών μονοδρομήσεων, από την 47,00 χ/θ (έξοδος Κακιάς Σκάλας) μέχρι την 24,00 χ/θ (Κόμβος Μάνδρας Ελευσίνας), παραχωρήσαμε και μια λωρίδα του αντιθέτου ρεύμα-

τος από 16,00 χ/θ (Διυλιστήρια Ασπροπύργου) έως 30,00 χ/θ για τη διευκόλυνση της ομαδικής εξόδου των οχημάτων.

Η κατά 6% μείωση του αριθμού

των νεκρών και κατά 20% περίπου μείωση των σοβαρά τραυματισθέντων σε σχέση με το έτος 1987, πρέπει να αποδοθεί στην προσπάθειά μας αυτή».

οδικά τροχαία ατυχήματα έτους 1988

Χώρας

ατυχήματα

Θανατηφόρα	1.555
Σοβαρά	2.834
Ελαφρά	18.896
Σ Υ Ν Ο Λ Ο	23.285

παθόντες

Νεκροί	1.751
Σοβαρά τραυμ.	4.542
Ελαφρά τραυμ.	28.275
Σ Υ Ν Ο Λ Ο	34.268

Νομού Αττικής

ατυχήματα

Θανατηφόρα	385
Σοβαρά	720
Ελαφρά	9.041
Σ Υ Ν Ο Λ Ο	10.146

παθόντες

Νεκροί	412
Σοβαρά τραυμ.	857
Ελαφρά τραυμ.	12.453
Σ Υ Ν Ο Λ Ο	13.722



Κοινωνική συναίνεση και αναβάθμιση του έργου της αστυνομίας με στόχο την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας

Τη λήψη άμεσων μέτρων για την πρόληψη τρομοκρατικών ενεργειών και την αναβάθμιση του έργου της αστυνομίας αποφάσισε σε έκτακτη σύσκεψή του το Κυβερνητικό Συμβούλιο (ΚΥ.ΣΥΜ.) που πραγματοποιήθηκε υπό την Προεδρία του πρωθυπουργού και με συμμετοχή αρμόδιων παραγόντων στις 24.1.89.

Η σύσκεψη έγινε αμέσως μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις σε βάρος δικαστικών λειτουργιών που στοίχισαν τη ζωή του αντιεισαγγελέα του Α.Π. Αν. Βερνάρδου, τον σοβαρότερο τραυματισμό του εισαγγελέα Κων. Ανδρουλιδάκη και τον ελαφρότερο του εισαγγελέα Παν. Ταρασουλέα.

Μετά τη σύσκεψη εκδόθηκε κυβερνητική ανακοίνωση στην οποία τονίζεται ότι:

1. Η Δημοκρατία μας διαθέτει όλους τους θεσμούς και τα μέσα, που με την κατάλληλη αξιοποίηση και τη συντονισμένη εφαρμογή τους μπορεί να επιτευχθεί η πάταξη και ο εξοστρακισμός της τρομοκρατίας.

2. Η παρούσα κυβέρνηση πιστεύει ότι μπορεί να αντιμετωπίσει τους τρομοκράτες χωρίς να χρειαστεί να περάσει στη λήψη έκτακτων μέτρων.

3. Η τρομοκρατία στη χώρα μας και ιδιαίτερα στην περιοχή της πρωτεύουσας εξελίσσεται σε ένα πρώτης γραμμής κρίσιμο θέμα. Η κυβέρνηση, λόγω της σοβαρότητάς του, καλεί τους πολίτες, αλλά και τους οργανωμένους φορείς τους (πολιτικά κόμματα, κοινωνικές πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, μέσα μαζικής ενημέρωσης κ.λπ.), ανεξάρτητα από την πολιτική ή ιδεολογική τοποθέτησή τους, να συμβάλουν και αυτοί στην αποκατάσταση της κοινωνικής γαλήνης, η οποία είναι έργο εθνικής σημασίας και αφορά όλους τους Έλληνες.

4. Για την κυβέρνηση το ζήτημα της τρομοκρατίας δεν επιδέχεται πολιτική εκμετάλλευση. Η αντιμετώπισή της είναι βέβαια θέμα της οργανωμένης πολιτείας, αλλά αυτή μπορεί να επιτευχθεί καλύτερα με την ευρύτερη δυνατή κοινωνική και λαϊκή συναίνεση.

Τα μέτρα που αποφασίστηκαν είναι:

1. Αναδιοργάνωση, στελέχωση με εξειδικευμένο προσωπικό και αναβάθμιση σε ανεξάρτητη διεύθυνση, της Υπηρεσίας Δίωξης της τρομοκρατίας. Εφοδιασμός της διεύθυνσης αυτής με σύγχρονο τεχνικό εξοπλισμό. Επίσης, ενίσχυση των αντίστοιχων υπηρεσιών του Λιμενικού Σώματος σε προσωπικό και μέσα.

2. Άμεσος εφοδιασμός της ΕΛ.ΑΣ. με 600 μοτοσυκλέτες, 200 αυτοκίνητα και σύγχρονο τεχνικό εξοπλισμό.

3. Απαλλαγή της Αστυνομίας από το έργο της επίδοσης ποινικών δικογραφιών, προκειμένου η δύναμη που αποσχολείται για το σκοπό αυτό, να διατεθεί για την εκτέλεση καθαρά αστυνομικών καθηκόντων. Προς τούτο θα διορισθούν στο Υπουργείο Δικαιοσύνης 3.000 δικαστικοί επιμελητές που θα αναλάβουν τις

4. Λήψη πρόσθετων μέτρων ασφαλείας πιθανών στόχων τρομοκρατικών ενεργειών.

5. Εντατικοποίηση των προσπαθειών της Αστυνομίας για την πρόληψη και καταστολή τρομοκρατικών ενεργειών.

6. Διάθεση στην Αστυνομία από το υπουργείο Εθνικής Άμυνας, 2 ελικωπτέρων και άλλης τεχνικής υποστήριξης με σύγχρονα τεχνικά μέσα για την καλύτερη αστυνόμευση του λεκανοπεδίου Αττικής. Την αξιοποίηση και τη χρήση τους θα έχει αποκλειστικά η Ελληνική Αστυνομία.

7. Επικήρυξη των δραστών των τρομοκρατικών ενεργειών σε βάρος των 3 εισαγγελέων αντί του ποσού των 200.000.000 δραχμών.

8. Άμεση μηχανοργάνωση των υπηρεσιών ελέγχου εισόδου και εξόδου



ΑΠΟΝΟΜΗ ΠΤΥΧΙΩΝ

Τα πτυχία στους 59 Αστυνόμους Β' που αποφοίτησαν πρόσφατα από τη Σχολή Μετεκπαίδευσης Αστυνόμων, επέδωσε σε ειδική τελετή ο Υφυπουργός Δημόσιας Τάξης κ. Σήφης Βαλυράκης. Η διάρκεια της εκπαίδευσης ήταν τετράμηνη (από 5-9-88 έως 13-1-89) και σ' αυτήν οι μετεκπαιδευθέντες αξιωματικοί είχαν την ευκαιρία να ενημερωθούν για τις τελευταίες εξελίξεις πάνω σε επιστημονικά (Νομική, Κοινωνιολογία, Επιστημονική Αστυνομία, Εγκληματολογία) όσο και γενικά επαγ-

γελματικά θέματα.

Στην τελετή, παραβρέθηκαν επίσης ο Προϊστάμενος της Θρησκευτικής Υπηρεσίας της ΕΛ.ΑΣ. Πανοσιολογιώτατος Αρχιεπίσκοπος κ. Ευσέβιος Πιστολής, ο Α' Υπαρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. Αντιστράτηγος κ. Ιωάννης Αντωνόπουλος, οι Διοικητές της Σχολής Αξιωματικών και του Τμήματος Μετεκπαίδευσης, άλλοι ανώτεροι αξιωματικοί και οι διδάξαντες καθηγητές.

Η εκδήλωση έκλεισε με μικρή δεξίωση.



Από τα Γιάννενα ευχές, αγάπη και ανθρωπιά

Ο «ταχυδρόμος» έφθασε από την ηπειρώτικη πρωτεύουσα, όπως κάθε Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά, με τη σχετική καθυστέρηση. Το «φορτίο» του ήταν όμως τόσο πολύτιμο για μας που η —δικαιολογημένη— αργοπορία ήταν ίσως το λιγότερο σημαντικό γεγονός.

Στα Γιάννενα, λοιπόν, θα προσπαθήσουμε να σας μεταφέρουμε, με τη βοήθεια του υλικού —φωτογραφικού κυρίως— που μας έστειλε η Αστυνομική Διεύθυνση του ακριτικού Νομού.

Όπως κάθε χρονιά, έτσι και φέτος δεν ξέχασαν στην Αστυνομική Δ/νση



Α.Τ. Πυρσόγιαννης.



Α.Σ. Πωγωνιανής.



Α.Σ. Μολυβδοσκέπαστου.



Σεμνή τελετή για τους συναδέλφους που αποστρατεύτηκαν.

τους πολύτεκνους και άπορους συμπολίτες τους. Ο έρανος που έκαναν μεταξύ τους οι αστυνομικοί και πολιτικοί υπάλληλοι των υπηρεσιών της έδρας, απέφερε συνολικά 75.000 δραχμές. Με το ποσό αυτό αγόρασαν τρόφιμα που ενίσχυσαν το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι οικογενειών, όπου μοιράστηκαν, την παραμονή των Χριστουγέννων.

Στις 23 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε στη Λέσχη του κτιρίου της Α.Δ. με

Α.Σ. Κτισμάτων.

μεγάλη επιτυχία παιδική γιορτή για τα παιδιά του προσωπικού των αστυνομικών υπηρεσιών της πόλης. Κατά τη διάρκεια της οι μικροί πρωταγωνιστές της τραγούδησαν χριστουγεννιάτικα τραγούδια, απάγγειλαν ποιήματα και γεύτηκαν γλυκά και αναψυκτικά. Για τον επίλογο, ένας αστυνομικός μεταμφιεσμένος σε Αη-Βασίλη επιφύλασσε για κάθε μπόμπιρα ένα δώρο - έκπληξη.

Μια μέρα πριν ο παλιός χρόνος δώσει τη θέση του στον καινούργιο, διοργανώθηκε σεμνή αποχαιρετιστήρια τελετή για τέσσερις αστυνομικούς της δύναμης της Α.Δ. που καταλήφθηκαν από το όριο ηλικίας και αποστρα-





Α.Σ. Κακαβιάς.



Τα παιδιά διασκεδάζουν συντροφιά με τον «Αη-Βασίλη».



Α.Σ. Καστανής.

τεύθηκαν. Πρόκειται για τους ανθυπαστυνόμους Θεόδωρο Παχούλα και Ευρυπίδη Ντοκουμέ και τους αρχιφύλακες Κων/νο Μαντέλλο και Βασίλειο Προβατά που περιστοιχισμένοι από αντιπροσωπείες συναδέλφων τους, δέχθηκαν ευχές και αναμνηστικά μετάλλια από τον αστυνομικό διευθυντή Γεώργιο Μπαδά.

Τέλος, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς ο αστυνομικός διευθυντής και αντιπροσωπεία αστυνομικών της Α.Δ. επισκέφθηκαν τους ακρίτες - αστυνομικούς για να τους προσφέρουν δώρα και ν' ανταλλάξουν μαζί τους ευχές.

Μεταφέροντας αγάπη σε πολύτεκνους συμπολίτες.



Φίλιππος Αρβανίτης

Με μαχητικότητα και κουράγιο στα βήματα του Φειδιππίδη

Πορτραίτο, αυτή τη φορά, ενός συναδέλφου απόστρατου, που έζησε ο ίδιος μια ανεπανάληπτη εμπειρία, ένα συγκλονιστικό γεγονός και ήταν ταυτόχρονα ο δημιουργός του. Χάρη στη μαχητικότητα, στο πείσμα και το κουράγιο του, ο 57χρονος Φίλιππος Αρβανίτης, ανθυπαστυνόμος ε.α., κατάφερε όχι μόνο να τερματίσει στη διεθνή «Σπάρταθλιάδα - '88» αλλά και να είναι πρώτος από τους Έλληνες δρομείς (7ος στη γενική κατάταξη).

Για να αντιληφθεί κανείς τι σημαίνει αγώνας δρόμου «Σπάρταθλου» αρκεί να δώσουμε μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία γι' αυτόν. Πρόκειται για την κλασική διαδρομή Αθήνας - Σπάρτης (250 χιλιόμετρα - 1140 στάδια κατά τους αρχαίους), που διάνυσε ο αρχαίος Αθηναίος κήρυκας Φειδιππίδης μέσα σε δυο μέρες για να μπορέσει να μεταφέρει όσο πιο γρήγορα γινόταν το μήνυμα της πρώτης προς τη δεύτερη, για βοήθεια στον αγώνα εναντίον των Περσών το 490 π.Χ. Αν σκεφθούμε ότι η κλασική διαδρομή του Μαραθωνίου δρόμου είναι 42 χιλιόμετρα και 195 μέτρα και θεωρείται από τους δυσκολότερους δρόμους αντοχής καταλαβαίνει εύκολα ο καθένας, πόσο δυσκολότερη είναι μια διαδρομή πέντε και πλέον φορές μεγαλύτερη. Επί πλέον: δεν ακολουθούν οι δρομείς αμαξίτο δρόμο συνεχώς. Μετά τα 180 πρώτα χιλιόμετρα (από τη Νεμέα), ανεβαίνουν σε υψόμετρο μέχρι και 1.500 μέτρα προς την Τεγέα, από μονοπάτια κακοδιάβata μέσα στη νύχτα. Συχνά αναγκάζονται να περπατούν σχεδόν έρποντας και με τη βοήθεια μεγάλου φακού για να μη χάνουν το δρόμο. Οι απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας από ζέστη σε κρύο πολλαπλασιάζουν τα προβλήματα όσων συμμετέχουν γι' αυτό και λίγοι πάντα κατορθώνουν να τερματίσουν. Ο αγώνας αυτός δεν έχει κατηγορίες αθλητών κατά ηλικία όπως ο Μαραθώνιος ενώ το κατώτατο όριο τερματισμού πρέπει να είναι οι 36 ώρες, για να θεωρηθεί κάποιος επιτυχών.

Ας έρθουμε όμως στον Φίλιππο Αρβανίτη που θα μας μιλήσει ο ίδιος για το κατόρθωμά του. Απ' όσα συγκλονιστικά μας αφηγήθηκε κρατάμε λίγες αράδες και προσπαθούμε να μην αδι-



κήσουμε τη συνολική εικόνα του χειρήματος.

«Γεννήθηκα στον Πειραιά το 1931, μα ήμουν από καταγωγή Μανιάτης. Υπηρέτησα 30 ολόκληρα χρόνια στο αστυνομικό σώμα, σε μάχιμες μονάδες που χρειαζόταν να κινούμαι συνεχώς. Απόκτησα δύο παιδιά και έχω σήμερα και τέσσερα εγγόνια.

Λίγο καιρό πριν αποστρατευθώ —λόγω συμπλήρωσης ορίου ηλικίας— άρχισα να ασχολούμαι με τον αθλητισμό, σε ηλικία 48 χρόνων. Κυρίως επιδόθηκα στους δρόμους αντοχής και στη χειμερινή κολύμβηση (είμαι Πρόεδρος του Ομίλου Χειμερινών Κολυμβητών Πειραιά). Από το 1980 μέχρι σήμερα έτρεξα σε 20 Μαραθωνίους δρόμους και είμαι ο πρώτος Έλληνας στην κατηγορία μου από πλευράς συμμετοχών και επιδόσεων. Όνειρό μου ήταν να τρέξω στο «Σπάρταθλο» γνωρίζοντας τις δυσκολίες που θ' αντιμετώπιζα. Είχα βάλει σαν στόχο μου να μπορέσω ν' αποθέσω στα πόδια του αγάματος του Λεωνίδα της Σπάρτης το δάφνινο στεφάνι της νίκης. Προετοιμάστηκα λίγο καιρό πριν τον αγώνα, τρώγοντας με ειδικό διαιτολόγιο (μία φορά την εβδομάδα κρέας) και προπονούμενος κάθε 15 μέρες τρέχοντας επί 14 ώρες συνέχεια σε βουνά όλο τον Αύγουστο. Ήταν η πρώτη μου συμμετοχή σε «Σπάρταθλιάδα».

Ξεκινήσαμε στις 30.9.88 στις 7 το πρωί από το Καλλιμάρμαρο (Παναθη-

ναϊκό Στάδιο), 75 δρομείς Έλληνες και ξένοι. Ήμουν ο μεγαλύτερος σε ηλικία ενώ ο μικρότερος ήταν επίσης Έλληνας, ο 25χρονος Γ. Μακρής. Πολλοί με κοιτούσαν και σιγοπιθύριζαν: «πού πας εσύ, δεν θα τα καταφέρεις». Στην αρχή και μέχρι τα διόδια της Κορίνθου ήμουν τελευταίος χωρίς κανέναν να με ακολουθεί για να μου δώσει κάτι να πω ή στεγνές κάλτσες ν' αλλάξω τις μουσκεμένες από τον ιδρώτα δικές μου. Τότε σκέφτηκα να εγκαταλείψω την προσπάθεια αλλά δεν το έκανα. Ίσως με είχαν απογοητεύσει και τα λόγια εκείνων που με θεωρούσαν χαμένο από την αρχή.

Το σκοτάδι της νύχτας με βρήκε στα βουνά της Τεγέας. Κάπου εκεί, γύρω στο 190 χιλιόμετρο έχασα το μονοπάτι που έπρεπε ν' ακολουθήσω. Ευτυχώς το αντιλήφθηκα και γύρισα πίσω αλλά είχα ήδη καθυστερήσει πάνω από μια ώρα. Όσο προχωρούσα προς το τέρμα τόσο ένιωθα υπεράνθρωπες δυνάμεις να με κυριεύουν. Σιγά - σιγά από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε πως ήμουν ο πρώτος Έλληνας και οι Σπαρτιάτες από τα γύρω χωριά άρχισαν να με παροτρύνουν, μαζεύτηκαν πολλοί δίνοντάς μου και την ελληνική σημαία. Το όραμα του τερματισμού ήταν ισχυρότερο από τον πόνο των ποδιών μου, την κόπωση, την αφυδάτωση.

Τερμάτισα σε 31 ώρες - 27' και 07'', 7ος στη γενική κατάταξη και πρώτος Έλληνας. Συνολικά τερμάτισαν 21 από τους δρομείς. Ο κόσμος με επευφώνησε ζωηρά, με στεφάνωσαν και με σήκωσαν στα χέρια. Ήταν από τις πιο ευτυχισμένες στιγμές της ζωής μου εκείνη η ώρα. Σκοπεύω να τρέξω κάθε χρόνο στο «Σπάρταθλο» για να ξαναζήσω την ανεπανάληπτη εμπειρία της πρώτης φοράς και να νοιώσω την ίδια συγκίνηση και περηφάνεια μεταδίδοντάς την και στους συμπατριώτες μου, με ανάλογες επιτυχίες».

Του το ευχόμαστε ολόψυχα. Και αναφέρουμε απλά πως πριν απ' αυτόν τερμάτισαν ο 32χρονος Σουηδός Ρ. Λάρσον, ο 36χρονος Ολλανδός Ρ. Τώνις, ο 33χρονος Βρετανός Πατρ. Μάκε, ο 36χρονος Φιλανδός Σ. Λάισεν, ο 51χρονος Βρετανός Ρ. Μέντεκροφτ και ο 38χρονος Γάλλος Ζ. Ριγκού.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Υποβρύχιος κατάσκοπος

Όταν η ακτοφυλακή και η υπηρεσία δίωξης ναρκωτικών πλησιάζουν για έλεγχο κάποιο σκάφος που υποπτεύονται ότι μεταφέρει ναρκωτικά, συνήθως το μόνο που καταφέρνουν είναι να αναγκάσουν τους κακοποιούς να εξαφανίσουν το φορτίο τους πετώντας το στη θάλασσα.

Τώρα, όμως, η αστυνομία έχει έναν καινούργιο σύμμαχο που θα τη βοηθήσει να συλλάβει τους λαθρέμπορους επί αυτοφόρω, ακόμη και τη νύχτα. Ένα ρομπότ - υποβρύχιο, εξοπλισμένο με βιντεοκάμερα, επιτρέπει στους αστυνομικούς να παρακολουθούν τα σκάφη των κακοποιών από μίλια μακριά.

Το Σύστημα Νυχτερινής Επιτήρησης ή NSS, όπως ονομάστηκε το ρομπότ, μοιάζει με μινιατούρα υποβρύχιου με τεράστιο περισκόπιο. Είναι τηλεκατευθυνόμενο, θάρους 125 κιλών και μπορεί να μεταδίδει εικόνες σε απόσταση 10 μιλίων. Κινείται με τη βοήθεια μπαταρίας, με μέγιστη ταχύτητα 5 κόμβους, για δύο ώρες. Η κάμερα που υπάρχει στον ιστό του έχει την ιδιότητα ζουμ. Σύμφωνα με τον πρόεδρο της κατασκευαστικής εταιρείας η πρώτη επιτυχία του NSS προέκυψε μόλις κατά τη διάρκεια των δοκιμών του, όταν αποκάλυψε κάποια συναλλαγή με ναρκωτικά σε μια μαρίνα του Παλμ Μπιτς.

Βακτηρίδια - ντετέκτιβς

Η βρετανική αστυνομία απεκάλυψε ότι έλυσε το πρόβλημα εξακρίβωσης δακτυλικών αποτυπωμάτων που μόλις διακρίνονται. Μετά από μακρά πειράματα στα εργαστήριά της, η αστυνομία ανακάλυψε ένα βακτηρίδιο που μπορεί να βοηθήσει σ' αυτό.

Το σχετικό βακτηρίδιο, που φυλάσσεται σε χαμηλή θερμοκρασία στο ψυγείο του εργαστηρίου, τοποθετείται σε θρεπτικό «ζελέ» επί

του αποτυπώματος. Εκεί πολλαπλασιάζεται πάνω στα ίχνη του αποτυπώματος, τα οποία τότε διακρίνονται ευκρινώς μετά από ένα 24ωρο.

Η μέθοδος είναι εξαιρετικά χρήσιμη για την εξακρίβωση αμυδρών αποτυπωμάτων, όπως για παράδειγμα σε έγχρωμες επιφάνειες πινάκων ζωγραφικής.

Βαποράκι κοκαΐνης ή «καλόγριο»

Στο αεροδρόμιο του Καρακάς, στη Βενεζουέλα, συνελήφθη πρόσφατα μια... καλόγρια φορτωμένη με τέσσερα κιλά κοκαΐνης. Η αδελφή Οφέλια ντελ Σοκόρο Γκομέζ, 25 ετών, φορούσε ένα σορτς κάτω από το ράσο της, με στερεωμένες επάνω διάφορες σακούλες από... κύβους «Μάτζι», από παρμεζάνα και πιπέρι, γεμάτες με κοκαΐνη πρώτης ποιότητας. Ήταν σίγουρη πως η μυρουδιά των μπαχαρικών στις σακούλες των τροφίμων θα μπερδευε τους σκύλους της Αστυνομίας, που δεν θα κατάφερναν να εντοπίσουν τη μυρουδιά της κοκαΐνης.

Ένα απ' τα σκυλιά όμως δεν ξεγελάστηκε και αποκάλυψε την «αδελφή» Οφέλια, η οποία έβαλε τα κλάματα και είπε στους αστυνομικούς ότι οι έμποροι ναρκωτικών απειλούσαν πως θα σκοτώναν τα μέλη της οικογένειάς της, αν δεν έκανε η ίδια το «βαποράκι». Όπως αποδείχτηκε όμως αργότερα, τίποτα απ' αυτά δεν ήταν αλήθεια. Η «αδελφή» στην πραγματικότητα είναι η ίδια έμπορος ναρκωτικών και είχε φορέσει τα ράσα, για να περάσει απ' τον έλεγχο των τελωνείων...

Εμπόριο φρίκης

Μια φρικτή βιομηχανία, αντάξια του πιο ανατριχιαστικού γκραν γκινιόλ, αποκαλύφθηκε στην Πόλη της Γουατεμάλας, από την τοπική Αστυνομία. Σπείρα κακοποιών συγκέντρωνε εγκαταλειμμένα παιδάκια, από ενός μηνός ως δύο χρονών, και τα πουλούσε προς τρία εκατομμύρια το χρόνο, στις ΗΠΑ, υποτίθεται για υιοθεσία. Μόνο από τον Οκτώβριο

1985 ως το Μάρτιο 1986 έφυγαν για τις ΗΠΑ 79 παιδάκια, ενώ μόλις πρόσφατα η αστυνομία ανακάλυψε τρία σπίτια με 14 παιδάκια που επρόκειτο να πουληθούν ως... ανταλλακτικά. Γιατί εδώ βρίσκεται η φρίκη: Τα παιδιά αυτά, μόλις έφταναν στις ΗΠΑ, εξοντώνονταν και τα γερά τους όργανα μεταμοσχεύονταν σε άρρωστα, πλούσια Αμερικανάκια!

Η βία έδωσε του γαλατάδες

Μια από τις πιο παραδοσιακές φιγούρες της Αγγλίας, ο γαλατάς, αναγκάζεται τώρα ν' αλλάξει τον τρόπο διανομής του γάλατος. Θυμάκι' αυτός της μεγάλης αύξησης της εγκληματικότητας σε ορισμένες συνοικίες της Βρετανίας.

Οι γαλατάδες και οι ταχυδρόμοι δεν τολμούν καν να περάσουν απ' αυτές τις περιοχές φοβούμενοι ότι θα δεχτούν κάποια επίθεση.

Έτσι, οι κάτοικοι αυτών των συνοικιών υπέστησαν για αρκετό καιρό ένα είδος αποκλεισμού. Τώρα μερικές εταιρείες αποφάσισαν να μισθώσουν ειδικά οχήματα ίδια μ' αυτά των χρηματοπιστωτών. Και ο συμπαθέστατος γαλατάς, καθισμένος στη θέση του οδηγού, δίνει το γάλα και παίρνει τα χρήματα με τη βοήθεια μιας κουτάλας, χωρίς να βγαίνει καθόλου από το αυτοκίνητο.

Σκληρή πραγματικότητα για τη Βρετανία, σε μια σκληρή εποχή, όπου δεν μπορείς να νιώθεις ήσυχος, ούτε όταν την πόρτα σου τη χτυπά ο γαλατάς...

Φάτνη από κοκαΐνη

Η ισπανική αστυνομία κατέσχεσε μια φάτνη Χριστουγέννων αξίας περίπου 2 εκατ. δολλαρίων. Οι 12 φιγούρες της φάτνης ήσαν φτιαγμένες από 3 κιλά συμπιεσμένης κοκαΐνης.



1οι ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΚΙ ΓΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ

Πρωτοποριακή αθλητική παρουσία της Ελληνικής Αστυνομίας και στο χώρο της χιονοδρομίας.

Την 24.1.1989, ημέρα Τρίτη, στο πολύ όμορφο και φιλόξενο, παρά τις δυσμενείς καιρικές συνθήκες που επικρατούσαν, χιονοδρομικό κέντρο Παρνασσού - Θέση Κελλάρια, είκοσι Αστυνομικοί - σκιέρ, απ' όλες τις υπηρεσίες της χώρας, έδωσαν εντυπωσιακό και δυναμικό παρόν με τη συμμετοχή τους στο αγώνισμα της γιγαντιαίας τεχνικής κατάβασης, κατά τους 1ους Πανελλήνιους Αγώνες ΣΚΙ για αστυνομικούς.

Οι αστυνομικοί - σκιέρ, μέσα στην πυκνή ομίχλη και στο τσουχτερό κρύο απέδειξαν ότι δεν είναι μόνο γνώστες της τεχνικής των επαγγελματικών ελιγμών για τη διερεύνηση υποθέσεων αστυνομικής φύσεως αλλά καταρτισμένοι και στην τεχνική του αθλήματος της χιονοδρομίας.

Γι' αυτό κατέπληξαν τους παρευρισκόμενους με τις αξιόλογες επιδόσεις και το αθλητικό τους πνεύμα σ' ένα άθλημα που έρχεται σε αντίθεση με τα σημερινά δεδομένα του αθλητισμού και γεννά μόνο αθλητικά ιδεώδη και όχι βία.

Στους αγώνες τις έξι πρώτες θέσεις κατέλαβαν οι:

1. Αστυφύλακας ΛΕΦΑΣ Δημήτριος του Α.Τ. Αράχωβας.
2. Αστυφύλακας ΚΟΥΣΟΥΛΑΣ Ιωάννης της Υποδ/σης Αλλοδαπών Αττικής.
3. Ανθυπαστυνόμος ΚΟΥΠΑΡΙΤΣΑΣ Παναγιώτης της Δ/σης Ασφάλειας Αττικής.
4. Υπαστυνόμος Α' ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΟΣ Ιωάννης της Δ/σης Δημοσίων Σχέσεων / Υ.Δ.Τ.
5. Αστυφύλακας ΚΟΥΤΣΑΦΤΗΣ Χαρίσης της Δ/σης Αστυν. Επιχειρήσεων Αττικής.
6. Αστυφύλακας ΚΟΛΙΟΒΕΤΑΣ Γεώργιος της Δ/σης Αστυν. Επιχειρήσεων Αττικής.

Εδώ αξίζει να αναφερθεί η μοναδική γυναικεία παρουσία, της Υπαστυνόμου Β' ΦΟΥΝΤΑ Αθανασίας του Α.Τ. Πεύκης Αττικής, η οποία μάλιστα κατέλαβε την 8η θέση.

Οι 1οι Πανελλήνιοι Αγώνες ΣΚΙ για Αστυνομικούς διεξήχθησαν για πρώτη φορά, με απόλυτη επιτυχία και με μέριμνα της Δ/σης Δημοσίων Σχέσεων / Υ.Δ.Τ.



Θα πρέπει να επισημάνουμε ότι η απόλυτη επιτυχία της διοργάνωσης οφείλεται πρώτιστα σ' όλο το προσωπικό του Χιονοδρομικού Κέντρου Παρνασσού και ιδιαίτερα στο Δ/ντή του κ. Ιωάννη ΠΑΝΤΕΛΙΔΗ ο οποίος έχει συμβάλει τα μέγιστα στην ανάπτυξη του αθλήματος στην Ελληνική Αστυνομία και στον προπονητή του Σώματος κ. Ιωσήφ ΚΛΑΟΥΔΑΤΟ ο οποίος από κοινού με τη Σχολή ΣΚΙ Παρνασσού «ΚΛΑΟΥΔΑΤΟΣ», προσέφερε την υλική και τεχνική υποστήριξη των αγώνων.

Την Ελλανόδικη επιτροπή αποτελούσαν οι:

1. κ. Ιωάννης ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ ως έφορος αγώνα.
2. κ. Ιωσήφ ΚΛΑΟΥΔΑΤΟΣ, ως τεχνικός εκπρόσωπος.
3. κ. Τάκης ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ, ως διαιτητής.
4. κ. Αλέκος ΚΟΥΔΟΥΝΑΣ, ως έφορος πίστας.

5. κ. Χρήστος ΧΟΥΛΙΑΡΑΣ, ως έφορος κριτών.

Κατά τη διάρκεια τελετής που περιελάμβανε και μικρή δεξίωση με νόστιμα τοπικά παραδοσιακά φαγητά, απενεμήθηκαν στους τρεις πρώτους νικητές αναμνηστικά μετάλλια και διπλώματα, στους επόμενους τρεις διπλώματα και στους υπόλοιπους αναμνηστικά διπλώματα για τη συμμετοχή τους.

Στην εκδήλωση παρέστησαν ο Αναπληρωτής Επιθεωρητής Αστυνομίας Στερεάς Ελλάδος, Αστυν. Δ/ντής κ. Κων/νος ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, οι Αστυν. Δ/ντές Βοιωτίας και Φθιώτιδας κ.κ. Φώτιος ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ και Παναγιώτης ΚΟΛΟΚΑΘΗΣ, ο Δήμαρχος Αράχωβας κ. Γεώργιος ΚΡΕΜΟΣ και εκπρόσωποι άλλων φορέων.

Και του χρόνου λοιπόν με την προσδοκία για μεγαλύτερη συμμετοχή ανδρών και γυναικών.



ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΜΑΝΑ

(Δέκα ολόκληρα χρόνια 1978–1988 Κυοφορία από το Κράτος)



Το Μουσείο της Μητέρας, το οποίο εδώρισα στο Ελληνικό Δημόσιο την 8η Μαρτίου 1978 με την προϋπόθεση να εξυπηρετήσει την επιστημονική έρευνα και την επιμόρφωση του Ελληνικού λαού, είναι ένα ολοκληρωμένο και αυτοτελές εθνογραφικό, λαογραφικό, γλωσσολογικό, ιστορικό και καλλιτεχνικό μουσείο. Είναι έργο ζωής, μοναδικό σ' ολόκληρο τον κόσμο, όπως φαίνεται από τον διεθνή κατάλογο των Μουσείων. Πρόκειται να ανοίξει σύντομα στην οδό Ασωμάτων 11 στην Αθήνα μετά κυοφορία δέκα χρόνων, αν θελήσει το κράτος να δείξει λίγη στοργή γι' αυτό, και να λειτουργήσει σαν παράρτημα του Μουσείου της Ελληνικής Λαϊκής Τέχνης.

Το Μουσείο της Μητέρας αναφέρεται κυρίως στη χρονική περίοδο των 500 χρόνων από την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως (1453) μέχρι το 1953, και καλύπτει όλον τον Ελλαδικό χώρο. Δίνει όμως, ιδιαίτερη έμφαση στο νεώτερο Ελληνικό Πολιτισμό της Μητέρας.

Δρ. Χρίστου Θ. Οικονομοπούλου Παιδοχειρουργού

Την προσπάθειά μου άρχισα από τα μαθητικά μου χρόνια. Ορφανός από μητέρα που πέθανε νέα, έχοντας μέσα μου έντονο το αίσθημα της μητρικής αποστέρησης, έγινα νεαρός συλλέκτης όταν ήμουνα μαθητής στο Α' Γυμνάσιο Αρρένων Πατρών.

Τότε τριγυρούσα στο «μαρκάτο της Πάτρας» και αγόραζα με τις λίγες δραχμές που είχα, το Χαρτζηλίκι μου, ότι παλιό αντικείμενο εύρισκα εμπρός μου που ήταν παράξενο ή είχε κάποια πρωτοτυπία στην τεχνοτροπία που αν...ζούσε η μητέρα μου θα μου το αγόραζε!

Τότε είχα δοθεί σύμψυχος στο θαυμασμό ότι κάθε αντικείμενο που είχε κάποια σχέση με τη ζωή της μητέρας και του παιδιού ήταν ωραίο. Την πίστη

μου αυτή τη διατηρώ ακόμη αμείωτη.

Τα αντικείμενα εκείνα από τη ζωή της Ελληνίδας νοικοκυράς και μητέρας με κατατούσαν και με ορίζανε. Αυτά ήταν ο άξονας που η ψυχή μου γύριζε γύρω τους. Κάθε μέρα έψαχνα να βρω κάτι να αποκτήσω ένα μικρό παράξενο αντικείμενο που θα είχε θέση στην ιδέα της μητρότητας, έτσι ώστε να με φέρει σε κατάσταση έκστασης και ενθουσιασμού. Η έκσταση αυτή ήταν η χαρά για το ψάξιμο. Έψαχνα μέσα από τα αντικείμενα να βρω τη χαμένη μητέρα μου.

Με το πέρασμα των χρόνων η έκσταση ωρίμασε την προσωπικότητά μου. Τότε έγινα ο συλλέκτης που όριζα τον κόσμο μου. Τα αντικείμενα μου έφερναν ιδέες που ήθελαν δούλεμα για να γίνουν μία μέρα από όραμα, πραγματικότητα.

Για παράδειγμα, μια κουδουνίστρα ήταν το ενδιάμεσο μεταξύ μητέρας και βρέφους, ίσως να ήταν το πρώτο μουσικό όργανο που άκουγε το νήπιό της. Δυο γυάλινες βεντούζες θύμιζαν τον

πόνου της μάνας και του παιδιού για την αρρώστια του, τη λαχτάρα της για τη μεγάλη θνησιμότητα της βρογχοπνευμονίας τότε. Ένα θήλαστρο (βυζολόγος) αντικαταστάσε το χαμένο γάλα της, ήταν ένα αναγκαίο μέσο αφού δεν μπορούσε να δώσει στο μωρό της το μητρικό της γάλα από την καρδιά της, το «καρδιόγαλα» όπως το λένε.

Τότε στον ωκεανό της νεανικής μου ψυχής περιχάραξα μια μεγάλη καρδιά, σαν διάγραμμα, την καρδιά της μάνας μου και κάθε μητέρας.

Το νόημα αυτό ήταν νέο για την ψυχή μου, η αισθητοποίηση της μητρότητας που δεν καταχτιέται και δεν ορίζεται εύκολα, γιατί είναι δυναμική έννοια που δύσκολα μετρίεται. Από τότε που έγινα φοιτητής της Ιατρικής, η ιδέα της μητρότητας σαν Πανανθρώπινο φαινόμενο με είχε κατακτήσει. Έλεγα η μάνα είναι η πηγή της ζωής.

Το κυρίαρχο και σταθερό στοιχείο της μητρότητας είναι η *θυσία*. Το κύτταρο πεθαίνει για να γίνει ένα νέο κύτταρο, μία νέα ζωή. Έτσι η έννοια της μητρότητας έγινε μέσα μου ένα μεγάλο πνευματικό θέμα.

Πώς να φτιάξω το ψηφιδωτό της μάνας; Πώς να διαλέξω τις ταπεινές και απλές ψηφίδες από τις μαλαματένιες; Πού να βάλω τα πολύχρωμα πετράδια; Έπρεπε ο εαυτός μου να με βοηθήσει σε μια νέα ανάταση για να ενώσω τα μικρά αντικείμενα που θυμίζουν και διηγούνται την ιστορία της μητρότητας ώστε να γίνουν ένα χρυσό σύνολο, ψήγματα πνευματικού χρυσού, αυτά που θα οικοδομήσουν τη μορφή, το άγαλμα, το ναό της μητρότητας.

Μόλις τέλειωσα γιατρός, είπα αυτό θα είναι το έργο της ζωής μου. Πώς θα γίνω μέσα από τα μικρά παράξενα αντικείμενα, ο υμνητής της μητρότητας. Τα αντικείμενα αυτά μοιάζουν σαν τα άπειρα αστέρια που θα γινόντουσαν με την υπομονή και την αγάπη, ο ουράνιος θόλος στο ναό της μητρότητας. Τότε τα άσημα αυτά αντικείμενα, που όλα τους είχαν μια λειτουργικότητα στη ζωή της μάνας, μου απεκάλυψαν, ότι έκρυβαν μέσα τους μια σοφία, το κάθε αντικείμενο όπως το χρησιμοποιούσε η μάνα είχε μια νομοτέλεια, που από το παράλογο, πολλές φορές του ενστίκτου της μητέρας, είχε μια λογική, έκρυβε μία αλήθεια. Έτσι συνέπιπτε το λαϊκό με την επιστημονική ερμηνεία.

Η αρχική μου μικρή συλλογή έγινε, άθελά της, μια μένα ένα κέντρο πνευματικής έλξης που ολοκλήρωσε την προσωπικότητά μου και σαν Γιατρού. Κατόρθωσα να βρω ότι πίσω από τα περισσότερα αντικείμενα εκρύπτετο μία ιατρική νομοτέλεια, απαραίτητη για

την επιβίωση της μάνας και του παιδιού εκείνη την εποχή.

Τώρα η συλλογή μου με ταύτιζε, το γιατρό συλλέκτη, με την άπειρη, την μεγάλη αγάπη της μάνας.

Όταν γύρισα στην πατρίδα, μετά από οκτώ χρόνια μετεκπαίδευση στην Αμερική, και άρχισα να εξασκώ την παιδοχειρουργική, άρχισα να καταγράφω από τις μητέρες και τις γιαγιάδες των μικρών ασθενών μου συστηματικά, τα ζωντανά μνημεία του λόγου. Για παράδειγμα αναφέρω τα νανουρίσματα, τα ταχταρίσματα, τις ευχές, τα ξόρκια κ.λπ., πράξεις και ενέργειες της παραδοσιακής Ελληνίδας μητέρας. Έτσι μάζεψα χειρόγραφο υλικό από όλη την Ελλάδα και από τις υπόδουλες πατρίδες που θβάνει τις 30.000 σελίδες.

Τώρα στο στάδιο αυτό της ζωής μου σαν Γιατρός και συλλέκτης χάραξα μέσα στην ψυχή μου μία άπειρη, μία ατελείωτη καρδιά, διαγραμματικά, που αναφέρεται στη μάνα από τη δική μου μάνα, τη μάνα του πλησίον μου, την Ελληνίδα γενικά μάνα, μέχρι την παγκόσμια μητέρα, την Πανανθρώπινη έννοια της μάνας. Τότε ταυτίζομαι, γίνομαι φορέας αυτής της ιδέας γιατί πίσω από τα απλά αντικείμενα της συλλογής, κρύπτεται ένας πολιτισμός, λαϊκός, ένα νταμάρι γεμάτο χρυσάφι. Κάθε αντικείμενο ήταν ένας ύμνος.

Τώρα συλλέγω ανεξάρτητα ό,τι βρω που ανήκει στην καρδιά και στον κόσμο της μάνας, ιδιαίτερα της φτωχής, της άγνωστης, της ανώνυμης Ελληνίδας μητέρας. Κάθε αντικείμενο τώρα κρύβει ιστορία, σοφία, εθνολογία. Ό,τι ενδιαφέρει την μητρότητα το αρπάζω, το κάνω δικό μου, με θυσίες οικονομικές, για να το αποδώσω σε λίγα χρόνια, όταν θα ολοκληρωθεί το έργο μου στην κοινωνία, στους συνανθρώπους μου, στους συμπατριώτες μου, στους Έλληνες και σ' όλον τον κόσμο, γιατί δεν ξέχασα ποτέ στη ζωή μου πως είμαι πάντα ένας περαστικός, ένας διαβάτης.

Όποιο αντικείμενο φωτίζει από κάποια όψη τη ζωή της μητέρας, το μάζεψα σαν τη μέλισσα. Όλα αυτά τα ζωντανά μνημεία της ζωής της μάνας έδιναν τώρα μέσα στην ψυχή μου ένα μεταφυσικό νόημα στη μητρότητα που έλαμπε στην ψυχή μου, σαν τον ήλιο και γύρω γύρω τα αντικείμενα φωτιζόσαν τους πλανήτες. Οι θέσεις μου και οι ιδέες μου σαν συλλέκτης ήταν πλέον καθορισμένες.

Τα αντικείμενα πλέον δουλεύουν για τη μητρότητα, για κάποιο, δημιουργικό, πνευματικό έργο που κτίζει την ύπαρξή του πάνω στο αιώνιο νόημα και το ίνδαλμα της μητέρας.

Η εφήμερη ζωή μας με αναγκάζει να σκέπτομαι κάθε στιγμή ότι στον

καιρό που μου ανήκει πρέπει να συγκεντρώνομαι στο ένα και μοναδικό έργο της ζωής μου, να γίνω ο υμνητής της μητρότητας. Το έπος της Ελληνίδας μάνας δεν μπορεί να γραφτεί ακόμη, θα βγει μέσα από τα αντικείμενα και τις αιώνιες ιδέες, όταν ολοκληρωθεί και ανοίξει στον Ελληνικό λαό, το Μουσείο της Μητέρας. Τίποτε άλλο δεν με καλεί και δεν με γοητεύει όσο το έργο για τη μητέρα. Η βαθιά επιθυμία μου να συνειδητοποιήσω και να βιώσω όσο πιο καθολικά μπορώ το νόημα της μητρότητας. Το έργο αυτό ταυτίζεται πλέον με την πνευματική μου υπόσταση. Είναι το χρέος μου για τη μάνα, για όλες τις μητέρες, για την πατρίδα μάνα μου και για τη μάνα ανθρωπότητα. Αυτό το έργο είναι η ίδια η προσωπικότητά μου, και η ταύτισή της με την ψυχή της μάνας μου, και της Πανανθρώπινης ψυχής της μάνας.

Το τελείωμα, το πέρας αυτού του έργου θα είναι η αρχή του γιατί δεν υπάρχει τέλος στη μητρότητα, γιατί είναι η ίδια η ζωή και ο πολιτισμός του ανθρώπου που συνεχίζεται.

Τώρα πια η μητρότητα έχει τη σφραγίδα κάθε σκέψης και κάθε πράξης μου. Έχει γίνει η κεντρική θέληση της ζωής μου. Από τότε που όλα τα βλέπω από τη σκοπιά της μάνας ανακαλύπτω κάθε μέρα περισσότερο την αγάπη στον κόσμο. Γιαυτό βρίσκω στον εαυτό μου κάθε μέρα, ένα κομμάτι της μητέρας να ξυπνά μέσα μου. Ασφαλώς οι περισσότεροι άνθρωποι ξέρουμε λιγότερο για τη μητέρα μας από τα άλλα, λιγότερο από ότι έπρεπε και δεν την φέρνουμε τόσο κοντά όσο θα έπρεπε. Πρέπει το έργο αυτό της μητρότητας να ξυπνήσει μέσα στους νέους Έλληνες και σε όλους τους ανθρώπους, την αγάπη για τη μάνα τους, αυτή που τους έδωσε τη ζωή και τον πολιτισμό της. Για το λόγο αυτό την άνοιξη του 1978 δώρισα το ιδιωτικό μου Μουσείο της Μητέρας στο Ελληνικό Δημόσιο για να γίνει κτήμα ολόκληρου του Ελληνικού Λαού και της ανθρωπότητας.

Να ξυπνήσει στους νεοέλληνες την κοιμισμένη μνήμη για τη μάνα. Να αναστήσουμε όλοι μας από το υποσυνείδητο την αγάπη της και να ξαναθυμηθούμε το νόημα της ζωής, της αγάπης, της στοργής και της φροντίδας. Απλά να ξαναθυμηθούμε τη μάνα μας.

Αυτό είναι το ιερό χρέος για κάθε ανθρωπίνη ύπαρξη. Να θυμηθούμε τα αλυσιδωτά επεισόδια από τις φροντίδες της που δίνουν το χρώμα της προσωπικής μας ιστορίας, το άρωμα των όσων συνέβησαν στην παιδική μας ηλικία και στην κατοπινή μας ζωή ενώσω ζούσε ή ζει η μητέρα μας.

Να ξαναβρούμε το Πανόραμα της

χαμένης ζωής μας, γιατί τα χρόνια της ζωής που δεν φωτίζονται από τη στοργή και την αγάπη της μάνας, είναι άγονα και στείρα. Να συλλάβουμε την ανέλξη της ψυχής μας εκείνα τα χρόνια, να εμβαθύνουμε και να θυμηθούμε, να αναπολήσουμε τα ανεξίτηλα βάθη της ψυχής μας, όπως διαμορφώθηκε μέχρι σήμερα. Με τη μία την αναλλοίωτη, την ενιαία ψυχή της μάνας μας. Με την μία εκείνη που δεν ορίζεται, την αιώνια αγάπη που δίνει στη ζωή η μάνα. Όταν είμαστε μικρά αβέβαια κύτταρα, χωρίς της μάνας μορφή και σαφές περίγραμμα, η μητέρα μας μας έπλασε μέσα της κάτω από την καρδιά της και πήραμε από το αίμα της, μορφή, σχήμα και ζωντάνια. Είναι η πορεία όλων των ανθρώπων τους πρώτους εννέα μήνες της ζωής τους, μέσα από τα σπλάχνα της μάνας τους. Οι αγώνες και οι αγωνίες της συμπεκνώνονται μέσα μας εκείνους τους μήνες από γενιά σε γενιά και μας φέρνει στο φως του κόσμου. Το έπος της αγωνίας, του φόβου και του πόνου της μάνας ανάμικτο με τη χαρά, τελειώνει, και αρχίζει, το έπος της ελευθερίας του ατόμου του παιδιού της. Τώρα που το παιδί μεγάλωσε στην ενήλικη ζωή του, αρχίζει το έπος του χρέους. Με το χρέος μας προς τη μάνα κλείνει η πολύπτυχη εικόνα που μας φέρνει ενώπιον της συνειδήσής μας.

Στον πρώτο σταθμό της ζωής μας, τη σύλληψη, η συνειδηση δεν υπάρχει για μας, υπάρχει μόνο για τη μάνα οι αγωνίες, οι λαχτάρεις, οι φόβοι της μάνας. Μετά την ελευθερία μας, αρχίζει αμυδρά να σχηματίζεται με τα πρώτα νανουρίσματα, τα ταχταρίσματα και τις χαρές της μάνας για να μας κάνει να χαρούμε και να γελάσουμε, να ευτυχίσουμε, να επικοινωνήσουμε. Με τη μητρική γλώσσα φωτίζεται η συνειδησή μας. Η αυτόφωτη συνειδηση της εφηβίας και αυτή συντηρείται με το έλαιο του λύχνου της μάνας. Μετά το γάμο μας, γίνεται Παντοδύναμη.

Η πορεία της ζωής και της ψυχής μας από την αφάνεια στο φως είναι το θαύμα της μητρότητας. Αν διατηρηθήκαμε σαν άνθρωποι είναι γιατί η μητέρα μας είχε μέσα στην καρδιά της τη θέληση της ζωής. Η καρδιά της μάνας αντέχει σε όλες τις κακουχίες και όλους τους κατατρεγμούς, χάρις στη θέληση της ψυχής της για δημιουργία. Κανένα άλλο θαύμα δεν είναι ωριμότερο από το μυστήριο της σύλληψης, της δημιουργίας και της γέννησης. Γιατί η μάνα έχει τη δύναμη να αντισταθεί σε όλες τις θύελλες της ζωής, προκειμένου να διατηρήσει τη ζωή, χωρίς κανένα συμφέρον. Η ακατάβλητη μητρική συνειδηση είναι ο αποφασιστικός παράγων για τη ζωή. Η μάνα ευτυ-

χεί και δυστυχεί για να φέρει σε πέρας ένας χρέος, τη νέα ζωή. Και τα παιδιά, όλοι εμείς, γερνάμε πρόωρα και ξεχνάμε το χρέος μας στη μάνα, στην παράδοσή μας, την ατομική, τη ρίζα μας.

Η έννοια της μητέρας για όλους τους λαούς είναι δύναμη. Για τους Έλληνες όμως είναι ιερή, ηθική δύναμη γιατί η μάνα έγινε το θεμέλιο της εθνικής μας υπάρξεως.

Για τους Έλληνες η μάνα που μας διητήρησε τη γλώσσα και την ορθοδοξία μάς κράτησε και μείναμε Έλληνες την εποχή της Φραγκοκρατίας και της Τουρκοκρατίας.

Η Ελληνίδα μάνα ούτε Τούρκεψε ούτε Φράγκεψε. Έμεινε Ελληνίδα για να έχουν τα παιδιά της τη γλώσσα της και τη θρησκεία της. Τα ιδανικά της μάνας έθρεψαν την ιστορική συνέχεια του Ελληνισμού. Η αγράμματη Ελληνίδα μάνα ήξερε τη θείκή τους δύναμη και με τη μητρική γλώσσα, τα ήθη, τα έθιμα, τις παραδόσεις, έσωσε το Γένος και μαζί το Έθνος.

Αυτή έπλασε τους ραγιάδες να γίνουν lionτάρια και τους έδωσε νέαν πνοή και νέο πολιτισμό, το νεοελληνικό ιδανικό της μάνας για το παιδί, τη σωτηρία του Γένους.

Το δύσκολο έργο την ώρα της σκλαβιάς, το κράτησαν οι αφανείς και άσημες και αγράμματες Ελληνίδες μανάδες. Έτσι η μάνα έγινε Εθνική πλαστοουργός.

Η Ελληνίδα μάνα επειδή η ξένη δυναστεία των Φράγκων και η κατοπινή σκληρή τυρανία των Οθωμανών κράτησε αιώνες, δεν είχε τη δυνατότητα να παρακολουθήσει την εξέλιξη των manάδων των άλλων εξελισσόμενων λαών της Ευρώπης στην ανοδική τους πορεία και έτσι, πιστεύουν, ότι καθυστέρησε να εξελιχθεί. Αλλά ουδέν ακόν αμιγές καλού, γιατί η καθυστέρηση της Ελληνίδας μητέρας την εποχή της στιγνής τυρανίας έγινε η αφορμή να συγκεντρώσει περισσότερον στον ίδιο τον εαυτό της, να στηριχθεί στα αθάνατα ελληνικά ήθη και έθιμα που ήταν συνέχεια των αρχαίων και των βυζαντινών παραδόσεων και να δημιουργήσει, με το ένστικτο της μητρότητας, ένα αξιόλογο τμήμα του νεοελληνικού μας πολιτισμού. Ριζωμένη η ελληνίδα μάνα στην παράδοση της πλούσιας κληρονομιάς των αθάντων προγόνων μας ενδυναμώνει και κρατάει την ζωντανή εκδήλωση της ατομικής και κοινωνικής ζωής του Έλληνα. Έτσι η Ελληνίδα μάνα πλούτισε το νεοελληνικό πολιτισμό μας με τη λαϊκή ζωή της, κρατώντας τη θρησκεία, την οικογένεια και την πατρίδα με τη γλώσσα και την ψυχή της. Η Ελληνίδα μάνα γέννησε και έπλασε τις ψυχές των παλληκαριών του 1821 και τους

έδωσε το φύσημα για τις ηρωικές και ανεπανάληπτες πράξεις, τα όνειρα και τις ελπίδες, για να λυτρωθούμε από τη δουλεία, να αναγεννηθούμε εθνικά και να γίνουμε ανεξάρτητοι σαν άτομα, κοινωνία και έθνος. Τα ήθη και τα έθιμα της μητέρας είναι οι βαθιές ρίζες, το υπόστρωμα της εθνικής μας αγωγής, είναι ζυμωμένα με αίμα και πόνο.

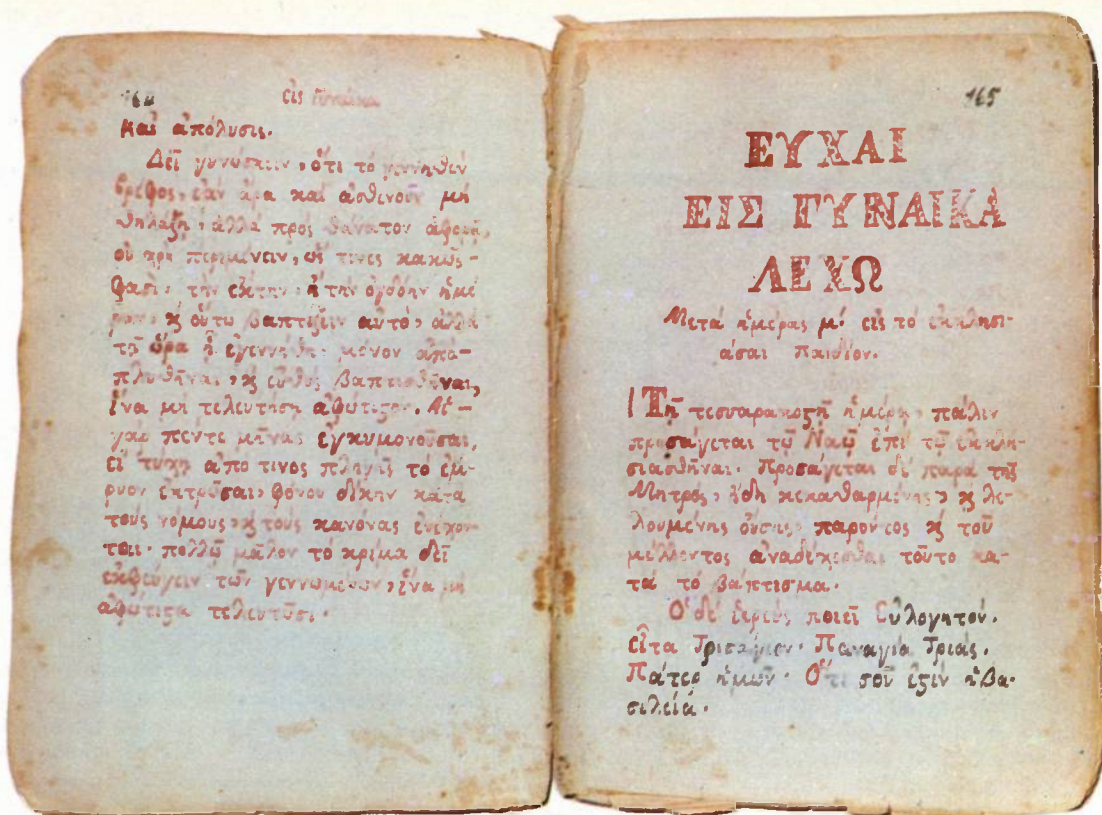
Την εποχή της Τουρκοκρατίας οι Ευρωπαίοι δεν μιλούσαν για την Ελλάδα. Οι περιηγητές ταξίδευαν μόνο για να θαυμάσουν τα ερείπια. Έμειναν εκστατικοί μπροστά στα κατάλοιπα που υπήρξαν πριν από αιώνες, και αδιαφορούσαν για τους σκλαβωμένους Νεοέλληνες.

Το Μουσείο της Μητέρας διασώζει τα τεκμήρια του Νεοελληνικού μας πολιτισμού, αυτά που οι ξένοι δεν είδαν που είναι τα ήθη και τα έθιμα της Ελληνίδας μάνας. Φοβούμαι ότι όταν το 1992 οι Ευρωπαίοι κατακλύσουν την Πατρίδα μας θα βρουν πάλι ένα λαό ασεβή στην πολιτιστική του κληρονομιά και ασφαλώς θα μας περιφρονήσουν και θα μας κατακλύσουν με τους ψυχρούς και ανούσιους δικούς τους τρόπους ζωής.

Μέσα από τα αντικείμενα του Μουσείου της Μητέρας περισώζεται ο θησαυρός του Νεοελληνικού πολιτισμού μας και διαφαίνεται ανάγλυφα ότι από το 1453 μέχρι το 1953 η Ελληνίδα μάνα ήταν μια ασύλληπτη ηρωική μορφή, με ηθικό σθένος και δύναμη που έδινε συνεχώς τη μάχη για την επιβίωση της φυλής, αντίθετα στην υπογεννητικότητα, με γιγάντιες προσπάθειες να διατηρήσει τη μητρική γλώσσα και τα έθιμα. Μέσα από το Μουσείο της Μητέρας θα φανεί η ανώνυμη, η απρόσωπη μάνα, που αγωνίζεται τον μεγάλο και καλό αγώνα για το Γένος. Αυτή η σαγηνευτική βαθειά και πλούσια προσφορά της μάνας είναι που έδωσε ζωή στο νεοελληνικό πολιτισμό. Η φτωχή λαϊκή μάνα έκρυβε μέσα στην κιβωτό της ψυχής της την εθνική της υπερηφάνεια, το πνεύμα της ελευθερίας, την πίστη στην εκκλησία και τη γλώσσα. Οι manάδες εκείνης της σκοτεινής εποχής δεν μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν το νόημα της ιστορικής τους αποστολής, αν και οι ίδιες το δημιούργησαν.

Ας το αισθητοποιήσουμε λοιπόν εμείς και ας το παρουσιάσουμε ολόφωτο για τις επερχόμενες γενεές στήνοντας το Ναό της μητρότητας που είναι το Μουσείο της Ελληνίδας Μητέρας.

Το Μουσείο της Μητέρας, όπως το οραματίζομαι, θα προσπαθήσει να συμβάλλει με το δικό του τρόπο στη διατήρηση της πολιτιστικής μας φυσιογνωμίας.



Η Ελληνίδα μάνα παραμένει άστεγη

Της Αγγελικής Ρήγα

Μιά μάνα στην Αρμενία καταφέρνει να κρατήσει στη ζωή το νεογέννητο παιδί της μέχρι τα σωστικά συνεργεία να τους ανασύρουν από τα ερείπια του πρόσφατου καταστροφικού σεισμού, κόβοντας ένα - ένα τα δάχτυλά της και δίνοντάς του το αίμα της αντί για γάλα. Αυτό στη Ρωσία το 1989. Είδηση που όλοι την ακούσαμε, όλοι συγκινηθήκαμε. Στην Τουρκοκρατούμενη Ελλάδα κάπου στα 1800 μια άλλη μάνα, μια άλλη ηρωική μορφή σφίγγει με το ένα χέρι στο αδύνατο απ' την πείνα και τις κακουχίες κορμί της, το νεογέννητο βρέφος της και με το άλλο κρατά σφιχτά απελπισμένα στο ύψος του μαραγκιασμένου στήθους της ένα λευκό πετράδι. Κι ως εκ θαύματος το γάλα αρχίζει να ρέει άφθονο και χορταστικό για το μικρό ραγιά. Σίγουρα θα έχετε ακούσει γι' αυτά το γεγονός που επαναλαμβανόταν αμέτρητες φορές την εποχή εκείνη, και πριν από αυτή, και μεταγενέστερα όταν οι συνθήκες το επέβαλαν και πολύ περισσότερο δεν θα γνωρίζετε το όνομα και την ιστορία του «θαυματουργού» πετραδιού.

«Γαλατόπετρα» λοιπόν, «λέγεται, ή Γαλούσα ή αλλιώς της Παναγίας της Γαλιανής Πέτρα (αρχ. γαλακτίτις λί-

θος). Είναι πετράδι λευκό, γαλακτώδες, ημιδιαφανές, σφαιρικό και το φορούσαν οι μικρομάνες με μια κόκκινη κλωστή στο λαιμό. Επειδή οι γαλακτόπετρες σπανίζουν, κληρονομούνται από τη μάνα στην κόρη και δανείζονται με ενέχυρο στις θηλάζουσες που δεν έχουν άφθονο γάλα.

Η ιατρική σημασία της γαλατόπετρας είναι διπλή και παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Μιμείται την θηλολειξία του βρέφους κατά μέγα μέρος, γιατί η πίεση που εξασκείται από τη λεία αυτή πέτρα πάνω στη θηλή και στη θηλέα άλω λόγω του ορισμένου βάρους της είναι περίπου της ίδιας ωστικής δύναμης των χηλίων του βρέφους. Από τις συνεχείς πλήξεις της γαλατόπετρας πάνω στη θηλή, οι νευρικές ώσεις εκ των θηλών της μητέρας πηγαιίνουν στα παραπλευρία διαστήματα και από εκεί μέσω των μεγάλων νευρικών λεωφόρων στον υποθάλαμο όπου αναστέλλουν την παραγωγή της προλακτίνης, με την παραγωγή δε της ωκυτοκίνης γίνεται έκθλιψη των αδενοκυψελών των 1520 γαλακτοφόρων πόρων με αποτέλεσμα να πλημμυρίζουν γάλα οι θηλές. Επιπλέον και η θέα (οπτικό ερέθισμα) και η ιδέα του

θηλασμού, σαν ψυχογενές αντανakλαστικό, συντελεί με τον ίδιο ευεργετικό μηχανισμό μέσω του υποθαλάμου και της υποφύσεως». Αυτά τα τόσο ενδιαφέροντα που μοιάζουν με παραμύθι κι όμως είναι μια αδιάψευστη πραγματικότητα μας τα λέει ο κ. Χρίστος Οικονομόπουλος, Παιδοχειρουργός (διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Αθηνών, επιμελητής των πανεπιστημίων HARVARD, TOFTS, BOSTON & Mc GILL και μέλος του AMERICAN COLLEGE OF SURGEONS (G.A.C.S.), καθώς προσπαθεί να μας μυήσει στην ιδέα της ανώνυμης Ελληνίδας μάνας, που τον ενέπνευσε και τον παρότρυνε να δημιουργήσει ένα μοναδικό στο είδος του σε όλο τον κόσμο μουσείο, το «Μουσείο της Μητέρας».

Το Μουσείο της Μητέρας είναι ένα ολοκληρωμένο και αυτοτελές εθνογραφικό, λαογραφικό, γλωσσολογικό, ιστορικό και καλλιτεχνικό μουσείο. Είναι ένα πλούσιο υλικό από 12.000 είδη αντικειμένων, χρυσά, αργυρά, χάλκινα, ξύλινα αντικείμενα οικιακής χρήσεως, τάματα, φυλαχτά, αγαλματίδια, χαρακτηριστικά, κεντήματα, αυτοσχέδια παιχνίδια, νομίσματα, γραμματόσημα, αγιογραφίες, φωτογραφίες και βιβλία.



Πίνακες ζωγραφικής επωνύμων και ανωνύμων Ελλήνων λαϊκών ζωγράφων, αιογραφίες, φωτογραφίες και πανέμορφα παλιά καρποστάλ κοσμούν το Μουσείο της Μητέρας.



την ιδέα της μάνας. Το 1953 φεύγει με υποτροφία στην Αμερική να σπουδάσει ερευνητής στον τομέα της ιατρικής. Την ίδια χρονιά είναι και η επέτειος των 500 χρόνων από την άλωση της Πόλης. Η ιδέα της δημιουργίας του μουσείου ζωντανεύει και παράλληλα με τις σπουδές του στην Αμερική ο κ. Οικονομόπουλος ξεκινάει την μελέτη ιστορικών βιβλίων για την Ελληνίδα μητέρα κατά την εποχή της Τουρκοκρατίας, μελετών Άγγλων περιηγητών που επισκέφθηκαν την Ελλάδα και σχετικών κειμένων από τα αρχεία του Πανεπιστημίου του «Χάρβαντ» και του

Σύμφωνα με τα όσα μας λέει ιδρυτής του, το Μουσείο της Μητέρας έρχεται να καλύψει ένα ιστορικό και λαογραφικό κενό. Καλύπτει το ιστορικό κενό, από πλευράς μουσείων, των 500 χρόνων από το 1453 μέχρι το 1953 δηλ. όλη την περίοδο της Φραγκοκρατίας, Ενετοκρατίας και Τουρκοκρατίας. Μετά το αρχαιολογικό, έχουμε το Βυζαντινό μουσείο και μετά ένα κενό περίπου 360 χρόνων, έρχεται το Εθνολογικό μουσείο, που καλύπτει κυρίως την Επανάσταση του 1821 και την μετέπειτα ιστορική και πολιτική ζωή. Όσον αφορά τη λαογραφία το «Μουσείο της Μητέρας» φιλοδοξεί να είναι και το πρώτο μουσείο επιστημονικής λαογραφίας, δηλ. της σύγχρονης επιστημονικής εξήγησης των λαογραφικών φαινομένων σχετικά με τη ζωή, τα ήθη, τα έθιμα και τις παραδόσεις της Ελληνίδας μητέρας με βάση τα δεδομένα της σύγχρονης επιστήμης. Έτσι κατά το μεγαλύτερο ποσοστό τους έχει δοθεί εξήγηση επιστημονική της χρήσης και σημασίας των αντικειμένων του μουσείου, κυρίως όσον αφορά τη δημόδη ιατρική, τη μαντική κ.λπ.

Το ιστορικό και το υλικό του Μουσείου είναι αρκετά ενδιαφέροντα και ενδεικτικά του πνεύματος με το οποίο συνέλαβε και υλοποίησε την ιδέα της δημιουργίας του ο ιδρυτής του.

Ο Χρ. Οικονομόπουλος ορφάνεψε στην πολύ μικρή και ευαίσθητη ηλικία

των τριών χρόνων από μάνα. Το αίσθημα της αποστέρησης της μάνας γινόταν ακόμα πιο έντονο καθώς αντίκριζε καθημερινά (έμενε απέναντί του) το Δημοτικό Βρεφοκομείο Πατρών. Έχοντας την ανάγκη κάποιων φετίχ για την κάλυψη του δυσαναπλήρωτου κενού αρχίζει να συγκεντρώνει μανιωδώς από τα μαθητικά του χρόνια, κάποια αντικείμενα που του θύμιζαν ή μάλλον που έκαναν πιο κοντινή



Φυλαχτά, βαπτιστικά, σταυρουδάκια, κουδουνίστρες όλων των εποχών και των περιοχών της Ελλάδας, υπέροχα δείγματα λαϊκής τέχνης και εφευρετικότητας αποτελούν ένα όμορφο κομμάτι του Μουσείου.

Μουσείου «Φαν Αρτς» της Βοστώνης. Έτσι κατορθώνει να σχηματίσει το θεωρητικό υπόβαθρο του Μουσείου της Μητέρας.

Στα μετέπειτα χρόνια, μετά την επιστροφή του στην πατρίδα αρχίζει πλέον τη συστηματική συγκέντρωση των αντικειμένων που έχουν κάποια λειτουργικότητα στη ζωή της μητέρας. Παράλληλα αρχίζει να καταγράφει συστηματικά από τις μαρτυρίες συγγενών των παιδιών τα οποία φροντίζει ιατρικά, στοιχεία γύρω από τη δημόδη ιατρική της Ελληνίδας μάνας, από όλες τις περιόδους της χώρας ακόμα και από τη Μ.Ασία και την Κύπρο, καθώς και στοιχεία που αφορούν όλο το φάσμα της ζωής της Ελληνίδας μητέρας (εκπαίδευση, εργασία, νοικοκυριό κ.λπ.).

Και οι μαρτυρίες αυτές είναι πλουσιώτατες, ιστορικά και λαογραφικά ενδιαφέροντες και επιστημονικά αποκαλυπτικές. Για παράδειγμα ο κ. Οικονομόπουλος μας εξηγεί δείχνοντάς μας σφραγίδες για πρόσφορα, κομμάτια της συλλογής του:

«Σήμερα, μετά την αποβολή του πλακούντα, οι μαιευτήρες βάζουν στην κοιλιά της λεχώνας μια «τολύπη» γάζας και τη δένουν σφιχτά, μ' έναν επίδεσμο. Και της κάνουν μια μητροσυσταλτική ένεση. Οι σφραγίδες που βλέπετε έκαναν την ίδια δουλειά που κάνει η γάζα. Ήταν ένα πρόχειρο αντικείμενο μέσα στο σπίτι. Ήταν σκληρό, όπως έπρεπε, και είχε το σωστό όγκο. Έβαζαν λοιπόν οι μαμές μια τέτοια σφραγίδα στην κοιλιά της λεχώνας και την έδεναν σφιχτά με το ζωνάρι του άντρα. Το ζωνάρι αυτό συμβόλιζε και την παρουσία του πατέρα στον τοκετό, μια παρουσία που έχει εκφραστεί τα τελευταία χρόνια, σαν ανάγκη, από πολλές μητέρες, τόσο που ένας αριθμός κλινικών του εξωτερικού επιτρέπουν τώρα —εφόσον το ζευγάρι το επιθυμεί— την παρουσία του πατέρα στον τοκετό. Έχοντας το ζωνάρι του άντρα της δεμένο στην κοιλιά της η μητέρα εκείνης της εποχής ένοιωθε κατά κάποιο τρόπο, ότι εκείνος ήταν μαζί της και της συμπαραστεκόταν. Η ασφάλεια αυτή ήταν η ...μητροσυσταλτική ένεση, αφού ξέρουμε ότι ο οργανισμός — και ειδικά των ανθρώπων που ζουν κάτω από φυσικές συνθήκες — παράγει ανάλογες ουσίες, όταν ο ασθενής νοιώθει καλά και ασφαλής».

«Ο τρόπος με τον οποίο αντιμετώπιζε το θάνατο των παιδιών της η μάνα είναι κάτι το συγκλονιστικό», μας λέει ο κ. Οικονομόπουλος, που εκτός από καλός συλλέκτης είναι και εξαιρετος αφηγητής. «Είναι εξαιρετικά στωική. Αλλά επειδή δεν καταλαβαίνει το θάνατο του σπλάχνου της και την ξαφνι-

κή και οριστική απουσία του, θέλει κάτι συγκεκριμένο που να του μοιάζει, ένα πράγμα πάνω στο οποίο μπορεί να κλάψει. Φτιάχνει λοιπόν πάνω σ' ένα δίσκο από λιγαριές, στάρι, μύγδαλα και λουλούδια το ομοίωμα του παιδιού και το κλαίει... Το μεγαλύτερο παιδί της που πεθαίνει το ντύνει νύφη ή γαμπρό (όπως ευχόταν αλλά δεν πρόλαβε να το δει) και του βάζει παπούτσια, ακόμα κι αν η ανέχεια δεν το άφησε να περπατήσει, όσο ζούσε, παρά ξυπόλητο. Τα παπούτσια μάλιστα, είναι επίτηδες ένα δυο νούμερα μεγαλύτερα απ' το παιδί, για να μη «χτυπήσουν» το παιδί, καθώς πηγαίνει στον άλλο κόσμο».

«Στην περίπτωση θανάτου του παιδιού», συνεχίζει ο κ. Οικονομίδης, «η μάνα του βάζει στο στόμα ένα κέρινο σταυρό (για να ξέρει ο Αρχάγγελος ότι είναι βαπτισμένο), ένα νόμισμα στο χέρι (κατά την αρχαία συνήθεια των πορθμείων) κι ένα μήλο στο άλλο χέρι, για να έχει να φάει. Αν η μητέρα έχει κι άλλα παιδιά πεθαμένα, δίνει στο νεκρό κι άλλα μίλα, για να τα δώσει στ' αδελφία του. Τέλος, κόβει την πλεξούδα της και την τυλίγει γύρω από το λαιμό του πεθαμένου παιδιού για να το προστατέψει από το κρύο. Όσο το παιδί ζούσε και τόπαιρνε στο χωράφι, κρεμασμένο στην πλάτη της, το παιδί κρατιόταν από τα μαλλιά της. Τώρα αυτά τα μαλλιά δεν έχουν λόγο να υπάρχουν...»

Αυτά κι άλλα πολλά μας εξηγεί ότι σώζει και κρύβει το μοναδικό σ' όλο τον κόσμο «Μουσείο της Μητέρας» ο ιδρυτής του κι εμείς δεν έχουμε αυτιά ν' ακούμε και μάτια να βλέπουμε. Δεν χορταίνουμε τον πλούτο της πολιτιστικής μας παράδοσης και της λαϊκής μας σοφίας. Η μύηση, στην ιδέα της Ελληνίδας μάνας μέσω της λαογραφίας, που ο κ. Οικονομόπουλος επιχείρησε για μας, έχει πλήρως επιτευχθεί, όμως, τι κρίμα παραμένει μια ιδέα, ένα δημιουργικό έργο ζωής που λίγοι έχουν τη δυνατότητα να το γνωρίσουν και να το θαυμάσουν αφού παραμένει άστεγο.

Ένα τόσο σημαντικό για τον πολιτισμό και την εθνολογία μας έργο δεν έχει στέγη. Τη στιγμή που στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο κάνουμε πρόταση σαν χώρα να δημιουργηθεί στον τόπο μας μουσείο για τη γυναίκα της Ευρώπης δεν έχουμε χώρο να στεγάσουμε το μουσείο της ανώνυμης Ελληνίδας μάνας.

Ο κ. Οικονομόπουλος μας εξηγεί ότι το 1962 άρχισε τον αγώνα του αυτό να χαρίσει και να στεγάσει το Μουσείο της Μητέρας στο Δημόσιο. Απευθύνθηκε πρώτα στο υπουργείο Κοινωνικών Υπηρεσιών: «Φέρε τα βαπτιστικά να τα μοιράσουμε μαζί με άλλα

ρουχαλάκια στα ορφανά (ενοούσαν τα φωτίκια της συλλογής)», και παράλληλα με την απάντηση αυτή στέλνουν έγγραφο προς τον Ιατρικό Σύλλογο για τον «παρεκτρεπόμενο» γιατρό. Η ίδια αντιμετώπιση και από το υπουργείο Εμπορίου «βάλτε εισιτήριο για να συμπεριλάβουμε το μουσείο στα θεάματα».

Μόλις το 1978 πετυχαίνει να γίνει δωρητής για να αρχίσει ο αγώνας για τη στέγαση. Όταν τελικά το πετυχαίνει και αυτό, δίνεται το κτίριο της οδού Αδριανού 96, στην Πλάκα —το σπίτι όπου γεννήθηκε η Αγία Φιλοθέη— προκύπτει νέο πρόβλημα: «Ενώ άρχισε το κτίριο να επισκευάζεται, το πήρε το Κέντρο Συντήρησης Βυζαντινών Αρχαιοτήτων. Επειδή είναι υποχρεωμένο το κράτος να στεγάσει το Μουσείο της Μητέρας, αφού έχει δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης η απόφαση αυτή και ο δωρητής δεν ανακαλεί τη δωρεά, προτείνεται από τις αρμόδιες υπηρεσίες κτίριο το οποίο μπορεί σ' ένα χρόνο να αναπαλαιωθεί. Είναι το κτίριο της οδού Ασωμάτων 11. Πριν ένα χρόνο όμως το Υπουργείο Πολιτισμού παραχωρεί τους δυο ορόφους του κτιρίου σε καλλιτέχνες που ζήτησαν στέγη για τη δημιουργία μουσείου της δισκογραφίας. Ακόμη ένα δωμάτιο στεγάζει ήδη, υλικό της ενάλιας αρχαιολογίας, και αυτοί ζητούν όλο τον υπόλοιπο όροφο. Οι διευθυντές του Τμήματος Λαϊκού Πολιτισμού και του Τμήματος Αρχιτεκτόνων διαμαρτυρήθηκαν, διότι δημιουργαν οκτώ κτίρια για να στεγαστεί το μουσείο Ελληνικής Δισκογραφίας, ώστε να παραμείνει το κτίριο της οδού Ασωμάτων 11, αποκλειστικά σαν Μουσείο της Μητέρας, παράρτημα του Μουσείου Λαϊκής Τέχνης. Επειδή η συλλογή είναι πλουσιώτατη, έχει, εκτός των 12.000 ειδών αντικειμένων βιβλιοθήκη με σπανία βιβλία και φωτοθήκη. Το κτίριο αυτό είναι επαρκές. Επίσης επειδή το μουσείο αυτό θα επισκέπτονται με πρόγραμμα του Υπ. Παιδείας οι μαθητές των σχολείων πρέπει να παραμείνει αυτοτελές για να έχει λειτουργικότητα».

Εμείς, τελειώνοντας, δεν έχουμε παρά να ευχηθούμε σύντομα ο κ. Οικονομόπουλος να αντικρύσει «την πολυπόθητη Ιθάκη του», γιατί οδρόμος του μέχρι εδώ ήταν μακρινός και δύσκολος και η ιδέα του όμορφη κι ευγενική. Σήμερα που η ζωή μας, η γλώσσα μας, τα έθιμά μας έχουν υποστεί διάφορες κακώσεις και αλλοιώσεις και το πρόβλημα της υπογεννητικότητας στον τόπο μας είναι οξυμένο, νομίζουμε ότι το έργο αυτό είναι αξιομιας καλύτερης τύχης και της ολοκληρωμένης αναγνώρισης της Πολιτείας.



ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ

Επιμέλεια: Κων. Καραγιάννης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ

«Η ξηρασία έχει κιόλας κρατήσει δέκα εκατομμύρια χρόνια και η κυριαρχία των τρομερών δεινόσαυρων και τυραννόσαυρων έχει από καιρό τελειώσει. Εδώ στον Ισημερινό, στην ήπειρο που αργότερα έμελλε να ονομαστεί Αφρική, ο αγώνας για την επιβίωση έχει φτάσει σε ένα καινούριο στάδιο σκληρότητας. Σ' αυτή τη στεγνή, ξεραμένη γη, ελπίδες ότι θα επιζήσει μπορεί να έχει μόνο ο πιο μικρός ή ο πιο σβέλτος ή ο πιο σκληροτράχηλος. Οι πιθηκάνθρωποι της στέππας δεν είναι τίποτε από όλα αυτά και επιπλέον είναι ανίκανοι να εξελιχθούν παραπέρα. Αντίθετα, έχουν πάρει κιόλας το δρόμο που θα τους οδηγήσει στον αφανισμό και βρίσκονται στα πρόθυρα του θανάτου από την πείνα.

Κι έτσι οι πιθηκάνθρωποι αναγκάζονται να «επινοήσουν» τα πρώτα εργαλεία. Τα εργαλεία αυτά είναι πρωτόγονα βέβαια, κι όμως καταφέρνουν να αλλάξουν τον κόσμο και να κάνουν τον πιθηκάνθρωπο κυρίαρχό του. Σιγά - σιγά μάλιστα θα γίνουν τα σύμβολα της ανωτερότητάς του. Με αυτά τα εργαλεία στη διάθεσή τους, οι πιθηκάνθρωποι έχουν πραγματικά πολλές πιθανότητες να επιβιώσουν μέσα στο τόσο εχθρικό περιβάλλον.

(Αποσπάσματα από το έργο του ARTHOUR C. CLARKE «2.001 - Η Οδύσσεια του Διαστήματος»)

Από όπου κι αν προέρχεται ο άνθρωπος, ένα είναι σίγουρο: από την αρχή κατασκεύασε και χρησιμοποίησε εργαλεία. Και τα εργαλεία του πέρασαν από πολλά εξελικτικά στάδια. Τα εργαλεία που χρησιμοποιεί σήμερα, μπορεί βέβαια να μην έχουν καμιά ομοιότητα με το πέτρινο ρόπαλο του πιθηκάνθρωπου. Αλλά και τα αεροπλάνα και τα διαστημικά λεωφορεία και οι κάθε λογής μηχανές υψηλής τεχνολογίας, μπορούν τελικά να αναχθούν στο ρόπαλο: γιατί η μορφή και το περιεχόμενο κάθε εργαλείου που φτιάχνει ο άνθρωπος, υπαγορεύονται από την ανάγκη που προορίζεται να ικανοποιήσει και φυσικά από τις τεχνικές κατασκευαστικές δυνατότητες της κάθε εποχής.

Ο άνθρωπος, όμως, δεν ήθελε μόνο να αυξήσει τις σωματικές του δυνάμεις: ήθελε να αυξήσει και τη δύναμη της σκέψης του. Τα εργαλεία της σκέψης βέβαια, εμφανίστηκαν πολύ αργότερα από τα εργαλεία που διευκόλυναν τις σωματικές εργασίες. Όπως θα καταλάβατε, μιλάμε για τους υπολογιστές, τα «εργαλεία» που προορίζονται να βοηθήσουν τον άνθρωπο στις διανοητικές του λειτουργίες, τα μηχανικά βοηθήματα διανοητικής λειτουργίας που τον βοηθούν στο να φέρει σε πέρας μια δουλειά διανοητική.

Ο υπολογιστής δε δημιουργήθηκε σε ένα μόνο στάδιο, αλλά υπήρξε αποτέλεσμα μιας αργής εξελικτικής διαδικασίας που χρειάστηκε εκατοντάδες χρόνια. Η ανθρώπινη φαντασία πολύ συχνά κάνει μικρά μόνο εξελικτικά βήματα, και η ιδέα μιας μηχανής γενικής χρήσης που θα μπορούσε να εκτελεί ένα απεριόριστο αριθμό εργασιών, δεν ήταν κάτι που έκανε την εμφάνισή του μονομιάς. Αν και η τεχνική ικανότητα για την κατασκευή υπολογιστών υπήρχε πολλά χρόνια πριν την εμφάνισή τους, η όλη ιδέα του υπολογιστή μπόρεσε να γίνει κατανοητή μόνον αφού είχαν αναπτυχθεί τα ξεχωριστά του στοιχεία.

Την ιστορική εξέλιξη των υπολογιστών μπορούμε να τη διακρίνουμε σε τρεις μεγάλες περιόδους: την προϊστορία τους, την εποχή των ζυμώσεων στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, που έφερε τη γέννηση του πρώτου ηλεκτρονικού υπολογιστή και την ιστορική τους περίοδο από το 1950 μέχρι σήμερα.

ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΑ

Μία από τις πρώτες υπολογιστικές μηχανές ήταν ο άβακας, που είχε επινοηθεί ίσως και πριν από το 4.000 π.Χ. πιθανάτα από τους Έλληνες. Πρόκειται για ένα απλό μα πολύ πρακτικό εργαλείο, που χρησιμοποιείται ακόμα και σήμερα. Αποτελείται από ένα τετράγωνο πλαίσιο, με μια σειρά από παράλληλα σύρματα, που από μέσα τους είναι περασμένες χάντρες που μπορούν να πηγαίνουν προς τη μια ή την άλλη πλευρά. Αν μας είναι γνωστό το σύστημα των αριθμών που παραστάουν οι χάντρες, μπορούμε να κάνουμε, σπρώχνοντας τις χάντρες, προ-

σθέσεις και αφαιρέσεις, πολλαπλασιασμούς και διαιρέσεις. Για τους υπολογισμούς αυτούς δε χρειάζεται πολύ σκέψη, μα μονάχα λίγη εξάσκηση στα δάχτυλα.

Ακόμα, όμως, και το σύστημα αυτό εξακολουθεί να προϋποθέτει ανθρώπινη δεξιότητα και χασομέρι για το χειριστή και, βέβαια, δεν είναι τελείως άτρωτο από ανθρώπινα λάθη και ανακρίβειες. Πρώτος ο Σκώτος John Napier προσπάθησε το 1614 να εξουδετερώσει αυτούς τους παράγοντες: επινόησε τον υπολογιστικό πίνακα και εισήγαγε τους υπολογισμούς με δεκαδικά ψηφία: επινόησε ακόμα τα υπολογιστικά ραβδάκια, που ονομάστηκαν

«κόκαλα του Napier», που ήταν οι πρόδρομοι του λογαριθμικού κανόνα. Το 1623 ο Γερμανός Wilhelm Schickard, καθηγητής των Μαθηματικών στο Πανεπιστήμιο της πόλης Tübingen, με βάση τα κόκαλα του Napier, κατασκεύασε την πρώτη μηχανική αριθμομηχανή, που μπορούσε να προσθέτει, να αφαιρεί και να πολλαπλασιάζει δύο αριθμούς, χρησιμοποιώντας ένα σύστημα από ράβδους και οδοντωτούς τροχούς.

Η εξαιρετική αυτή εφεύρεση από ανοησία έμεινε κρυφή. Έτσι, ο πρώτος μηχανικός υπολογιστής που έγινε ευρύτερα γνωστός, κατασκευάστηκε το 1642 από το Γάλλο Blaise Pascal. Η μηχανή αυτή έκανε αμέσως πρό-

σθεση και αφαίρεση. Ο πολλαπλασιασμός και η διαίρεση, όμως, γίνονταν έμμεσα με διαδοχικές προσθέσεις και αφαιρέσεις. Αργότερα, το 1674, ο Γερμανός Gottfried Wilhelm Leibnitz παρουσίασε μια έξυπνη μηχανική διάταξη για την εκτέλεση και των τεσσάρων βασικών αριθμητικών πράξεων. Σ' αυτές τις αριθμομηχανές, οι αριθμοί παριστάνονταν από τη θέση οδοντωτών τροχών. Η πρόσθεση δύο αριθμών γινόταν με τη σύζευξη και την περιστροφή δύο γραναζιών, και το αποτέλεσμα εμφανιζόταν στα γρανάζια όταν σταματούσαν να περιστρέφονται.

Ακόμα, όμως, κι αυτή τη μηχανή του Λάιμπνιτς έπρεπε να τη χειριζόμαστε με το χέρι. Όσο γρήγορα κι αν δουλεύει μια τέτοια μηχανή, ένα βασικό μειονέκτημά της είναι ο ανθρώπινος παράγοντας. Η διαδικασία θα γινόταν ταχύτερη μόνο αν η ίδια η μηχανή αναλάμβανε να κάνει και τις δουλειές του ανθρώπου. Η ιδέα ότι οι ενέργειες μιας μεγάλης μηχανής μπορούσαν να οργανωθούν από ένα μικρό ξεχωριστό σύστημα ελέγχου, είχε γίνει κατανοητή από πολύ καιρό: ο Ήρων ο Αλεξανδρεύς, από το 100 π.Χ., περιγράφει μια ποικιλία μηχανών, που για να λειτουργήσουν χρειάζονταν ένα μηχανικό σύστημα ελέγχου για τις διάφορες ενέργειές τους. Αυτή τη γνώση του ελέγχου ακολουθίας (ή «προγράμματος») την απέκτησαν ή την ξαναέμαθαν, μουσουλμάνοι επιστήμονες, που την μετέδωσαν στην Ευρώπη το δέκατο τέταρτο αιώνα. Εδώ, πρωτοεφαρμόστηκε στην κατασκευή ρολογιών, που μπορούμε να πούμε πως υπήρξε ο προάγγελος της Βιομηχανικής Επανάστασης, καθώς βρισκόταν μπροστά από την υπόλοιπη μηχανική του Μεσαίωνα κατά πολλές εκατοντάδες χρόνια. Παρέμεινε, όμως, για πολλούς αιώνες μια εμπειρική τέχνη, και μεταβλήθηκε σε βιομηχανία μαζικής παραγωγής μονάχα το δέκατο ένατο αιώνα, όταν ο έλεγχος προγράμματος έκανε την εμφάνισή του στην ύφανση. Οι πιο γνωστές μηχανές αυτού του τύπου, που χρησιμοποιούσαν ένα εξελιγμένο σύστημα ελέγχου του αργαλειού, που έλεγχε τα νήματα της ύφανσης με μια σειρά διάτρητες καρτέλες, παράγοντας στο ρούχο πολύπλοκα σχέδια, εφευρέθηκαν από το Γάλλο Joseph Marie Jacquard.

Αυτός που έβαλε τον «έλεγχο προγράμματος» στις υολογιστικές μηχανές ήταν ο Άγγλος μαθηματικός Charles Babbage. Μπορούμε να θεωρήσουμε ότι η ιστορία των υπολογιστών αρχίζει εδώ: ο Babbage συνδύασε τις λειτουργίες του σειριακού ελέγχου και του αυτόματου υπολογισμού, χρησιμοποιώντας διάτρητες καρτέλες για να

παραστήσει τόσο τους αριθμούς που θα υποστούν την επεξεργασία, όσο και τον τύπο του υπολογισμού που θα εκτελεστεί πάνω σ' αυτούς τους αριθμούς· αλλάζοντας απλά το σωρό με τις διάτρητες καρτέλες, η μηχανή αυτή μπορούσε να δουλεύει πάνω σε ένα τελείως διαφορετικό μαθηματικό τύπο: αυτή ήταν η «Διαφορική Μηχανή». Στη συνέχεια, όμως, προχώρησε στην ανάπτυξη μιας άλλης πιο φιλόδοξης μηχανής, της «Αναλυτικής», για την επίλυση μαθηματικών προβλημάτων ευρύτερου φάσματος. Στη μηχανή αυτή χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά η έννοια του επεξεργαστή (MILL) και της μνήμης (STORE) καθώς και του αποθηκευμένου προγράμματος, η εισαγωγή του οποίου στη μνήμη γινόταν πάλι με διάτρητες κάρτες. Η μηχανή αυτή, σχεδιασμένη να έχει 50.000 κινητά μέρη, δεν έγινε ποτέ δυνατό να κατασκευαστεί και να λειτουργήσει, αφού δεν το επέτρεπαν οι τεχνολογικές δυνατότητες της εποχής. Η μηχανή αυτή, δεν ήταν ούτε απλή υπολογιστική μηχανή ούτε όμως και πραγματικός κομπιούτερ· ήταν κάτι σαν τον άνθρωπο του Νεάντερταλ, το συνδυετικό κρίκο ανάμεσα στον πίθηκο και τον άνθρωπο.

Οι ιδέες όμως δεν πήγαν χαμένες. Είκοσι χρόνια μετά το θάνατο του Babbage ο Αμερικανός Herman Hollerith φτιάχνει μια τροποποιημένη μορφή της Αναλυτικής Μηχανής, για τις ανάγκες της αμερικανικής απογραφής του 1890. Και για να κάνουμε και μία σύνδεση της «μακρινής» εκείνης εποχής με το σήμερα, ας πούμε ότι στη συνέχεια ο Hollerith έφτιαξε μια εξαιρετικά επιτυχημένη εταιρία αυτοματισμού και εξοπλισμού γραφείων, που μετά από πολλές μεταβολές με το πέρασμα των χρόνων, έγινε τελικά το 1924 η International Business Machines, η γνωστή μας IBM.

Στο θεωρητικό επίπεδο, η περίοδος αυτή είναι ιδιαίτερα σημαντική γιατί έβαλε τις βάσεις για τη μαθηματοποίηση των νόμων της Λογικής, με τη βοήθεια ενός πρωτόγονου αριθμητικού συστήματος, του δυαδικού. Στις εξελίξεις αυτές, μεγάλο ρόλο έπαιξαν οι φιλοσοφικές ανησυχίες του Γερμανού Leibnitz, που είδαμε παραπάνω. Ο πολυδιάστατος αυτός σόφος έψαχνε να βρει μια νέα «γλώσσα», πιο αυστηρή, που θα του επέτρεπε να περιγράψει το σύμπαν και τους νόμους της σκέψης και της λογικής, με απλές αλλά σαφείς «προτάσεις», απαλλαγμένες από τις ασάφειες της φυσικής ανθρώπινης γλώσσας. Στην προσπάθειά του αυτή, είχε επηρεαστεί πολύ από ένα αρχαίο κινέζικο βιβλίο, το "I CHING" (Βιβλίο των Αλλαγών), που υποστήριζε

πως το σύμπαν ολόκληρο μπορεί να αποδοθεί σαν η συνισταμένη αντικρουόμενων δυνάμεων (του τύπου είτε / είτε, π.χ. σκοτάδι - φως, αρσενικό - θηλυκό κ.λπ.). Προχωρώντας ο Leibnitz έκανε μια προσπάθεια για την ανακάλυψη αυτής της γλώσσας, όταν σκέφτηκε να αποδώσει την έννοια του Θεού με το 1 και την έννοια του χάους με το 0.

Οι προβληματισμοί του έμελλε να αποδώσουν καρπούς στα μέσα του δέκατου ένατου αιώνα, όταν ένας αυτοδίδακτος δάσκαλος από το Λίνκολνσάιρ, ο George Boole, συνέλαβε μια μαθηματική θεωρία, που έμελλε αργότερα να έχει μεγάλη σημασία για τους υπολογιστές: στα μνημειώδη άρθρα του «Η Μαθηματική Ανάλυση της Λογικής» (1847) και «Μία Διερεύνηση των Νόμων της Σκέψης» (1854), ξεδιπλώνεται η πραγματικά επαναστατική θεωρία του, η λεγόμενη «Άλγεβρα του Boole», που δίνει σάρκα και οστά στην αυστηρή μαθηματική «γλώσσα» της Λογικής που έψαχνε ο Leibnitz. Η άλγεβρα αυτή δεν είναι τίποτε άλλο από ένα σύνολο συμβόλων και κανόνων που μπορούν να εφαρμοστούν σε οτιδήποτε, από αριθμούς μέχρι αντικείμενα και προτάσεις. Το σύστημα αυτό επιτρέπει την κωδικοποίηση προτάσεων, που μπορεί να είναι είτε αληθείς είτε ψευδείς, σε μία συμβολική μαθηματική γλώσσα, δίνοντας την τιμή 1 για τις αληθείς προτάσεις και 0 για τις ψευδείς. Με τη μέθοδο αυτή η επεξεργασία των προτάσεων ανάγεται στην επεξεργασία των συμβολικών τιμών τους. Οι τρεις βασικές επεξεργασίες (πράξεις) στην Άλγεβρα του Boole είναι οι AND, OR και NOT. Με τις τρεις αυτές πράξεις ο Boole μπορεί να προσθέτει, να αφαιρεί, να πολλαπλασιάζει, να διαιρεί και να συγκρίνει τα δυαδικά (αληθές - 1, ψευδές - 0) σύμβολά του. Ο Boole δικαιολογημένα πίστευε πως μαθηματοποιώντας τις προτάσεις, απαλλάσσοντάς τις δηλαδή από τις ασάφειες του γλωσσικού βερμπαλισμού και, στη συνέχεια, επεξεργαζόμενος τις μαθηματικές τους αντιστοιχίες, θα κατέληγε με μεγαλύτερη σιγουριά σε ασφαλή συμπεράσματα.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ

Η μακριά περίοδος της πνευματικής στασιμότητας στη θεωρία των υπολογιστών, έφτασε στο τέλος της τη δεκαετία πριν το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μια σειρά από άσχετες μεταξύ τους βελτιώσεις έστρωσαν το δρόμο στα πρακτικά συστήματα υπολογιστών. Υπήρξε μια εκ νέου ανακάλυψη των

δυνατοτήτων του ελέγχου μέσω προγραμμάτων.

Το 1936, ο Alan Turing, ένας νεαρός μαθηματικός του Καίμπριτζ, μπόρεσε να δείξει ότι ένα απλό μηχανήμα (ο μελλοντικός υπολογιστής, βέβαια), μπορούσε να επεξεργαστεί οποιοδήποτε πρόβλημα λογικής, υπό τον όρο ότι υπήρχε μια σειρά βημάτων (ένας αλγόριθμος), που έλυνε το πρόβλημα. Μέχρι τότε, οι μαθηματικοί πίστευαν ότι για διαφορετικά προβλήματα χρειάζονταν διαφορετικές υπολογιστικές μηχανές, ότι για την εκτέλεση μιας ποικιλίας μηχανικών έργων χρειαζόμαστε μια ομάδα μηχανημάτων, και επομένως η κατά πολύ πλατύτερη ομάδα των διανοητικών προβλημάτων θα απαιτούσε πολλές υπολογιστικές μηχανές. Ο Turing έδειξε ότι τα πράγματα

είναι διαφορετικά, και έγινε ο πρώτος που περιέγραψε το σύγχρονο υπολογιστή. Οι ιδέες του πάνω στην τεχνητή νοημοσύνη, στις γλώσσες προγραμματισμού και στο hardware φαίνονται ισορροπημένες και λογικές ακόμα και σήμερα.

Την ίδια περίπου εποχή στην Αμερική, ο Claude Shannon, βοηθός ερευνητής στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασαχουσέτης (MIT), δουλεύοντας για το Master του μπόρεσε να βρει μια σχέση μεταξύ της Άλγεβρας του Boole και των ηλεκτρικών κυκλωμάτων, αντιστοιχώντας το 0 και το 1 του Boole με ηλεκτρικά κυκλώματα από τα οποία δεν περνάει / περνάει ρεύμα. Αυτή η ιδέα άνοιξε το δρόμο στις πρακτικές υπολογιστικές μηχανές, που κατασκευάζονταν από αξιόπιστα και φτη-

νά συστατικά, όπως είναι τα ρελέ και οι λυχνίες (και τα δύο δυαδικές διατάξεις).

Παρόλο που κανένας δεν το αντιλαμβανόταν, στα 1938 τα θεμέλια της επιστήμης των υπολογιστών βρίσκονταν όλα στη θέση τους. Ο Turing είχε δείξει ότι ο υπολογιστής μπορούσε να έχει γενική εφαρμογή και ο Shannon είπε στον κόσμο πώς μπορούσε να κατασκευαστεί. Από αυτό το σημείο και πέρα, η ανάπτυξη αυτού του αυτόματου επεξεργαστή ή υπολογιστή, ήταν αναπόφευκτη, παρόλο που αποδείχτηκε μια διακοπτόμενη υπόθεση που σκόνταφτε μια και επεκτεινόταν σε τρεις χώρες (Αγγλία, Γερμανία, Η.Π.Α.) που βρίσκονταν σε πόλεμο.

Ένα παράδειγμα λογικής Boole

Η λογική Boole μπορεί να παραγάγει ουσιώδη συμπεράσματα από γνωστές πληροφορίες. Σκεφθείτε την (μάλλον αισιόδοξη) πρόταση:

«Ο καθένας που είναι ταυτόχρονα ηλίθιος και απατεώνας είναι πολεμοκάπηλος, και κανένας άλλος δεν είναι».

Αυτή η πρόταση αναφέρεται σε έναν απλό κόσμο, διαιρεμένο σε δύο τύπους ανθρώπων — τους πολεμοκάπηλους και τους ειρηνιστές — και στα συστήματα του Boole όλοι πρέπει να ανήκουν ή στη μια ομάδα ή στην άλλη. Επιπρόσθετα, ο καθένας είναι είτε τίμιος είτε απατεώνας, και είτε έξυπνος είτε ηλίθιος. Η πρόταση μπορεί να εκφραστεί απλούστερα σαν:

«Εάν και μόνο εάν είσαι ταυτόχρονα ηλίθιος και απατεώνας, είσαι πολεμοκάπηλος».

Από την παραπάνω πρόταση μπορούν να παραχθούν τέσσερις προτάσεις:

«Αν είσαι ταυτόχρονα ηλίθιος και απατεώνας, είσαι πολεμοκάπηλος».

«Αν είσαι ταυτόχρονα ηλίθιος και τίμιος, είσαι ειρηνιστής».

«Αν είσαι ταυτόχρονα έξυπνος και απατεώνας, είσαι ειρηνιστής».

«Αν είσαι ταυτόχρονα έξυπνος και τί-

μιος, είσαι ειρηνιστής».

Αυτές οι τέσσερις προτάσεις μαζί περιέχουν την ίδια πληροφορία με την αρχική πρόταση. Ο κόσμος χωρίστηκε σε τέσσερις ομάδες ανθρώπων — ηλίθιους και απατεώνας, έξυπνους και απατεώνας, ηλίθιους και τίμιους, έξυπνους και τίμιους — και στη συνέχεια αναφέρθηκε ότι οι πολεμοκάπηλοι αποτελούν την πρώτη ομάδα, ενώ οι τρεις υπόλοιπες ομάδες σχηματίζονται αποκλειστικά από ειρηνιστές.

Μια αυτόματη λογική μηχανή θα μπορούσε να μετασχηματίσει τις τέσσερις προτάσεις στην αρχική πρόταση ή αντίστροφα. Η αρχική πρόταση αντιστοιχεί σε μια πρόταση AND (ΚΑΙ) της λογικής του Boole. Οι δύο **είσοδοι** στην πρόταση AND είναι η ηλιθιότητα και η ατιμία, και η **έξοδος** πολεμοκάπηλος είναι αληθινή, μόνον όταν και οι δύο είσοδοι αληθεύουν ταυτόχρονα. Όλοι οι άλλοι συνδυασμοί εισόδου παράγουν σαν έξοδο τον ειρηνιστή. Ένα σύστημα το οποίο θα μιμείται αυτόματα αυτό το λογικό βήμα μπορεί να κατασκευαστεί από λίγα μονάχα τρανζίστορ, ή από οποιουδήποτε άλλους διακόπτες. Κατά συνέπεια, αν μπορούσαμε να μεταφράσουμε σύνθετες έννοιες στη λογική Boole, τα τρανζίστορ θα μπορούσαν να μιμηθούν με ακρίβεια αυτή τη λογική.

Το παράδειγμα που δόθηκε είναι απλό, και επομένως τα συμπεράσματα που μπορούν να παραχθούν από αυτό είναι εξίσου απλά. Όταν ενώνονται μεταξύ τους πολλές λογικές προτάσεις γίνεται δύσκολη η αξιολόγηση των συμπερασμάτων, και συχνά χανόμαστε. Ο υπολογιστής όμως μπορεί να παρακολουθήσει εύκολα οποιοδήποτε αριθμό λογικών βημάτων.

Οι επεκτάσεις στη λογική αλυσίδα μπορεί να συμπεριλαμβάνουν και άλλες λογικές πράξεις Boole, όπως είναι η συνάρτηση OR (ή). Στην πράξη OR, όταν η μια (ή και οι δύο) από τις λογικές εισόδους είναι αληθινή, αυτό αρκεί για να κάνει το εξαγόμενο αληθινό, για παράδειγμα:

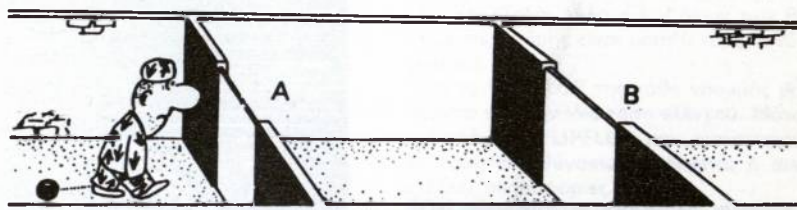
«Οι ανέντιμοι άνθρωποι έχουν ανατραφεί άσχημα ή έχουν αποκτήσει την ανεντιμότητα κληρονομικά».

Αυτό επεκτείνει αυτόματα τα συμπεράσματα που μπορούν να εξαχθούν από την αρχική πρόταση. Μπορούμε να βρούμε ότι όλοι οι πολεμοκάπηλοι έχουν ανατραφεί άσχημα ή έχουν αποκτήσει την ανεντιμότητα κληρονομικά. Επιπρόσθετα, έχουμε την ευχαρίστηση να γνωρίζουμε ότι αν είμαστε τίμιοι και αναθρέψουμε τα παιδιά μας σωστά, θα λατρεύουν την ειρήνη.

Η πύλη AND (ΚΑΙ)

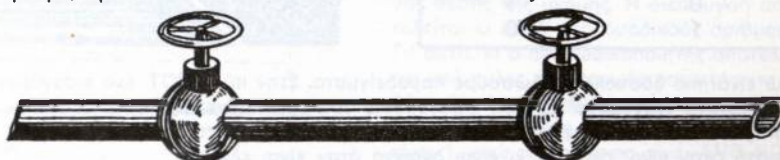
Αν καταστρώσουμε έναν «πίνακα αλήθειας» για την πύλη AND, μπορούμε να βρούμε τι εξαγόμενο θα έχουμε, ανάλογα με όλα τα ενδεχόμενα εισαγόμενα.

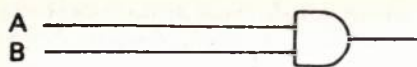
A	B	A AND B
0	0	0
0	1	0
1	0	0
1	1	1



Στο παραπάνω σχήμα πρέπει ν' ανοίξουν και η πόρτα A και η πόρτα B για να μπορέσει ο άνθρωπος να βγει έξω. Αυτό, θα γινόταν να το απεικονίσουμε και διαφορετικά:

Για να κυλήσει το νερό, θα πρέπει να 'ναι ανοιχτές και οι δυο στρόφιγγες. Για να περάσει ρεύμα, πρέπει να 'ναι κλειστοί και οι δυο διακόπτες.



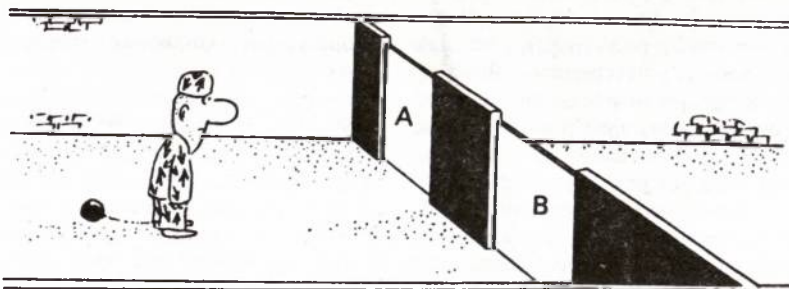


Τα παραδείγματα αυτά εκτελούν την ίδια λειτουργία με μια πύλη AND (ΚΑΙ). Αν δώσουμε σήμα και απ' το A και απ' το B, θα πάρουμε κάτι — ένα εξαγόμενο (OUTPUT).

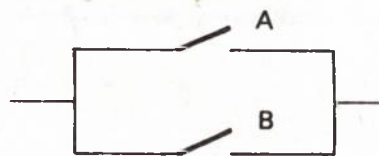
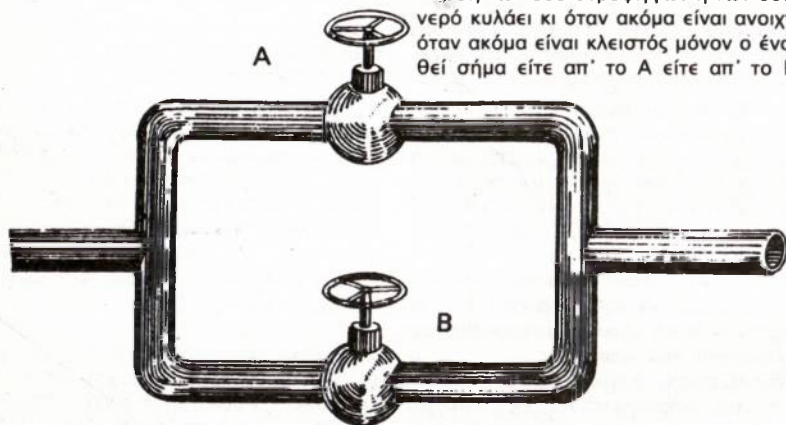
Η πύλη OR

Ο «πίνακας αλήθειας» για την πύλη OR είναι ο εξής:

A	B	A OR B
0	0	0
0	1	1
1	0	1
1	1	1



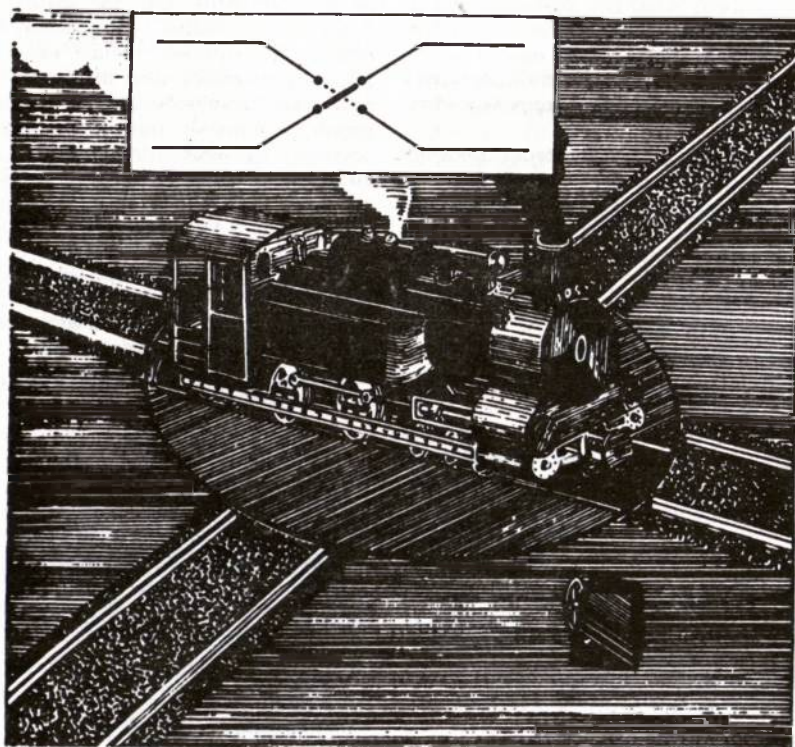
Την πύλη OR (ΕΙΤΕ) την έχουμε ζωγραφίσει επάνω. Για να μπορέσει να βγει έξω ο άνθρωπος, αρκεί να 'ναι ανοιχτή μόνον η μια πόρτα. Το ίδιο ακριβώς έχουμε και στην περίπτωση των δυο στροφιγγών ή των δυο διακοπών που 'χουμε ζωγραφίσει παρακάτω: το νερό κυλάει κι όταν ακόμα είναι ανοιχτή μόνον η μία στροφιγγά, το δε ρεύμα περνάει κι όταν ακόμα είναι κλειστός μόνον ο ένας διακόπτης. Η πύλη OR δίνει εξαγόμενο όταν δοθεί σήμα είτε απ' το A είτε απ' το B είτε και απ' τα δύο.



Η πύλη NOT (ΟΧΙ)

Ο «πίνακας αλήθειας» για την πύλη NOT είναι:

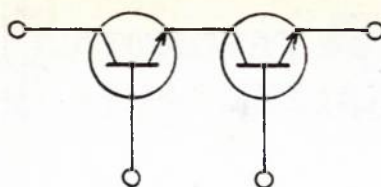
A	NOT A
0	1
1	0



Εδώ είναι πιο δύσκολο να δώσουμε παραδείγματα. Στην πύλη NOT, ένα εισαγόμενο δε δίνει κανένα εξαγόμενο: κανένα εισαγόμενο, όμως, δεν δίνει εξαγόμενο. Μοιάζει, θα μπορούσαμε να πούμε, με μια στρεφόμενη διασταύρωση του τρένου: είναι κλειστή όταν είναι ανοιχτή, κι είναι ανοιχτή όταν είναι κλειστή.



Απ' τη στιγμή που έχουμε φτιάξει τα παραπάνω στοιχεία (πύλες AND, OR, NOT), μπορούμε να κατασκευάσουμε και τον κομπιούτερ μας που θα τα χρησιμοποιεί. Θεωρητικά, θα μπορούσαμε να φτιάξουμε τις πύλες χρησιμοποιώντας οτιδήποτε. Και πράγματι, έχουν χρησιμοποιηθεί κιάλας για την κατασκευή των πυλών διάφορα συστήματα: οι λυχνίες πρώτα πρώτα, και σήμερα κατά κανόνα τρανζίστορ.



Η πύλη AND (απλοποιημένο σχήμα)

Σύμβολο τρανζίστορ

Βάση

Εκπομπός



Ας ρίξουμε μια πιο προσεκτική ματιά σε ορισμένα από τα στοιχεία που έχουμε ήδη αναριθμήσει. Ας δούμε, για παράδειγμα, το κομμάτι της αριθμητικής μονάδας του υπολογιστικού τομέα που κάνει πρόσθεση δύο αριθμών (ή μ' άλλα λόγια το περιεχόμενο δύο θέσεων της μνήμης): θα διαπιστώσουμε ότι το κομμάτι αυτό αναλύεται σε μικρότερες μονάδες, που η καθεμία τους μπορεί να προσθέσει δύο μόνο ψηφία.

Στο δεκαδικό σύστημα θα είχαμε

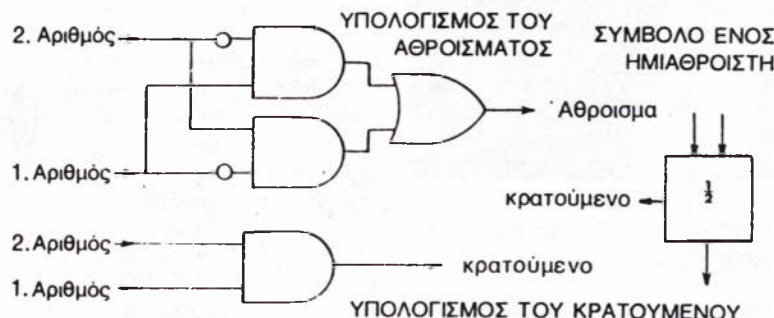
$0 + 0 = 0$, carry 0
 $0 + 1 = 1$, carry 0
 $0 + 2 = 2$, carry 0
 $0 + 3 = 3$, carry 0
 $4 + 5 = 9$, carry 0
 $4 + 6 = 0$, carry 1
 $4 + 7 = 1$, carry 1
 $4 + 8 = 2$, carry 1
 $9 + 9 = 8$, carry 1

Η πράξη είναι πιο εύκολη στο δυαδικό σύστημα

$0 + 0 = 0$, carry 0
 $0 + 1 = 1$, carry 0
 $1 + 0 = 1$, carry 0
 $1 + 1 = 0$, carry 1

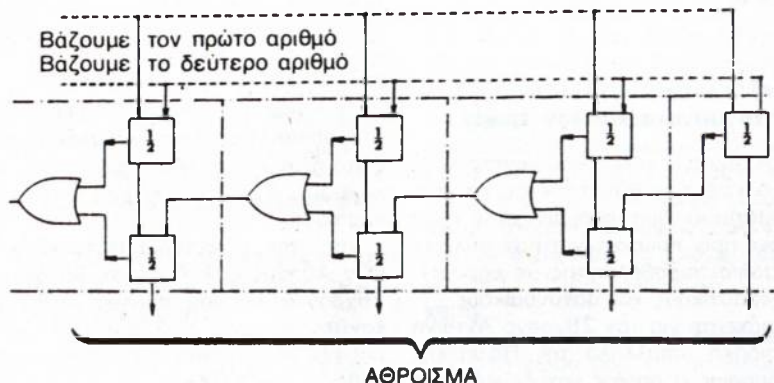
(CARRY = κρατούμενο που μεταφέρεται)

Φαίνεται καθαρά ότι κρατούμενο υπάρχει μόνον όταν και οι δύο αριθμοί είναι 1. Αυτό ανταποκρίνεται επακριβώς στη λειτουργία της πύλης AND. Πάμε παρακάτω: στο δυαδικό σύστημα έχουμε άθροισμα 1, όταν ο ένας αριθμός είναι 1 κι ο άλλος 0. Το άθροισμα υπολογίζεται με τον παρακάτω τρόπο: (πρώτος αριθμός AND NOT δεύτερος αριθμός) ΕΙΤΕ (δεύτερος αριθμός AND NOT πρώτος αριθμός). Αυτό απεικονίζεται στο διάγραμμα.



Το πρόβλημα με το στοιχείο αυτό βρίσκεται στο ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο για το πρώτο ψηφίο κάθε αριθμού. Είναι αθροιστής μονοψηφίων. Οι κομπιούτερ, όμως, δέχονται σε κάθε θέση της μνήμης από έναν N-ψηφίο αριθμό. Το στοιχείο που φτιάξαμε είναι ένας ημιαθροιστής. Δύο τέτοια στοιχεία μαζί, μπορούν να προσθέτουν και να καταγράφουν το κρατούμενο για να το μεταφέρουν στην επόμενη στήλη. Στην αριθμητική μονάδα υπάρχουν τόσο αθροιστές όσα ψηφία δέχεται η κάθε θέση της μνήμης. Έτσι, είναι δυνατό να προστεθούν τα περιεχόμενα των στοιχείων της μνήμης.

ΠΛΗΡΗΣ ΑΘΡΟΙΣΤΗΣ ΔΥΟ ΤΕΤΡΑΨΗΦΙΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ



Για κάθε υπολογιστική πράξη που πρέπει να κάνει ένας κομπιούτερ, έχει κι ένα τέτοιο στοιχείο που αποτελείται από πύλες. Μια εντολή του προγράμματος καθορίζει ποια πύλη πρέπει να χρησιμοποιηθεί. Η εντολή δεν εκτελεί εκείνη η ίδια την πρόσθεση, αλλά δίνει μονάχα στην μονάδα που εκτελεί τις αριθμητικές πράξεις την εντολή να χρησιμοποιήσει το κατάλληλο κομμάτι. Το δεύτερο μέρος μιας εντολής δεν περιλαμβάνει τον ίδιο τον προσθετέο, αλλά μια διεύθυνση στη μνήμη όπου βρίσκεται αποθηκευμένος ο προσθετέος και που προμηθεύει στον αθροιστή τον προσθετέο.

Είναι πράγματι εκπληκτικό που όλα τα στοιχεία ενός κομπιούτερ αποτελούνται από έναν συνδυασμό των τριών πυλών AND, OR, NOT. Στη μνήμη του κομπιούτερ υπάρχουν πάμπολλες τέτοιες πύλες. Η μνήμη είναι το μέρος που πρέπει να αποθηκευτούν, για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, οι συνδυασμοί των μονάδων και των μηδενικών.

Η μνήμη αποτελείται από μια σειρά από κύτταρα.

Κάθε κύτταρο αποτελείται με τη σειρά του, από μικρότερες μονάδες, που η καθεμία τους μπορεί να περιλάβει μόνον ένα 1 ή 0.

Αυτές οι πολύ μικρές μονάδες της μνήμης ονομάζονται FLIPFLOPS. Ένα FLIPFLOP έχει τη δυνατότητα ν' αποθηκεύσει μόνον ένα 1 ή ένα 0. Αποτελείται από δύο πύλες AND, δύο πύλες OR και τρεις πύλες NOT. Ένα FLIPFLOP μοιάζει με κουτί. Η είσοδος δεδομένων μοιάζει με σωλήνα που, μέσω αυτού, γεμίζει το κουτί. Ο μηχανισμός ελέγχου μεριμνά ώστε να μπαίνει κάτι στο κουτί μόνο τη στιγμή που πρέπει. Πέρα απ' αυτό, το κουτί φανερώνει το περιεχόμενό του μόνον όταν είναι ενεργοποιημένος ο μηχανισμός ελέγχου. Όλο τον υπόλοιπο καιρό, από την έξοδο δεδομένων δε βγαίνει κανένα σήμα. Το 1 μπορεί να εμφανιστεί όταν υπάρχει τάση 5 V και το 0 όταν η τάση είναι 0 V (ή -5 V). Οι εισόδους και εξόδους δεδομένων όλων των θέσεων της μνήμης είναι μεταξύ τους συνδεδεμένες.

Όλα τα FLIPFLOP της κάθε γραμμής βρίσκονται υπό την ίδια τάση ελέγχου. Μόνον η σειρά των FLIPFLOP που αντιστοιχούν σε τάση διευθύνσεων 1 δέχεται ή αποστέλλει πληροφορίες.

Το δεύτερο βασικό στοιχείο της μνήμης είναι ο «αποκωδικοποιητής διευθύνσεων», που παραλαμβάνει τη διεύθυνση που του μεταβιβάζει ο επεξεργαστής και δίνει ένα 1 στο μηχανισμό ελέγχου της συγκεκριμένης θέσης της μνήμης. Η διεύθυνση αποτελείται κι αυτή από δυαδικούς αριθμούς. Γι' αυτό, κι ο αποκωδικοποιητής αποτελείται από πύλες. Ο αποκωδικοποιητής για τη θέση No 1 της μνήμης, πρέπει να εξασφαλίζει ότι το πρώτο ψηφίο της διεύθυνσης είναι 1, ενώ τα υπόλοιπα είναι AND NOT.

Συνέχεια στο επόμενο

«Άνοιγαν» κι έκαιγαν καταστήματα και περίπτερα

Καθηγήτρια Αγγλικών μαζί με το φίλο της, σεσημασμένο ληστή, «άνοιγαν» καταστήματα και περίπτερα και στη συνέχεια έβαζαν φωτιά.

Πρόκειται για την Ευτυχία Ε. Πετρουλάκη, 43 χρόνων, κάτοικο Αγίου Δημητρίου στην οδό Κερασούντος 6, και τον Διονύση Κ. Βούρτση, 25 χρόνων, κάτοικο Κουκακίου στην οδό Φαλήρου 77.

Εξιχνιάστηκαν 5 συνολικά περιπτώσεις διαρρήξεως μετά εμπρησμού, περιπτέρων και καταστημάτων που πραγματοποίησε το ζευγάρι προξενώντας ζημιές δεκάδων εκατομμυρίων.

Η καθηγήτρια Πετρουλάκη που μέχρι πρόσφατα δίδασκε σε σχολείο της Βόνιτσας Αγγλικά, συνελήφθη στην οδό Αγίου Δημητρίου στο Μπραχάμι, όταν ύστερα από έρευνα που έγινε στο αυτοκίνητό της από αστυνομικούς βρέθηκαν ένα δίκανο κυνηγετικό όπλο και δυο φυσιγγία. Ομολόγησε ότι πήγαινε το όπλο στο φίλο της Διονύση Βούρτση, προκειμένου να διαρρήξουν περίπτερο στο Μπραχάμι. Στη συνέχεια αποκάλυψε το μέρος που είχε ραντεβού με το Βούρτση κι έτσι στη θέση της πήγαν αστυνομικοί και τον συνέλαβαν.

Από την έρευνα που έγινε, διαπιστώθηκε ότι το δίκανο, είχε κλαπεί από το κατάστημα με κυνηγετικά είδη, του Νικήτα Π. Γαβαλά, το οποίο είχαν διαρρήξει και στη συνέχεια είχαν βάλει φωτιά, στις 4 τα ξημερώματα της 29ης Δεκεμβρίου. Οι ζημιές του καταστήματος ανέρχονταν σε 15.000.000 δραχμές καθώς επίσης ζημιές είχαν πάθει και τα διπλανά καταστήματα.

Ο Βούρτσης ομολόγησε τη διάρρηξη και είπε ότι η φωτιά προκλήθηκε από αναμμένα τσιγάρα, που πετούσε στο πάτωμα. Η Πετρουλάκη είπε ότι η πράξη της αυτή, ήταν πράξη εκδίκησης προς τους κυνηγούς που σκοτώνουν τα αθώα πουλάκια.

Στη συνέχεια ο Βούρτσης ομολόγησε ότι στις 28 Δεκεμβρίου διέρρηξε το ζαχαροπλαστείο του Γεωργίου Κοπόλα, στην οδό Αγίου Δημητρίου 72 και αφού αφαίρεσε 2.000 δραχμές σε κέρματα, στη συνέχεια έβαλε φωτιά.

Στις 9 Δεκεμβρίου επίσης στις 4 τα ξημερώματα, έβαλε φωτιά στο φαρμα-

κείο της Άννας Παπούλη, στην οδό Αγίου Δημητρίου 69 στο Μπραχάμι, αφού αφαίρεσε διάφορα ναρκωτικά φάρμακα. Από την πυρκαγιά προκλήθηκαν ζημιές, ύψους 3.000 δραχμών.

Επίσης, στις 7 Ιανουαρίου, στις 5.30 τα ξημερώματα έβαλε φωτιά στο φαρμακείο της Ευαγγελίας Μαλλιάρου, στην οδό Αγίου Δημητρίου 154.



Η Ευτυχία Πετρουλάκη και ο φίλος της Διονύσης Βούρτσης.

Στις 20 Δεκεμβρίου διέρρηξε το περίπτερο του Ευάγγελου Μερμυγκίδη, στην οδό Σ. Πάτση στο Βοτανικό και αφού αφαίρεσε διάφορα είδη, έβαλε φωτιά, με αποτέλεσμα να προκληθούν ζημιές ύψους 2.000.000 δραχμών.

Στα σπίτια και των δυο βρέθηκαν μερικά από τα όπλα που είχαν κλέψει από το κατάστημα του Γαβαλά.

Και οι δυο οδηγήθηκαν στον Εισαγγελέα.

«Τρελός» οδηγός σκόρπισε το θάνατο και τον τρόμο

Τρέχοντας σαν «δαιμονισμένος» προκάλεσε τον θάνατο ενός και τον τραυματισμό δυο ατόμων ενώ τρεις ημέρες πριν πρωταγωνίστησε πάλι σε επεισόδιο πυροβολώντας με καραμπίνα περαστικούς και αστυνομικούς.

Πρόκειται για τον 26χρονο Αντώνη Κουριδάκη, υπάλληλο της Πολεμικής Αεροπορίας ο οποίος καταδικώμενος

από την Άμεσο Δράση προξένησε τρία τροχαία ατυχήματα από τα οποία το ένα θανατηφόρο.

Το μοιραίο βράδυ ο Κουριδάκης 10 λεπτά μετά τα μεσάνυχτα, ενώ οδηγούσε το ΥΧ 7611 ΙΧΕ αυτοκίνητο στη λεωφόρο Ποσειδώνος, στο ύψος του αεροδρομίου έπεσε πάνω στο ΥΒΑ 6140 ΙΧΕ που οδηγούσε ο Ιωάννης Φουσκολαγουδάκης. Στο σημείο της σύγκρουσης βρισκόταν ένα περιπολικό και ο αστυνομικός που είδε τη σύγκρουση του έκανε νόημα να σταματήσει. Ο Κουριδάκης ανέπτυξε ταχύτητα κι έφυγε με κατεύθυνση τον Πειραιά. Ο οδηγός του ΙΧ και το περιπολικό της Άμεσης Δράσης άρχισαν να τον καταδιώκουν. Ενημερώθηκε μέσω του ασυρμάτου το Κέντρο της Άμεσης Δράσης και έκλεισαν οι δρόμοι προκειμένου ο δράστης να συλληφθεί.

Ο καταδιωκόμενος, με μεγάλη ταχύτητα, πέρασε από το κέντρο του Πειραιά και έφτασε στον Άγιο Διονύσιο. Στην οδό Αγκιάλου συγκρούστηκε με το Ζ 894 ταξί που οδηγούσε ο Σερραφείμ Ι. Μαργαρίτης, ο οποίος και τραυματίστηκε ελαφρά. Ακόμη, έπεσε για δεύτερη φορά πάνω στο αυτοκίνητο του Φουσκολαγουδάκη.

Όμως και πάλι δεν σταμάτησε την «τρελή» του κούρσα και κατευθύνθηκε προς το Σχιστό. Από την αντίετη κατεύθυνση ερχόταν το ΥΠ 9381 ΙΧΕ που οδηγούσε ο Σπυρίδων Πατάκας, κάτοικος Πειραιά. Στην προσπάθειά του να αποφύγει τον Κουριδάκη ο οδηγός πάτησε απότομα φρένο με αποτέλεσμα να ανατραπεί το αυτοκίνητο και να βρει τραγικό θάνατο ο ίδιος ενώ η σύζυγός του τραυματίστηκε ελαφρά. Στη συνέχεια το αυτοκίνητο «φονιάς» κατευθύνθηκε προς την Ελευσίνα. Στα διόδια οι αστυνομικοί είχαν τοποθετήσει κάθετα μια νταλίκια και ένα περιπολικό. Όταν έφτασε εκεί ο Κουριδάκης στις 04.00 περίπου, έπεσε πάνω στο ΕΑ 13806 περιπολικό στο οποίο προκάλεσε σοβαρές ζημιές. Αυτό ήταν και το τέλος της τρελής του κούρσας, αφού συνελήφθη από αστυνομικούς.

Από την εισαγγελία Πλημμελειοδικών Αθήνας ασκήθηκε σε βάρος του 26χρονου οδηγού ποινική δίωξη για «ανθρωποκτονία από αμέλεια», «σωματικές βλάβες από αμέλεια» και «παράβαση του ΚΟΚ».

Ληστές πυροβόλησαν 53χρονο που προσπάθησε να τους συλλάβει

Δυο οπλοφόροι ληστές μπήκαν σε εργαστήριο χρυσοχοΐας, αποπειράθηκαν να ληστέψουν τον ιδιοκτήτη και τραυμάτισαν έμπορο που έτρεξε να τους συλλάβει. Πιάστηκαν ύστερα από καταδίωξη από αστυνομικούς και ιδιώτες.

Ο Ιωάννης Γ. Μιχαηλίδης 33 χρόνων και ο Χρήστος Σανούδης 23 χρόνων, εισέβαλαν στο εργαστήριο χρυσοχοΐας του Βασιλείου Σιάμη, 64 χρόνων, που βρίσκεται στην οδό Πραξιτέλους 1 στο Σύνταγμα, προκειμένου να το ληστέψουν. Ο Μιχαηλίδης κρατούσε ένα πιστόλι «Βάλτερ», παλαιού τύπου, ενώ ο Σανούδης ένα αναισθητικό σπρέι. Την στιγμή της εισβολής στο χρυσοχοΐο βρισκόταν ο Σιάμης μαζί με τη γυναίκα του Μαρία, 52 χρόνων. Πριν ο Σιάμης αντιδράσει, τον απείλησαν τοποθετώντας το πιστόλι στον κρόταφο και του ζήτησαν τα λεφτά. Τότε η γυναίκα του άρχισε να καλεί σε βοήθεια από το παράθυρο.

Τις φωνές της άκουσε ο Δήμος Α. Τζουτζούλης, 53 χρόνων, που έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Μόλις τον είδαν οι δράστες, τον πυροβόλησαν δυο φορές στην κοιλιά, με αποτέλεσμα να τραυματισθεί.

Από τους πυροβολισμούς και τις φωνές της γυναίκας αναστατώθηκε η περιοχή. Σε λίγη ώρα κατέφθασαν τα περιπολικά και οι μοτοσυκλέτες της Άμεσης Δράσης καθώς και άνδρες του Α' Τμήματος Ασφάλειας.

Τελικά ένας πολίτης και ένας τροχονόμος θα συλλάβουν τους δύο επίδοξους ληστές ύστερα από καταδίωξη.

Ο Ιορδάνης Μιχαηλίδης συλλαμβάνεται στη συμβολή των οδών Ερμού και Βουλής από το Νίκο Γκίκα, ιδιοκτήτη καταστήματος με ηλεκτρονικά είδη στην οδό Πραξιτέλους, ενώ ο Χρήστος Σπανούδης πέφτει πάνω στον τροχονόμο Χρήστο Παπαφίλου, 23 χρόνων, που δίνει κλήση σε ταξιτζή στην πλατεία Καρύτση και συλλαμβάνεται και αυτός με τη σειρά του.

Ο Τζουτζούλης μεταφέρθηκε στο Ιπποκράτειο όπου υποβλήθηκε σε χειρουργική επέμβαση.

Οι δυο κακοποιοί μεταφέρθηκαν κατ' αρχήν στο Α' Τμήμα Ασφάλειας και στη συνέχεια στη Γενική Ασφάλεια



Ο Γιάννης Μιχαηλίδης, ο ένας από τους δυο ληστές.

Αθηνών όπου κατά την εξέτασή τους ομολόγησαν ότι στον τόπο της ληστείας πήγαν με μοτοσυκλέτα. Ακόμη διαπιστώθηκε ότι ο Μιχαηλίδης που κατάγεται από την Κοζάνη έχει κάνει 5 χρόνια φυλακή για ληστεία.

Αλλοδαπός «πέρασε» από τη χώρα μας 6 τόνους χασίς

Κάθειρξη 16 χρόνων, είναι η ποινή που επιβλήθηκε σε αλλοδαπό έμπορο ναρκωτικών από το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών. Ο αλλοδαπός «πέρασε» από τη χώρα μας σε διάστημα δυο χρόνων 6 τόνους χασίς.

Πρόκειται για τον Ιορδανό Χασάν Αμπού Ταχίρ, 43 χρόνων, έμπορο λαχανικών. Συγκατηγορούμενος του Ταχίρ, ήταν ο Σωτ. Ταρουνάς, 44 χρόνων, οδηγός νταλίκας, ο οποίος καταδικάστηκε σε φυλάκιση 5 χρόνων.

Σύμφωνα με την κατηγορία, οι παραπάνω με τη συνεργασία τεσσάρων ακόμα ατόμων, Ολλανδών, αγνώστων λοιπών στοιχείων, το χρονικό διάστημα 1982-1984 διακίνησαν 6 τόνους χασίς.

Το χασίς έφτανε από αραβικές χώρες στη χώρα μας και οι έμποροι το «έστελναν» στην Ολλανδία, φορτωμέ-

νο σε νταλίκες με κρεμμύδια.

Οι δυο κατηγορούμενοι συνελήφθησαν στις 20 Ιουλίου 1984, μετά από πληροφορίες που έφτασαν στην Ασφάλεια ότι σε αποθήκη της λεωφόρου Ασπροπύργου 277, στα Νέα Λιόσια - νοικιασμένη από τον Ταχίρ - υπήρχαν μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών. Σε έλεγχο των αρμόδιων οργάνων βρέθηκαν και κατασχέθηκαν στην αποθήκη 100 κιλά χασίς.

Με τη συνεργασία της μάνας σκότωσε τον πατέρα του

Δεκαεξάχρονος σκότωσε τον πατέρα του με την συγκατάθεση της μάνας του και συνελήφθη από αστυνομικούς μερικές ώρες αργότερα.

«Τρεις φορές πήγα να σκοτώσω τον πατέρα μου...», ομολόγησε κατά την ανάκρισή του ο Γιάννης Καραδήμας, που σκότωσε τον πατέρα του Κώστα, 48 χρόνων, στήνοντάς του καρτέρι και πυροβολώντας τον έξω από το χωριό τους, την Ανάληψη Θέρμου. Αστόχησε όμως γιατί το «βόλι» δεν έφερε το θάνατο κι έτσι έβγαλε τα κορόδονια των παπουτσιών του και τον στραγγάλισε. Στη συνέχεια τον έσυρε σε απόσταση 200 μέτρων και τον έθαψε σ' ένα λάκκο που είχε ανοίξει πριν τέσσερις μέρες.

Το πτώμα (που δεν ήταν καλά θαμμένο) εντόπισε ο συγχωριανός τους Δημ. Ακριβίδης 40 χρόνων, ενώ επέστρεφε στο χωριό από τα χωράφια. Η ύποπτη στάση του γιου του θύματος έκανε και τις υποψίες των αστυνομικών να στραφούν όλες σ' αυτόν. Τελικά ο 16χρονος ομολόγησε χωρίς διασταγμούς και χωρίς καμιά συγκίνηση το έγκλημά του.

Η 42χρονη Ευαγγελία Καραδήμα που συνελήφθη αποκάλυψε στους ανακριτές αξιωματικούς ότι μαζί με το γιο της είχαν από καιρό αποφασίσει να σκοτώσουν το σύζυγό της Κώστα.

Εδώ πρέπει να τον σημειώσουμε ότι ο ψυχρός πατροκτόνος, η πράξη του οποίου λόγω του νεαρού της ηλικίας δεν έχει προηγούμενο στα εγκληματολογικά χρονικά της Δυτικής Ελλάδας, προέβαλε σαν δικαιολογία για το έγκλημα τον ισχυρισμό ότι ο πατέρας του μεθούσε και τον καταπίεζε.

Τραγική ακόμη λεπτομέρεια της υπόθεσης είναι ότι στο σημείο που έ-

γινε το φονικό πριν 30 χρόνια κάτοικος της Ανάληψης —σε παιδική τότε ηλικία— είχε σκοτώσει τον αδελφό του θύματος Ηλία, 9 χρόνων, καθώς το όπλο με το οποίο έπαιζαν εκपुरσο - κρότησε!!!

Στη φάκα με το κλεμμένο φορτίο

Με ένα κλεμμένο φορτηγό «Μερσεντές» φορτωμένο με επίσης κλεμμένα φύλλα αλουμινίου αξίας πάνω από 3 εκατομμύρια δραχμές, συνελήφθησαν τέσσερα άτομα στην οδό Θηβών.

Πρόκειται για τους Χαλιλόπουλο Βασίλειο, 33 χρόνων, Χαλιλόπουλο Δημήτριο, 18 χρόνων, Γεράσιμο Θεοδωρόπουλο, 20 χρόνων και Αριστείδη Παπαδημητρίου, 25 χρόνων ενώ διέφυγε της σύλληψης και πέμπτο μέλος της συμμορίας.

Οι τέσσερις άνδρες κίνησαν τις υποψίες αστυνομικών που βρίσκονταν με περιπολικό κοντά στο σημείο όπου έγινε η κλοπή του αλουμινίου και σταμάτησαν το φορτηγό για εξακριβωση. Ανακαλύφθηκε το κλεμμένο φορτίο και έτσι οι δράστες συνελήφθησαν.

Από την προανάκριση που πραγματοποιήσε το ΙΖ τμήμα ασφαλείας Πειραιά προέκυψαν τα ακόλουθα: Γύρω στα μεσάνυχτα της βραδιάς που έγινε η σύλληψη, οι 5 της «παρέας» έκλεψαν το φορτηγό που ήταν σταθμευμένο έξω από το σπίτι του ιδιοκτήτη του Ιορδάνη Ανδρεάδη, στο Περιστερί, στην οδό Αριστάρχου 37. Το φορτηγό ήταν φορτωμένο με 500 περίπου κιλά μανταρίνια που ξεφόρτωσαν οι κλέφτες στο σπίτι των αδελφών Χαλιλόπουλου στα Νέα Λιόσια. Με το κλεμμένο φορτηγό («Μερσεντές» με στοιχεία Y0Z 5806) και ένα Ντάτσουν με αριθμό κυκλοφορίας ΤΟ 9345 πήγαν στη μάντρα υλικών οικοδομών του Μανώλη Βλεπάκη, στην οδό Θηβών 252. Αφού παραβίασαν την είσοδο με τσεκούρι, φόρτωσαν το φορτηγό με 4 τόνους αλουμίνιο αξίας 4.000.000 δραχμών. Κατά την αποχώρησή τους από το σημείο της ληστείας πραγματοποιήθηκε η σύλληψή τους.

Η συμμορία των τεσσάρων οδηγήθηκε στον εισαγγελέα Πειραιά που τους παρέπεμψε σε τακτικό ανακριτή αφού άσκησε εναντίον τους δίωξη σε βαθμό κακουργήματος για διακεκριμέ-

νη κλοπή, από δράστες ιδιαίτερα επικίνδυνους, σύσταση συμμορίας και παράνομη οπλοφορία (μέσα στο φορτηγό βρέθηκε ένας μπαλτάς).

Τρία αδέρφια έκαναν εμπόριο ναρκωτικών

Τρία αδέρφια έμποροι και χρήστες ναρκωτικών συνελήφθησαν από αστυνομικούς της Ασφάλειας Αττικής.

Πρόκειται για τους Νικόλαο Ι. Γούτσο, 31 χρόνων, Χαράλαμπο, 29 χρόνων και Κων/ντίνο 28 χρόνων. Στην κατοχή των δύο πρώτων κατασχέθηκαν 60 γραμμάρια ηρωίνης, 10 γραμμάρια χασίς, μικροποσότητες κόκας, καθώς και 547.000 δραχμές, 1.177 δολάρια Αμερικής και 740 γαλλικά φράγκα.

Αρχικά συνελήφθησαν οι δυο πρώτοι από τα αδέρφια για εμπόριο ηρωίνης και χασίς στην περιοχή των Άνω Πατησίων. Όπως προέκυψε από την προανάκριση, ο Νικόλαος και ο Χαράλαμπος Γούτσος διατηρούν κατάστημα με ανταλλακτικά αυτοκινήτων στην οδό Ηρακλείου 66, όπου γίνονταν οι συναλλαγές. Όπως εξακριβώθηκε είχαν νοικιάσει ένα διαμέρισμα στην οδό Τραλαίων 60, στη Λαμπρινή, όπου έκρυβαν ναρκωτικά.

Στο κατάστημα των αδερφών Γούτσου συνελήφθησαν δυο ακόμη αδέρφια, ο Γεώργιος Α. Τσιμογιάννης, 25 χρόνων και ο αδερφός του Δημήτρης, 30 χρόνων. Κατά την εξέτασή τους αποκάλυψαν ότι προμηθεύονταν την ηρωίνη από τους αδερφούς Γούτσο προς 12.000 δραχμές το γραμμάριο.

Ο Κων/νος Γούτσος συνελήφθη μέσα στην εισαγγελία Αθηνών την ώρα που προσπαθούσε να δώσει στα αδέρφια του φακελάκι με 5,5 γραμμάρια ηρωίνης.

Έμπορος έκανε... εισαγωγές χασίς

Έμπορος εκτός από τις εισαγωγές αυτοκινήτων έκανε και εισαγωγή χασίς από το Μαρόκο, όπως αποκαλύφθηκε από άνδρες της Ασφάλειας Θεσ/νίκης.

Πρόκειται για τον 49χρονο έμπορο αυτοκινήτων Σαράντη Παυλάκο, από τη Θεσ/νίκη, στο σπίτι του οποίου βρέθηκαν 400 γραμμάρια χασίς σε πλακίδια, προέλευσης Μαρόκου, 10

γραμμάρια χασίς σε φούντα, ένα εκατομμύριο δραχμές και 4.500 μάρκα.

Σύμφωνα με τα όσα ομολόγησε ο Παυλάκος πούλησε στο γαμπρό του Παναγιώτη Χατζησάββα 26 χρόνων, ποσότητα 120 γραμμάρων αντί 120.000 δραχμών. Ο Χατζησάββας αφού κράτησε 15 γραμμάρια για δική του χρήση πούλησε το υπόλοιπο χασίς πάλι αντί 120.000 δραχμών στον Παναγιώτη Νάκο, 26 χρόνων.

Στην κατοχή των δύο τελευταίων βρέθηκαν συνολικά 53,5 γραμμάρια χασίς. Και οι τρεις συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα.

Ο «άσπρος θάνατος» ήρθε πάλι απ' τον Έβρο

Για μια ακόμη φορά μεγάλη ποσότητα ηρωίνης ανακαλύπτει και στη συνέχεια κατάρχει η Ασφάλεια Θεσ/νίκης κι αυτή τη φορά είναι αποτέλεσμα της Ελληνοτουρκικής συνεργασίας.

Η προηγούμενη μεγάλη ποσότητα κατασχέθηκε στις 18 Οκτωβρίου και ζύγιζε περίπου 4 κιλά.

Αυτή τη φορά ζύγιζε 3.685 γραμμάρια και βρέθηκε ειδικά συσκευασμένη σε βίλα στη Νέα Καλλικράτεια Χαλκιδικής.

Το πέρασμα της ηρωίνης από την Τουρκία στην Ελλάδα έγινε μέσω Έβρου και ο έμπορος είναι Τούρκος. Είναι ο Remzi Maksudise, 40 χρόνων, έμπορος γουναρικών.

Ο Remzi ήρθε στη χώρα μας με κανονικό διαβατήριο στις 18 Ιανουαρίου προκειμένου να πουλήσει σε μικροεπόρους την ηρωίνη. Τη δουλειά αυτή είχε αναλάβει στην αρχή ο Πασχάλης Λογαράς, 53 χρόνων, σιδεράς από τη Θεσσαλονίκη αλλά δεν μπόρεσε να την τελειώσει γιατί τραυματίστηκε σε τροχαίο και έμεινε αρκετό διάστημα στο νοσοκομείο.

Η βίλα στην οποία βρέθηκε η ηρωίνη ήταν του Λογαρά και η Ασφάλεια Θεσ/νίκης, ξέροντας τη σχέση Λογαρά — Remzi έκανε σ' αυτήν έρευνα, ψάχνοντας τα πιθανά μέρη στα οποία θα μπορούσε να είναι κρυμμένη.

Εδώ ας σημειώσουμε ότι η ποσότητα της ηρωίνης που ανακαλύφθηκε ήταν καθαρή και με κατάλληλες προσμίξεις θα μπορούσε να φτάσει τα 10 κιλά και να πουληθεί αντί 150.000.000 δραχμών.



ΕΛΛΑΔΑ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Κατάφερε επί 9 και πλέον μήνες να χρεώνει ξένα τηλέφωνα με τις δικές του συνδιαλέξεις, ο 29χρονος ποδοσφαιριστής Γρηγόρης Μωραΐτης, με αποτέλεσμα οι υπεύθυνοι του ΟΤΕ της περιοχής Πλωμαρίου να τραβάνε τα μαλλιά τους και οι υπεύθυνοι για τα Αγροτικά τηλέφωνα των Κολυμπατέρων, και της Λαγγάδας να μην ξέρουν τι να κάνουν. Γιατί δεν ήταν δυνατόν τα τηλεφωνεία των Κολυμπατέρων και της Λαγγάδας που ήταν κλειστά επί 3-4 μήνες να έχουν χρεωθεί με 427.000 και 104.000 δραχμές αντίστοιχα. Ο ΟΤΕ κατάγγειλε στην Αστυνομία τους φουσκωμένους λογαριασμούς και οι αστυνομικοί του Α.Τ. Πλωμαρίου ενημερώθηκαν από τους τεχνικούς του για το τι μπορούσε να συμβαίνει. Χωρίς να σκεφτούν το ξενύχτι και την τλαιπωρία της συνεχούς παρακολούθησης, με επιμονή και υπομονή, έστησαν την ενέδρα τους και περίμεναν ...επί έξι περίπου μήνες. Και οι ελπίδες τους δικαιώθηκαν. Γύρω στις 10.30 το βράδυ στο δρόμο Πλωμαρίου - Μυτιλήνης πλάι στον κεντρικό δρόμο, ο δράστης είχε κρυμμένο παράμερα το αγροτικό του αυτοκίνητο, είχε συνδέσει τα σύρματά του με αυτά του ΟΤΕ και τηλεφωνούσε στο εξωτερικό έχοντας πάρει αγκαλιά του ένα χειροκίνητο τηλέφωνο, ξαπλωμένος μέσα στο αυτοκίνητό του. Σ' αυτή τη στάση τον έπιασαν, περικυκλώνοντας το αυτοκίνητο οι αστυνομικοί χωρίς να τους αντιληφθεί.

★ ★ ★

Σε ελάχιστο χρονικό διάστημα από τη στιγμή που έγινε κλοπή σε αρτοποιείο της πόλης βρέθηκε και συνελήφθη ο δράστης της από το Τ.Α. Μυτιλήνης. Πρόκειται για τον 18χρονο Σ. Δουκέλλη, που παλιότερα εργαζόταν σ' αυτό το αρτοποιείο και πήρε από το ταμείο του 98.000 δραχμές. Αμέσως μετά την πράξη του ξόδεψε περίπου 15.000 για να επισκευάσει τη μοτοσυκλέτα του και να πληρώσει διάφορα χρέη. Τα υπόλοιπα χρήματα (80.000) βρέθηκαν στα χέρια του και επιστράφηκαν τον αρτοποιό.

ΤΡΙΠΟΛΗ

Υπόθεση αρχαιοκαπηλείας στην οποία συμμετείχαν σαν συνεργοί οκτώ συνολικά άτομα, όλοι κάτοικοι Τρίπολης, εξιχνίασε πρόσφατα το Τμήμα Ασφάλειας της πόλης. Συγκεκριμένα, κατά το χρονικό διάστημα από τις αρχές Αυγούστου και μετά, της προηγούμενης χρονιάς, οι Μιχ. Κατσούλας 46 ετών έμπορος, Ιωάν. Τσιώλης 43 ετών εργολάβος οικοδομών και Γεωργ. Χατζηϊωάννου 41 ετών νευρολόγος - ψυχίατρος, βοηθούμενοι από τους Γεωργ. Καλημέρη 26 ετών εργάτη, Ιωάν. Βαφειάδη 33 ετών ξυλουργό, Απ. Κούλη 37 ετών υπάλληλο ΔΕΗ, Κων. Κώνστα 24 ετών οικοδόμο και Κων. Μιχάλη 48 ετών εμπειροτέχνη, έκαναν ανασκαφές παράνομα στους Μυκηναϊκούς τάφους του Παλαιόκαστρου Γορτυνίας. Κατά τη διάρκεια των ανασκαφών αυτών βρέθηκαν 8 αρχαία πήλινα αγγεία, μελανόμορφα και μη, τα οποία ο τρίτος δράστης μετέφερε και πούλησε στην Αθήνα, σε άγνωστους.

Οι δράστες σχεδίαζαν να κλέψουν αρχαία εκθέματα από τα μουσεία της Τεγέας και της Λυκόσουρας Αρκαδίας και είχαν ήδη κάνει εκεί «αναγνωριστικές» επισκέψεις.

Στο χώρο των παράνομων ανασκαφών βρέθηκαν και κατασχέθηκαν ορισμένα πιστήρια.

ΧΑΛΚΙΔΑ

Αρχαιοκάπηλοι και στην Εύβοια που όμως με την άμεση αντίδραση των τελωνειακών και της αστυνομίας έπεσαν στα χέρια του νόμου. Σ' αυτούς τους πρώτους, οι τελωνειακοί εμφανίστηκαν σαν υποψήφιοι αγοραστές αρχαίων αντικειμένων και νομισμάτων, αντί του ποσού των 14.000.000 δραχμών. Την κρίσιμη στιγμή της «αγοραπωλησίας» συνελήφθησαν οι πωλητές και οδηγήθηκαν στην Ασφάλεια Χαλκίδας. Οι συλληφθέντες είναι ο αντισυνταγματάρχης - γιατρός Μαν. Φωτουλάκης, ο καθηγητής μουσικής Κλεάνθ. Σαμαράς και ο Κων. Βούζης που είχαν στην κατοχή τους: 421 χρυσά, χάλκινα και ασημένια νομίσματα, χρυσά επιθέματα και κοσμήματα, άκρες δοράτων, ξίφη διακοσμητικά και μικροαντικείμενα, χάλκινο ειδώλιο, χάντρες, σφραγί-

δες, μήτρες νομισμάτων κ.ά., όλα ανυπολόγιστης αξίας.

Για παράνομη κατοχή αρχαίων αντικειμένων συνελήφθη από την αστυνομία και ο Ευστρ. Ματζάνας 42 χρόνων, κάτοικος Ν. Αρτάκης. Στο σπίτι του και στο αγρόκτημά του στη Βατώντα βρέθηκαν κρυμμένα: 32 επιτύμβιες στήλες του 3ου και 2ου αιώνα π.Χ. διαστάσεων 1,20 μ. επί 0,40 μ., είκοσι αρχαία χάλκινα και ασημένια νομίσματα βυζαντινής και ρωμαϊκής εποχής, τεμάχια πήλινων αγγείων και εργαλεία παλαιολιθικής εποχής. Επίσης βρέθηκε ένας ανιχνευτής μετάλλων.

ΕΔΕΣΣΑ

Σε οπλοστάσιο είχε μετατρέψει το σπίτι του 57χρονος γεωργός, ο Ευστ. Χατζημαυρίδης. Η αγροικία του στην Κρύα Βρύση ήταν παράλληλα και αποθήκη κλοπιμαίων. Ύστερα από έρευνα που έγινε από αστυνομικούς του Τ.Α. Έδεσσας σε συνεργασία με συναδέλφους του Τ.Α. Βέροιας, βρέθηκαν σ' αυτό είδη αξίας 5.000.000 δραχμών περίπου από κλοπές. Εκτός από τα όπλα, τις κουβέρτες, τις ηλεκτρικές συσκευές και πλήθος άλλα είδη ανακαλύφθηκε και δεματάκι με ημικατεργασμένο χασίς.

ΚΕΡΚΥΡΑ

Στην Πεταλεία συνελήφθησαν οι Χρ. Παπαδήμας 21 χρόνων και Νικ. Αναστασόπουλος 18 χρόνων, γιατί λίγες μέρες πριν, είχαν μπει στο σπίτι 68χρονης γυναίκας και αφού την έδεσαν και τη φίμωσαν, της πήραν 100.000 δραχμές. Αναζητείται ο τρίτος συνεργός τους Σπ. Καμπέρης.

ΡΕΘΥΜΝΟ

Το παράρτημα της Σχολής Αστυφυλάκων Ρεθύμνου τήρησε και φέτος τη δική του όμορφη παράδοση. Με την ευκαιρία των γιορτών οι δόκιμοι αστυφύλακες, που εκπαιδεύονται στο α' και β' τμήμα του, συγκέντρωσαν με εθελοντική εισφορά τους 22.250 δραχμές. Τα χρήματα πρόσφερε αντιπροσωπεία τους στο Παράρτημα παιδιών με ειδικές ανάγκες της Χ.Ε.Ν. Ρεθύμνου.



ΣΕΡΡΕΣ

Αναβίωσε και φέτος, στις 9 Ιανουαρίου, το πανάρχαιο θρακιώτικο έθιμο της γυναικοκρατίας, στις κοινότητες Άνω Καμήλας, Μονοκλησιάς και Νέας Πέτρας Σερρών, όπως και σε μερικές κοινότητες του Κιλκίς, της Ξάνθης και της Ροδόπης. Πρόκειται για την αλλαγή των ρόλων ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες έστω και... για μία μόνο μέρα. Αυτή τη μέρα οι γυναίκες, μικρές και μεγάλες, κάνουν ομαδική έφοδο στους χώρους που συχνάζουν οι άνδρες και οι τελευταίοι... περιορίζονται στο ρόλο του θεατή ή ασπάζονται τα γυναικεία καθήκοντα και ταΐζουν τα παιδιά, μαγειρεύουν κ.λπ., ντυμένοι με τα ρούχα των γυναικών τους. Ακόμα οι Πολιτιστικοί και Λαογραφικοί Όμιλοι των Γυναικών των χωριών αυτών διοργανώνουν παράλληλες εκδηλώσεις με



Η στολή του τροχονόμου...πέρασε σε γυναίκα ενώ ο καλεσμένος συνάδελφος φορά την καθιερωμένη ποδιά (πάνω από τη στολή).



Οι γυναίκες πρωτοστατούν έστω και για μια μέρα και εδώ κερνούν τους καλεσμένους. Οι τοπικές αρχές φορούν την παραδοσιακή ποδιά του εθίμου.

κεράσματα, χορούς και πειράγματα σε όσους άνδρες διανοηθούν να παραβούν το... τελετουργικό της ημέρας. Τις φετινές εκδηλώσεις παρακολούθησαν και οι τοπικές αρχές του νομού στις οποίες οι γυναίκες έκαναν τραπέζι με όργανα, παραδοσιακά εδέσματα και άφθονο κρασί.

Όπως κάθε χρόνο οι γυναίκες κατέλαβαν τα καφενεία, έπαιζαν τάβλι και χαρτιά, άσκησαν τροχονομικό έλεγχο...

με στολή τροχονόμου και έκαναν ένα σωρό δουλειές που όλο τον υπόλοιπο καιρό κάνουν οι άντρες τους. Στιγμιότυπα από το έθιμο και την τήρησή του, στα χωριά των Σερρών, μας έστειλαν οι συνάδελφοι της εκεί Αστυνομικής Διεύθυνσης.

ΠΑΤΡΑ

Από αστυνομικούς του Τ.Α. συνελήφθησαν για κατοχή - εμπορία ναρκωτικών οι: Χρ. Παναγιώτου 24 ετών (κατοχή 2 δόσεων ηρωίνης), Παν. Τσαϊλάκης 32 ετών (κατοχή μικροποσοτήτων χασίς και ηρωίνης), Κων. Ντρίκος 34 ετών (κατοχή 6 δόσεων ηρωίνης και 8 γραμ. χασίς).



ΕΛΛΑΔΑ

ΧΑΝΙΑ

Μαθητές και μαθήτριες του Λυκείου «πλημμύρισαν» για τρεις περίπου ώρες το Τμήμα Τροχαίας Χανίων ζητώντας να ενημερωθούν σχετικά με την κυκλοφοριακή αγωγή που επιβάλλεται να έχουν οι πολίτες καθώς και για το πώς λειτουργούν οι υπηρεσίες τροχαίας στην πόλη τους. Οι μαθητές προέρχονταν από το Λύκειο Κολυμβαρίου και συνοδεύονταν από μία καθηγήτριά τους. Στην αρχή τους έγινε σύντομη ξενάγηση στις υπηρεσίες τροχαίας και τους εξηγήθηκε απλά πως αυτές λειτουργούν. Ακολούθησε ενημέρωση από τον διοικητή του Τμήματος για την κυκλοφοριακή αγωγή που πρέπει να τηρεί ο κάθε πολίτης - πεζός ή οδηγός, ώστε να προλαβαίνουμε τα τροχαία ατυχήματα και κάθε παρόμοιο κίνδυνο. Οι μαθητές εντυπωσιάσαν με τις ερωτήσεις και τις παρατηρήσεις τους τους αστυνομικούς. Και έφυγαν και οι ίδιοι προβληματισμένοι για το πώς πρέπει να κινούνται στους δρόμους μια που οι περισσότεροι χρησιμοποιούν μοτοποδήλατα για να πάνε στο σχολείο.

★ ★ ★

Συνάντηση με τους δημοσιογράφους είχε ο αστυνομικός διευθυντής Χανίων παρουσία και των διοικητών των Τμημάτων Ασφάλειας και Τροχαίας. Κατά τη διάρκειά της συζητήθηκαν θέματα που αφορούν τη συνεργασία δημοσιογράφων - αστυνομίας και έγινε ενημέρωση από τους πρώτους για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Ο αστυνομικός διευθυντής προθυμοποιήθηκε να συμβάλλει στην εξεύρεση λύσεων για την όσο το δυνατόν καλύτερη συνεργασία αστυνομίας και εκπροσώπων του Τύπου.

★ ★ ★

Συνελήφθη στην πόλη ο 42χρονος Ηλ. Καλαϊτζάκης γιατί ύστερα από έρευνα που έγινε στο σπίτι του βρέθηκαν και κατασχέθηκαν 26 δόσεις ηρωίνης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Έκλεψαν από περιφραγμένο βοσκότοπο της περιοχής Καλλιθέας Ηρακλείου 78 αρνιά, 17 πρόβατα και 15 κουδούνια που ανήκαν στον Μ. Γκιαουράκη. Τέσσερις μέρες αργότερα η αστυνομία κατάφερε να τους εντοπίσει και να συλλάβει τους δύο από αυτούς, αιφνιδιαζόντάς τους. Πρόκειται για τους Μαν. Π. Στρατάκη 32 χρόνων, Λεωτ. Σπιθούρη 25 χρόνων και για τον αδελφό του πρώτου 35χρονο Βασ. Στρατάκη μόνιμους κατοίκους Ανωγείων. (Ο τελευταίος θεωρείται συνεργός). Προς αυτούς στρέφονταν οι πληροφορίες που είχε η αστυνομία από τη μέρα της κλοπής των ζώων. Στην επιχείρηση σύλληψης συμμετείχαν: το δεύτερο μεταβατικό απόσπασμα, οι υπηρεσίες δίωξης ζωοκλοπής Μοιρών και αστυνομική δύναμη από το Α.Τ. Καστελλίου και το Τ.Α. Ηρακλείου (συνολικά 20 περίπου αστυνομικοί). Έγινε έρευνα στη μάντρα που διατηρούσαν οι δράστες έξω από το χωριό Ζωφόροι και εκεί βρέθηκαν τ' αρνιά και τα κουδούνια. Ο ιδιοκτήτης τους τα αναγνώρισε. Κάποιοι αστυνομικοί έμειναν και φρουρούσαν τη μάντρα. Λόγω του προχωρημένου της ώρας οι υπόλοιποι αστυνομικοί έμειναν έξω από τα σπίτια των ύποπτων περιμένοντας να ξημερώσει. Όταν ξημέρωσε και βγήκαν έξω τους έκαναν σωματική και κατ' οίκον έρευνα. Στα σπίτια των δύο πρώτων βρέθηκαν πιστόλι, καραμπίνα, μαχαίρι, φυσίγγια κ.ά. παρόμοια σύνεργα. Μετά από αυτό οι προαναφερθέντες συνελήφθησαν για παράνομη οπλοφορία και κατοχή φυσίγγιων καθώς και για τη ζωοκλοπή, ενώ ο Βασ. Στρατάκης δεν συνελήφθη λόγω παρέλευσης του αυτοφώρου.

ΚΑΛΑΜΑΤΑ

Αστυνομικοί του Τ.Α. Καλαμάτας συνέλαβαν, μέρα - μεσημέρι, στην κεντρική πλατεία της πόλης εμπόρους ναρκωτικών. Πρόκειται για το Δημήτριο Παπαδόπουλο 36 χρόνων από τη Δράμα και τον Κων. Μαντά 26 χρόνων από την Καλαμάτα που πρόβαιναν σε ανταλλαγή ηρωίνης, όταν ξαφνικά

και με αστραπιαία κίνηση εμφανίστηκαν οι αστυνομικοί και τους συνέλαβαν.

Ο πρώτος πουλούσε στο δεύτερο ηρωίνη και στην κατοχή του βρέθηκαν 2 γραμμάρια του ίδιου ναρκωτικού φτιαγμένα σε 34 δόσεις (μέσα σε αλουμινοχαρτό). Ακόμα 20.300 δραχμές και 20 δολάρια ΗΠΑ προερχόμενα από πώληση ναρκωτικών που κατασχέθηκαν.

Λίγες μέρες νωρίτερα αστυνομικοί του ίδιου Τμήματος συνέλαβαν τον 40χρονο Βασ. Φλαούνα και την 22χρονη Ρουμπίνη Κακοτυλημένου γιατί είχαν πουλήσει κατ' επανάληψη ηρωίνη σε ταξικομανείς. Στην κατοχή του πρώτου βρέθηκαν 102.000 δραχμές προερχόμενες από εμπορία ηρωίνης.

Ακόμα στο ίδιο χρονικό διάστημα και πάλι σε μεσημεριανή ώρα, το Τμήμα Ασφάλειας συνέλαβε τον Λυκούργου Φερέγο 47 χρόνων γιατί πούλησε 15 γραμμάρια ηρωίνης στον Γεωργ. Αντωνόπουλο 30 χρόνων. Ο τελευταίος συνελήφθη επίσης και είχε στην κατοχή του 20 δισκία ναρκωτικού - υπνωτικού φαρμάκου.

ΣΠΑΡΤΗ

Έφθαναν τρεις μέρες στον 32χρονο οικοδόμο Ευστρ. Γιαννακόπουλο, για να διαρρήξει τεχνικό γραφείο, κατ' άσχημα δίσκων και ηλεκτρονικών, φαρμακείο, αυτοκίνητο γιατρού και ιατρείο και να αφαιρέσει ηλεκτρονικά μηχανήματα (βίντεο, κομπιούτερ, κασετόφωνα, φωτογραφικές μηχανές κ.λπ.) που η αξία τους ήταν πολύ μεγάλη. Η αστυνομία όμως δεν άργησε να τον εντοπίσει. Μέσα σε μια βδομάδα τον ανακάλυψε και οι αστυνομικοί του Τμήματος Ασφάλειας τον συνέλαβαν. Όλα τα κλοπιμαία βρέθηκαν και επιστράφηκαν στους ιδιοκτήτες τους.

Εξαρθρώθηκε πρόσφατα από το Τ.Α. Σπάρτης σπείρα ανήλικων που διέπραττε κλοπές - διαρρήξεις σε σπίτια, μαγαζιά, αυτοκίνητα κ.ά. Την αποτελούσαν τρεις ανήλικοι 15, 16 και 17 χρόνων και η δραστηριότητά τους αναπτύχθηκε σε διάστημα δύο και πλέον μηνών και έληξε άδοξα. Τα περισσότερα από τα κλοπιμαία βρέθηκαν και αποδόθηκαν στους ιδιοκτήτες.

ΠΡΟΑΓΩΓΕΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Προήχθησαν στο βαθμό του ανθυ-
παστυνόμου οι κατωτέρω (380) αρχι-
φύλακες γενικών καθηκόντων, παρα-
γωγικής σχολής, που πέτυχαν στις
προαγωγικές εξετάσεις έτους 1988,
κατά σειρά επιτυχίας:

ΜΠΙΡΗ Ζαχαρούλα, ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ Βλα-
σιος, ΓΑΤΣΙΟΣ Δημήτριος, ΤΣΙΡΟΓΙΑΝΝΗΣ
Παναγιώτης, ΜΠΑΚΟΓΙΩΡΓΟΥ Βιργινία,
ΜΑΤΣΑΡΟΚΟΣ Αθανάσιος, ΝΤΑΒΛΑΝΤΑ-
ΝΗΣ Απόστολος, ΞΥΔΙΑΣ Βασίλειος,
ΧΑΜΧΟΥΓΙΑΣ Κων/νος, ΔΙΑΚΕΙΜΗ Σο-
φία, ΦΩΤΗΣ Χρήστος, ΧΑΡΙΤΙΔΗΣ Λεωνί-
δας, ΜΠΟΥΡΙΚΑ Δανάη, ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ
Βασίλειος, ΤΣΙΤΣΙΜΠΗΣ Κων/νος, ΤΣΙΓ-
ΚΟΣ Κων/νος, ΜΠΑΛΑΣΚΑΣ Κων/νος,
ΚΟΝΙΣΠΟΛΙΑΤΗΣ Βασίλειος, ΒΟΥΓΙΟΥ-
ΚΑΣ Χρυσόστομος, ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αντώνιος, ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΑΣ Δημήτριος, ΛΕΟ-
ΠΟΥΛΟΣ Νικόλαος, ΠΕΤΡΑΚΟΣ Γεώργιος,
ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ Τζανέτος, ΦΑΡΜΑΚΗΣ
Παναγιώτης, ΣΙΑΛΛΜΑΣ Ελευθέριος,
ΠΛΑΓΓΙΣΗΣ Γεώργιος, ΧΡΥΣΙΚΟΣ Θεο-
φάνης, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Αλκιβιάδης,
ΝΑΤΣΗΣ Ευάγγελος, ΜΠΑΛΤΑΣ Αθανά-
σιος, ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ Ελευθέριος, ΜΠΑ-
ΚΑΛΗΣ Θεόδωρος, ΜΠΑΛΑΤΣΑΣ Χρή-
στος, ΠΡΟΔΡΟΜΙΔΗΣ Θεοφάνης, ΣΟΛΩ-
ΜΑΚΟΣ Πέτρος, ΜΑΛΑΜΑΣ Νικόλαος,
ΧΗΡΗΣ Γεώργιος, ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ Δημή-
τριος, ΣΤΡΑΤΙΔΑΚΗΣ Γεώργιος, ΛΥΡΑ-
ΤΖΗΣ Αθανάσιος, ΤΣΑΤΣΑΚΗΣ Λεωνίδας,
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Αθανάσιος, ΓΙΑΝΝΟΥΔΑ-
ΚΟΣ Θεόδωρος, ΝΙΚΟΥ Λάμπρος, ΣΚΟΥ-
ΛΑΡΙΚΗΣ Κων/νος, ΝΙΚΑ Σπυριδούλα,
ΚΑΛΟΥΔΗΣ Σωσίπατρος, ΤΟΠΑΛΙΔΗΣ
Γρηγόριος, ΠΑΡΑΣΧΗΣ Κων/νος, ΣΑΒΒΙ-
ΔΗΣ Αθανάσιος, ΣΑΡΗΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ Ιάκω-
βος, ΡΟΥΜΠΕΣΗΣ Χριστόφορος, ΑΓΓΕ-
ΛΗΣ Χρήστος, ΑΓΑΚΟΣ Γεώργιος, ΑΓΡΑ-
ΠΙΔΗΣ Σαράντος, ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ Εμμα-
νουήλ, ΜΑΥΡΟΓΙΩΡΓΗΣ Δημήτριος, ΠΛΕ-
ΞΙΔΑΣ Θεόδωρος, ΛΑΜΠΡΑΚΟΣ Αησι-
λαος, ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ Ιωάννης, ΔΕΛΗΓΙΑΝ-
ΝΗΣ Λουκάς, ΝΤΑΛΑΒΕΡΗ Τριανταφυλ-
λιώ, ΣΟΦΟΥΛΗΣ Παντελής, ΠΑΝΤΑΖΗΣ
Δημήτριος, ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ Αθανάσιος, ΣΑ-
ΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ Ιωάννης, ΒΑΣΙΛΟΠΟΥ-
ΛΟΣ Βασίλειος, ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΣ Βασι-
λειος, ΣΙΔΕΡΗΣ Δημήτριος, ΚΟΜΠΟΛΙΤΗΣ
Σταμάτιος, ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ Απόστολος, ΚΟ-
ΛΟΚΟΥΡΗΣ Παναγιώτης, ΠΑΠΑΡΟΥΠΑΣ
Γεώργιος, ΚΟΤΣΙΡΗΣ Χαράλαμπος, ΓΙΑΝ-
ΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Χρήστος, ΣΚΑΛΤΣΑΣ Πα-
ναγιώτης, ΤΕΛΙΟΣ Νικόλαος, ΦΑΓΟΓΕΝΗΣ
Γεώργιος, ΣΚΑΡΛΟΣ Εμμανουήλ, ΤΣΟΥΝ-
ΤΟΣ Γεώργιος, ΠΑΠΑΣ Γεώργιος, ΓΙΑΝ-
ΝΑΚΟΥΛΑΣ Ιωάννης, ΤΡΑΝΤΑΣ Στυλια-
νός, ΜΑΝΙΟΣ Γεώργιος, ΤΣΑΠΑΛΗΣ Από-
στολος, ΤΟΜΑΣ Ιωάννης, ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ
Γεώργιος, ΒΟΥΤΣΕΛΑΣ Κων/νος, ΣΠΥΡΟΥ
Γρηγόριος, ΣΙΑΦΑΚΑΣ Βασίλειος, ΝΙΚΟ-

ΛΟΠΟΥΛΟΣ Ιωάννης, ΛΑΠΠΑΣ Βασίλειος,
ΣΤΟΥΚΑΣ Κων/νος, ΤΣΙΤΟΥΝΗΣ Κων/νος,
ΠΑΝΟΣ Δημήτριος, ΥΦΑΝΤΗΣ Ευάγγελος,
ΠΑΠΑΖΕΚΟΣ Ιωάννης, ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥ-
ΛΟΥ Αικατερίνη, ΖΑΠΑΝΤΗΣ Γρηγόριος,
ΣΤΟΪΚΟΣ Λεωνίδας, ΜΑΡΓΑΡΩΝΗΣ Νι-
κόλαος, ΚΑΒΑΛΙΩΤΗ Αθηνά, ΑΡΓΕΛΑΣ
Σταύρος, ΜΑΖΑΡΑΚΙΩΤΗΣ Χρήστος, ΚΑ-
ΡΥΔΑΣ Δημήτριος, ΠΑΡΑΣΥΡΗΣ Δημή-
τριος, ΝΤΙΓΡΙΝΤΑΚΗΣ Κων/νος, ΚΟΡΩ-
ΣΗΣ Δημήτριος, ΑΡΑΜΠΑΤΖΗΣ Δημή-
τριος, ΤΣΙΜΕΡΙΚΑΣ Γεώργιος, ΑΓΟΡΑ-
ΣΤΟΣ Σταύρος, ΚΟΥΠΑΡΙΤΣΑΣ Παναγιώ-
της, ΒΑΣΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Βασίλειος, ΚΟΥ-
ΤΡΗΣ Ιωάννης, ΚΑΡΑΝΑΣΙΟΣ Φίλιππος,
ΡΟΥΣΑΚΗΣ Γεώργιος, ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΣ
Αθανάσιος, ΤΣΑΚΑΛΟΣ Γεώργιος, ΚΩ-
ΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Παύλος, ΘΕΟΣ Γεώργιος,
ΑΝΟΙΞΙΑΔΗΣ Δημήτριος, ΠΑΝΑΓΙΩΤΟ-
ΠΟΥΛΟΣ Νικόλαος, ΤΕΓΟΣ Θεμιστοκλής,
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Βασίλειος, ΑΡΓΥΡΙΟΥ
Ιωάννης, ΒΑΡΔΑΚΟΣ Γρηγόριος, ΓΚΛΕΖΑ-
ΚΟΣ Θωμάς, ΓΑΤΣΑΣ Δημήτριος, ΠΑΠΑ-
ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ Φώτιος, ΤΕΡΖΗΣ Ιωάν-
νης, ΜΥΛΩΝΑΣ Ευάγγελος, ΚΑΛΥΒΑΣ
Ιωάννης, ΜΟΥΤΑΦΙΔΗΣ Κλεάνθης, ΓΑ-
ΡΑΝΤΙΩΤΗΣ Αναστάσιος, ΤΣΙΤΩΝΑΚΗΣ
Ηλίας, ΜΗΚΕΣ Γεώργιος, ΠΑΠΑΜΑΡΓΑ-
ΡΙΤΗΣ Αθανάσιος, ΜΑΚΡΗΣ Σταύρος,
ΜΑΡΙΝΟΣ Αθανάσιος, ΘΕΟΔΩΡΙΚΑΚΟΣ
Νικόλαος, ΜΠΑΚΑΣ Χρήστος, ΝΙΚΟΛΑ-
ΡΑΚΗΣ Στέφανος, ΤΖΕΛΕΠΗΣ Βασίλειος,
ΔΗΜΟΣ Νικόλαος, ΑΛΕΙΦΕΡΗΣ Ιωάννης,
ΓΑΛΛΟΣ Χρυσόστομος, ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Παναγιώτης, ΤΥΡΟΛΟΓΟΣ Χαρίλαος, ΞΗ-
ΡΟΓΙΑΝΝΗΣ Αθανάσιος, ΓΚΑΡΑΒΕΛΛΟΣ
Ιωάννης, ΚΟΥΤΛΟΥΜΠΑΣΗΣ Κων/νος,
ΝΑΚΙΑΣ Φώτιος, ΦΟΥΣΕΚΗΣ Χρήστος,
ΜΑΝΟΥΣΑΚΗΣ Ιωάννης, ΜΥΓΑΣ Δημή-
τριος, ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΙΑΣ Κων/νος, ΒΛΑ-
ΣΚΟΣ Κων/νος, ΙΝΤΖΙΔΗΣ Δημήτριος,
ΤΣΑΜΗΣ Αθανάσιος, ΚΑΡΑΒΑΤΟΣ Νικό-
λαος, ΤΖΙΟΥΜΕΡΚΑΣ Δημήτριος, ΠΑΡΑ-
ΣΚΕΥΑΪΔΗΣ Ιωάννης, ΒΛΑΣΣΗΣ Σπυρί-
δων, ΤΣΕΓΚΑΣ Χαράλαμπος, ΒΛΑΧΟΠΟΥ-
ΛΟΣ Δημήτριος, ΚΑΠΙΤΣΙΝΟΣ Χρήστος,
ΔΑΝΙΗΛ Ευάγγελος, ΠΟΡΦΥΡΗΣ Κων/-
νος, ΠΟΥΛΑΔΑΚΗΣ Δημήτριος, ΜΠΑΛΑ-
ΤΣΟΥΚΑΣ Χρήστος, ΠΡΕΜΕΤΗΣ Βασι-
λειος, ΑΝΤΩΝΙΟΥ Σπυριδών, ΚΑΤΣΙΑΜΑ-
ΚΑΣ Ιωάννης, ΦΑΤΟΥΡΟΣ Γεώργιος,
ΤΣΑΜΠΡΑΣ Ιωάννης, ΜΠΟΜΠΟΡΗΣ Κω-
ν/νος, ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ Γεώργιος, ΠΑΠΑ-
ΧΡΗΣΤΟΣ Ιωάννης, ΚΟΥΚΙΑΝΑΚΗΣ Χα-
ράλαμπος, ΜΑΡΑΖΟΠΟΥΛΟΣ Κων/νος,
ΓΑΣΠΑΡΙΔΗΣ Αναστάσιος, ΜΠΟΥΡΤΖΙ-
ΛΑΣ Νικόλαος, ΚΟΝΤΟΣ Παναγιώτης,
ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΑΣ Γρηγόριος, ΚΟΥΤΣΙΚΟΣ
Γεώργιος, ΛΑΪΟΣ Κων/νος, ΣΙΩΖΟΣ Θεο-
φάνης, ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ Παναγιώτης, ΠΑ-
ΣΙΟΣ Γεώργιος, ΒΑΚΡΙΝΟΥ Κων/να,
ΜΠΟΜΠΟΡΗΣ Ηλίας, ΛΟΥΚΑΣ Παναγιώ-
της, ΦΑΦΟΥΤΗΣ Αθανάσιος, ΠΕΤΡΟΤΑΣΗ
Θεοδώρα, ΚΙΤΣΑΚΗΣ Μιχαήλ, ΧΟΥΣΟΣ
Δημήτριος, ΡΑΥΤΟΓΙΑΝΝΗΣ Γεώργιος,

ΚΑΛΑΜΠΟΥΚΗΣ Ιωάννης, ΡΙΣΒΑΣ Δημή-
τριος, ΣΜΥΡΛΙΔΗΣ Αλέξανδρος, ΧΑΤΖΗΝΙ-
ΚΟΛΑΟΥ Ιωάννης, ΕΞΑΡΧΑΚΟΣ Λεωνί-
δας, ΒΑΪΡΑΜΗΣ Ευάγγελος, ΔΗΜΗΤΡΙΑ-
ΔΗΣ Ιωάννης, ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ Φώτιος, ΜΑ-
ΡΟΣ Παντελής, ΦΡΟΥΤΑΤΖΗΣ Ηλίας,
ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ Ιωάννης, ΣΥΓΓΟΥ-
ΝΗΣ Κων/νος, ΑΓΓΕΛΗΣ Αντώνιος, ΠΕ-
ΤΡΟΠΟΥΛΟΣ Αριστείδης, ΓΙΑΝΝΟΠΟΥ-
ΛΟΣ Γεώργιος, ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ Γρηγό-
ριος, ΚΩΤΗΣ Ηλίας, ΝΤΟΥΡΟΥΝΤΑΚΗΣ
Μιχαήλ, ΙΩΑΚΕΙΜ Ευάγγελος, ΑΡΑΠΑΚΟ-
ΠΟΥΛΟΥ Ασπρίνα, ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΣ Κων/-
νος, ΜΠΑΖΑΚΑΣ Χαρίλαος, ΑΠΟΣΤΟΛΑ-
ΚΗΣ Παύλος, ΧΑΤΖΗΕΥΦΡΑΙΜΙΔΗΣ Δη-
μήτριος, ΣΑΒΒΑΚΗΣ Γεώργιος, ΓΙΑΚΟΥ-
ΜΗΣ Γεώργιος, ΚΟΥΚΙΑΣΑΣ Ευάγγελος,
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Νικόλαος, ΠΟΥΛΙΟΣ
Ιωάννης, ΤΣΙΑΛΟΚΩΣΤΑΣ Κων/νος, ΜΟ-
ΣΧΟΣ Σπυρίδων, ΚΑΝΙΔΗΣ Γρηγόριος,
ΔΡΙΤΣΑΣ Αθανάσιος, ΜΑΛΛΙΟΣ Κων/νος,
ΝΙΑΡΧΟΣ Δημήτριος, ΠΡΕΒΟΛΗΣ Δημή-
τριος, ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Αχιλλεύς,
ΤΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ Γεώργιος, ΚΟΥΤΟΥΓΚΟΣ
Δημήτριος, ΚΑΛΤΣΟΥΛΑΣ Κων/νος, ΚΑ-
ΤΣΑΒΡΙΑΣ Δημήτριος, ΜΑΚΡΗΣ Σταύρος,
ΤΖΙΡΤΖΙΡΗΣ Συμεών, ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΚΟΣ
Παχώμιος, ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑΣ Ανδρέας, ΛΕ-
ΒΕΝΤΟΥΡΗΣ Πέτρος, ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ευστάθιος, ΣΑΒΒΙΔΗΣ Στέργιος, ΜΠΟΥΝ-
ΤΡΗΣ Ηλίας, ΜΠΑΔΑΣ Χρήστος,
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ-ΓΕΩΡΓΑ Γεωργία, ΠΛΑΣΤΗ-
ΡΑΣ Δημήτριος, ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Γεώργιος, ΣΤΑΣΙΝΟΣ Γεώργιος, ΠΑΥΛΟΣ
Χρήστος, ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ Στέργιος, ΔΟ-
ΒΩΝΗΣ Ιωάννης, ΒΥΡΡΑΣ Παναγιώτης,
ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ Ιωάννης, ΜΗΤΡΟΘΑΝΑΣΗΣ
Γεώργιος, ΔΡΟΓΚΑΡΗΣ Μιχαήλ, ΦΡΑΓ-
ΚΙΑΔΑΚΗΣ Νικόλαος, ΚΕΛΕΠΟΥΡΑΣ Βα-
σίλειος, ΚΩΣΤΑΒΑΡΑΣ Νικόλαος, ΓΛΑΡΟΣ
Γαβριήλ, ΜΠΙΛΙΚΑΣ Πέτρος, ΓΚΡΑΝΑΣ
Χρήστος, ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ Ιωάννης, ΒΑΣΙ-
ΛΟΠΟΥΛΟΣ Ηλίας, ΡΟΥΜΕΛΗΣ Παναγιώ-
της, ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ Σωτήριος, ΑΝΤΩ-
ΝΙΟΥ Παναγιώτης, ΝΑΣΙΟΣ Δημήτριος,
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ Κυριαζής, ΒΡΗΣ Δημή-
τριος, ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Κων/νος, ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
Παναγιώτης, ΣΤΡΑΤΗΣ Νικόλαος, ΚΥΡΙΑ-
ΚΟΠΟΥΛΟΣ Ζήσης, ΣΤΑΥΡΟΥ Λάμπρος,
ΠΑΛΑΜΑΡΗΣ Οδυσσεύς, ΣΤΑΥΡΟΠΟΥ-
ΛΟΣ Κων/νος, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ Αντών-
ιος, ΚΑΡΟΥΣΙΩΤΗΣ Γεώργιος, ΜΟΥΣΗΣ
Χρήστος, ΑΓΡΑΦΑΣ Ιωάννης, ΖΗΣΗΣ Εμ-
μανουήλ, ΝΤΑΛΑΣ Κων/νος, ΜΠΙΛΙΚΑΣ
Βασίλειος, ΜΕΛΙΤΟΣ Θεόδωρος, ΓΕΩΡΓΑ-
ΚΟΠΟΥΛΟΣ Χαράλαμπος, ΚΟΥΝΗΣ Χρή-
στος, ΜΑΓΙΟΣ Βασίλειος, ΤΣΟΥΤΣΙΚΑΣ
Κων/νος, ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Αναστάσιος,
ΑΦΕΝΔΡΑΣ Μιχαήλ, ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ Βα-
σίλειος, ΣΤΑΜΟΣ Θεόδωρος, ΜΠΟΣΜΟΣ
Ευελπίδης, ΜΠΑΝΤΗΣ Δημήτριος, ΓΙΑΝ-
ΝΟΥΛΗΣ Κων/νος, ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αβραάμ, ΧΑΝΤΖΟΣ Κων/νος, ΠΑΠΑΔΟ-
ΠΟΥΛΟΣ Ελευθέριος, ΚΑΒΑΛΙΝΑΚΗΣ
Κων/νος, ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Κων/νος,

ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ Θωμάς, ΚΑΛΑΜΠΟΚΗΣ Χρήστος, ΜΠΟΤΣΑΣ Νικόλαος, ΜΠΑΡΚΑΣ Αθανάσιος, ΘΕΟΣ Θεόδωρος, ΔΡΟΥΤΣΑ Αικατερίνη, ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Νικόλαος, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Απόστολος, ΚΑΖΑΚΑΣ Κων/νος, ΛΙΜΑΝΤΖΑΚΗΣ Νικόλαος, ΦΟΥΣΤΑΝΗΣ Γεώργιος, ΠΑΠΠΑΣ Απόστολος, ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΣ Κων/νος, ΚΑΛΑΜΠΟΥΚΗΣ Θεόδωρος, ΝΑΚΟΣ Γεώργιος, ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Παναγιώτης, ΔΡΑΓΚΑΝΟΥΔΗΣ Σπυρίδων, ΣΑΝΙΔΑΣ Ιωάννης, ΣΤΟΚΑΣ Βασίλειος, ΓΙΟΒΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Παράσχος, ΑΙΜΑΛΙΩΤΗΣ Δημήτριος, ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ Πέτρος, ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Απόστολος, ΥΦΑΝΤΗΣ Κων/νος, ΜΠΑΛΛΑΣ Νικόλαος, ΑΓΓΕΛΗΣ Λάμπρος, ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Αγαμέμνων, ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Παύλος, ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ Βασίλειος, ΓΙΑΝΤΣΙΟΣ Χρήστος, ΠΙΤΣΙΟΣ Αθανάσιος, ΠΕΤΣΙΝΟΣ Χρήστος, ΛΥΤΡΙΒΗΣ Μιχαήλ, ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ Κων/νος, ΚΟΚΚΟΣ Γεώργιος, ΧΗΤΑΣ Λάζαρος, ΑΛΕΞΙΟΥ Ιωάννης, ΒΛΑΜΗΣ Γεώργιος, ΚΟΝΤΟΣ Βασίλειος, ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ Αθανάσιος, ΜΑΛΛΙΟΣ Δημήτριος, ΚΡΙΚΟΣ Απόστολος, ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Σπυρίδων, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Γεώργιος, ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ Αντώνιος, ΝΤΑΛΟΥΚΑΣ Βάιος, ΚΑΡΑΦΕΡΗΣ Δημήτριος, ΚΟΥΤΟΥΛΑΚΟΣ Ευστράτιος, ΤΣΕΡΕΠΗΣ Αθανάσιος, ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Παναγιώτης, ΚΩΤΣΑΝΤΩΝΗΣ Δημήτριος, ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ Βασίλειος, ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Θεόδωρος, ΚΑΛΛΙΤΣΑΡΗΣ Μόσχος, ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ Κωνσταντίνα, ΜΙΧΑΛΑΚΑΚΟΣ Νικόλαος, ΔΑΓΚΛΗΣ Γεώργιος, ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ Βασίλειος, ΦΩΤΙΑΔΗΣ Νικόλαος, ΛΕΜΠΙΔΑΚΗΣ Ευάγγελος, ΠΑΠΠΑΣ Αρσένιος, ΠΑΓΙΑΤΖΙΚΟΣ Αστέριος, ΦΑΜΠΡΙΚΗΣ Αναστάσιος, ΜΟΥΖΑΚΗΣ Διονύσιος, ΒΗΝΑΣ Διονύσιος, ΜΠΑΘΡΕΛΟΣ Πιέρρος, ΚΑΛΛΗΜΑΝΗΣ Χαράλαμπος, ΚΑΡΕΛΗΣ Πέτρος, ΚΕΤΙΚΟΓΛΟΥ Ιωάννης, ΧΗΤΑΣ Λάμπρος, ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Νικόλαος, ΕΞΑΡΧΟΥΛΑΚΟΥ Βασίλική, ΑΡΑΠΑΤΖΗΣ Βασίλειος, ΜΠΛΙΟΥΚΑΣ Ιωάννης, ΛΑΟΣ Παναγιώτης, ΓΚΕΚΑΣ Ηλίας.

ΠΡΟΑΓΩΓΕΣ

- Ανακλήθηκε προγενέστερο Π.Δ. και επανεπεντάχθησαν στην επετηρίδα των αξ/κών της ΕΛ.ΑΣ. οι αστυν. διευθυντές ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ Ιωάννης και ΚΟΣΜΑΣ Παναγιώτης οι οποίοι προήχθησαν στο βαθμό του ταξίαρχου αναδρομικά από 20.10.88.
- Επανήρθαν στην ενεργό υπηρεσία με το βαθμό του αστυν. Διευθυντή οι αξιωματικοί ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ Αλέξανδρος, ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ Μιχαήλ και ΡΑΪΚΟΣ Σπυρίδων και ταυτόχρονα, προήχθησαν αναδρομικά από 27.4.1988, στο βαθμό του ταξίαρχου.

- Επανήρθαν στην ενεργό υπηρεσία με το βαθμό του αστυν. υποδιευθυντή οι αξιωματικοί ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ Κυριάκος, ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ Θερμιστοκλής, ΚΑΚΑΒΟΥΛΑΣ Αχιλλέας, ΜΑΚΡΗΣ Δημήτριος, ΝΙΚΟΥ Αθανάσιος, ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ Ιωάννης και ΓΙΑΚΟΒΗΣ Κων/νος και ταυτόχρονα, προήχθησαν αναδρομικά από 6.5.88 οι δύο πρώτοι και από 31.10.88 οι υπόλοιποι, στο βαθμό του αστυνομικού διευθυντή.
- Επανήρθαν στην ενεργό υπηρεσία με το βαθμό του αστυνομικού υποδιευθυντή οι αξιωματικοί ΡΕΠΠΑΣ Δημήτριος και ΖΕΡΜΙΩΤΗΣ Ευάγγελος οι οποίοι, ταυτόχρονα προήχθησαν στο βαθμό του αστυνομικού διευθυντή από 6.5.88.
- Προήχθησαν στο βαθμό του αστυνομικού διευθυντή οι αστυν. υποδ/τές ΚΡΙΤΣΙΛΙΔΗΣ Κων/νος, ΚΟΡΜΑΣ Ιωάννης, ΓΙΑΝΝΙΟΣ Περικλής, ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ Θεοχάρης, αναδρομικά από 6.5.88 και ΚΑΤΣΙΦΗΣ Γεώργιος, ΤΟΓΚΑΣ Γεώργιος, αναδρομικά από 23.5.88.
- Προήχθη στο βαθμό του αστυνόμενου β' αναδρομικά, από 23.8.1986, ο υπαστυνόμος Α' Ειδικών Καθηκόντων (αστυκτηνίατρος) ΝΑΚΟΣ Δημήτριος.
- Επανήρθε στην ενεργό υπηρεσία της ΕΛ.ΑΣ. ο αστυνόμος Β' ΑΡΜΟΥΤΙΔΗΣ Γεώργιος.

ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΙΕΣ

- Αποστρατεύτηκε με αίτησή του, ο υποστράτηγος ΜΟΡΦΑΚΗΣ Αθανάσιος.
- Αποστρατεύτηκαν ως ευδόκιμα τερματίσαντες τη σταδιοδρομία τους οι κατωτέρω ταξίαρχοι που είχαν προαχθεί στο βαθμό τους εκτός οργανικών θέσεων: ΚΕΝΤΕΠΟΖΙΔΗΣ Σεραφείμ, ΤΣΟΥΡΟΥΠΑΚΗΣ Κων/νος, ΜΠΑΛΑΤΣΟΣ Ιωάννης, ΤΑΜΠΟΥΡΗΣ Νικόλαος, ΤΣΩΤΑΣ Ιωάννης, ΤΣΙΦΟΥΝΤΟΥΔΗΣ Πέτρος, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Στέφανος και ΜΠΑΛΕΖΟΣ Μιχαήλ.
- Αποστρατεύτηκαν με αίτησή τους, ένα μήνα μετά την προαγωγή στο βαθμό τους, οι ταξίαρχοι ΜΠΑΛΑΣΚΑΣ Νικόλαος και ΜΑΘΕΣ Παναγιώτης.
- Αποστρατεύτηκαν οι αστυνομικοί διευθυντές ΚΑΤΣΑΟΥΝΗΣ Χρήστος, ΛΙΝΑΡΔΟΣ Χρήστος και ΠΙΣΠΙΡΙΓΚΑΣ Κων/νος οι οποίοι προήχθησαν στο βαθμό τους μετά την αίτηση αποστρα-

τείας τους.

- Αποστρατεύτηκε λόγω κατάληψής του απ' το όριο ηλικίας ο αστυνομικός διευθυντής ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ Κων/νος, ο οποίος προήχθη στο βαθμό του έν αμ'ηνα πρι την αποστρατεία του.
- Αποστρατεύτηκαν λόγω 35ετίας, οι αστυνομικοί υποδιευθυντές ΚΟΡΜΑΛΗΣ Λεωνίδας, ΚΑΛΤΑΚΗΣ Αλκιβιάδης και ΑΝΑΠΛΙΩΤΗΣ Νικόλαος οι οποίοι είχαν προαχθεί στο βαθμό τους από 13.10.88.
- Αποστρατεύτηκαν οι αστυνομικοί υποδιευθυντές ΜΑΝΩΛΗΣ Ιωάννης και ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΟΣ Γεώργιος οι οποίοι προήχθησαν στο βαθμό τους μετά την αίτηση αποστρατείας τους.
- Αποστρατεύτηκαν λόγω κατάληψής τους απ' το όριο ηλικίας οι κατωτέρω αστυνομικοί υποδιευθυντές που προήχθησαν στο βαθμό τους ενόψει της αποστρατείας τους.
 - α) ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ Μάρκος, ΒΑΖΑΚΑΣ Παναγιώτης, ΓΙΑΤΑΓΑΝΑΣ Κων/νος, ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ Παναγιώτης, ΚΑΡΑΝΙΚΟΣ Δημήτριος και ΜΑΣΑΟΥΤΗΣ Νικόλαος (καταλήφθηκαν απ' το όριο ηλικίας στο βαθμό του αστυνόμενου Β').
 - β) ΒΥΡΟΣ Κων/νος, ΓΕΡΟΝΙΚΟΣ Βασίλειος, ΓΚΟΤΣΗΣ Νικόλαος, ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ Νικόλαος, ΖΕΡΓΙΩΤΗΣ Σταύρος, ΙΩΑΝΝΟΥ Σπυρίδων, ΚΑΡΑΜΑΤΣΙΚΟΣ Θεόδωρος, ΛΑΪΝΗΣ Αθανάσιος, ΜΑΡΚΑΚΗΣ Ιωάννης, ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ Νικόλαος, ΜΟΙΡΑΛΗΣ Κων/νος, ΝΙΚΙΤΙΔΗΣ Γεώργιος, ΝΙΚΟΛΟΣ Νικόλαος, ΝΤΟΒΟΡΗΣ Απόστολος, ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Γρηγόριος, ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Αθανάσιος, ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Βασίλειος, ΠΡΕΜΕΤΗΣ Ιωάννης, ΡΙΖΟΣ Χρήστος, ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ Ευστάθιος, ΤΣΑΜΗΣ Απόστολος, ΧΑΡΑΚΤΗΝΙΩΤΗΣ Αθανάσιος και ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ Δημήτριος (καταλήφθηκαν απ' το όριο ηλικίας στο βαθμό του υπαστυνόμενου Α').
 - γ) ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ Ιωάννης και ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Χρήστος (καταλήφθηκαν απ' το όριο ηλικίας στο βαθμό του υπαστυνόμενου Β').
- Αποστρατεύτηκαν λόγω κατάληψής τους απ' το όριο ηλικίας στο βαθμό του υπαστυνόμενου Α', οι κατωτέρω αστυνόμοι Α':
 - ΑΚΟΥΜΙΑΝΑΚΗΣ Ιωάννης, ΝΤΑΚΑΚΗΣ Μύρωνας, ΠΑΝΑΡΑΣ Κων/νος και ΨΥΧΟΓΙΟΣ Μιχαήλ.
- Αποστρατεύτηκε λόγω κατάληψής

του απ' το όριο ηλικίας στο βαθμό του αστυνόμενου Β', ο αστυνόμος Α' ΔΗΜΟΥ Γρηγόριος.

● Αποστρατεύτηκαν λόγω κατάληψής τους απ' το όριο ηλικίας οι υπαστυνόμοι Α' ΚΟΡΩΝΗΣ Παναγιώτης και ΜΩΡΑΙΤΗΣ Κων/νος, οι οποίοι προήχθησαν στους βαθμούς του αστυνόμενου Β', αστυνόμενου Α' και αστυν. υποδιευθυντή, ένα μήνα πριν την αποστρατεία τους.

● Αποστρατεύτηκε ο αστυν. υποδιευθυντής ΜΟΥΣΟΥΛΗΣ Ιωάννης, ο οποίος προήχθη στο βαθμό του ύστερα απ' την αίτηση αποστρατείας του.

● Αποστρατεύτηκε ο αστυνόμος Α' ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ Διονύσιος, ο οποίος προήχθη στο βαθμό του ύστερα απ' την αίτηση αποστρατείας του.

● Αποστρατεύτηκαν οι κατωτέρω αστυνόμοι Α' οι οποίοι προήχθησαν στο βαθμό τους δύο μήνες μετά την αίτηση αποστρατείας τους.

ΖΑΧΟΣ Ευάγγελος, ΚΑΡΑΠΑΤΗΣ Γεώργιος, ΚΑΡΚΑΝΗΣ Γρηγόριος, ΔΟΥΔΟΥΜΗΣ Γεώργιος, ΝΤΟΥΡΜΑΣ Παναγιώτης, ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Κων/νος και ΥΦΑΝΤΗΣ Ιωάννης.

● Εγινε αποδεκτή η παραίτηση απ' την ΕΛ.ΑΣ. του υπαστυνόμενου Α' (Υγειονομικού) ΔΟΥΛΓΕΡΟΓΛΟΥ Βασιλείου.

● Αποστρατεύτηκαν οι κατωτέρω υπαστυνόμοι Β' που καταλήφθηκαν απ' το όριο ηλικίας στο βαθμό του ανθυπαστυνόμενου (31.12.88) και προήχθησαν στον κατεχόμενο βαθμό:

ΔΙΑΒΟΛΙΤΣΗΣ Αθανάσιος, ΜΑΡΑΓΚΟΣ Βασίλειος, ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ Σωτήριος, ΠΑΧΟΥΛΑΣ Θεόδωρος, ΔΗΜΟΥ Αθανάσιος, ΣΥΚΙΑΝΑΚΗΣ Χαράλαμπος, ΖΑΝΙΔΑΚΗΣ Ιωάννης, ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ Δημήτριος, ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ Βασίλειος, ΝΤΟΚΟΥΜΕΣ Ευριπίδης, ΔΟΥΖΗΣ Θεόδωρος, ΤΣΕΤΣΟΣ Στυλιανός, ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ Κων/νος, ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ιωάννης, ΚΟΥΤΣΟΥΡΟΣ Περικλής και ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Δημήτριος.

Για τον ίδιο λόγο αποστρατεύτηκαν οι υπαστ. Β' ειδικών καθηκόντων ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ Ευστάθιος (Τυπογραφείου) και ΚΟΡΝΕΛΑΚΗΣ Νικόλαος (Αυτοκινήτων).

ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ

Πραγματοποιήθηκαν οι ακόλουθες μεταθέσεις:

Α' ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ευάγγελος στη Δ/ση Οι-

κονομικών / ΥΔΤ, ΔΑΣΤΑΜΑΝΗΣ Ευθύμιος στη Δ/ση Αστυν. Προσωπικού / ΥΔΤ, ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ Δημήτριος στη Γ.Α.Δ. Αττικής.

Β' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Βασίλειος στη Δ/ση Αστυνομίας Αθήνας, ΓΙΑΝΝΙΟΣ Περικλής στη Δ/ση Αστυνομίας Αθήνας, ΔΑΡΒΙΡΗΣ Γεώργιος στην Α.Δ. Αρκαδίας, ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ Θεοχάρης στη διάθεση Γ.Α.Δ. Θεσ/νίκης, ΚΑΚΑΒΟΥΛΑΣ Αχιλλέας στην Α.Δ. Αχαΐας, ΚΑΤΣΙΦΗΣ Γεώργιος στη Δ/ση Αστυνομίας Πειραιά, ΚΟΡΜΑΣ Ιωάννης στη διάθεση της Γ.Α.Δ. Θεσ/νίκης, ΚΡΙΤΣΙΛΙΔΗΣ Κων/νος στην Α.Δ. Ημαθίας, ΜΑΚΡΗΣ Δημήτριος στην Α.Δ. Ιωαννίνων, ΜΠΑΚΑΣ Απόστολος στη Δ/ση Αστυνομίας Αθήνας, ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ Λεωνίδας στη Δ/ση Αστυνομίας Αθήνας, ΝΙΚΟΥ Αθανάσιος στην Α.Δ. Θεσπρωτίας, ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ Χρήστος στην Α.Δ. Μεσσηνίας και ΤΣΙΟΥΤΣΙΑΣ Βασίλειος στη Δ/ση Γεν. Αστυνομείας / ΥΔΤ.

Γ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΩΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Χαράλαμπος στην Α.Δ. Αιτωλίας, ΓΙΑΖΑΚΟΣ Πλάτωνας στη διάθεση ΓΑΔ Θεσσαλονίκης, ΓΟΓΑΛΗΣ Μιχαήλ στην Α.Δ. Ιωαννίνων, ΔΕΒΕΡΑΚΗΣ Ηλίας στην Α.Δ. Λασηθίου, ΔΗΜΑΣ Ανδρέας στη Δ/ση Ασφάλ. Αττικής, ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ Ιωσήφ στην Υποδ/ση Αστυνομίας Κηφισιάς, ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ Ελευθέριος στην Α.Δ. Σάρου, ΚΙΤΣΑΚΗΣ Δημοσθένης στη Δ/ση Αστυν. Πειραιά, ΚΟΝΙΑΡΗΣ Βασίλειος στην Υποδ/ση Αστυν. Πειραιά, ΚΟΡΜΑΣ Παναγιώτης στη Δ/ση Οικον. Επιθ/σης / ΥΔΤ, ΚΟΥΤΟΥΠΗΣ Ιωάννης στη διάθεση Γ.Α.Δ. Θεσ/νίκης, ΚΟΥΤΣΗΣ Γεώργιος στη διάθεση Γ.Α.Δ. Θεσ/νίκης, ΚΡΟΥΠΑΣ Ιωάννης στην Α.Δ. Ρεθύμνου, ΛΕΩΝΙΔΗΣ Νικόλαος στην Α.Δ. Πέλλας, ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Χρήστος στη Β' Αστυν. Υποδ/ση Αθήνας, ΜΟΥΖΗΣ Πάνος στην Υποδ/ση Αστυνομίας Κρωπίας, ΜΠΑΡΛΑΣ Γεώργιος στην Α.Δ. Φωκίδας, ΜΠΟΥΤΣΙΒΑΛΗΣ Χρύσανθος στη διάθεση Γ.Α.Δ. Θεσ/νίκης, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ Λεωνίδας στη διάθεση ΓΑΔ Θεσ/νίκης, ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Ιωάννης στην Α.Δ. Λέσβου, ΠΑΝΟΥΣΗΣ Διονύσιος στο Τ.Α.Α.Χ., ΠΑΝΤΑΖΗΣ Ελευθέριος στην Α.Δ. Χαλκιδικής, ΠΑΤΡΙΝΟΣ Θεόδωρος στην Α.Δ. Φθιώτιδας, ΣΑΛΠΑΡΑΣ Κων/νος στην Α.Δ. Κιλκίς,

ΣΕΡΕΤΗΣ Παναγιώτης στην Α.Δ. Ζακύνθου, ΣΙΟΥΜΠΑΡΑΣ Παρασκευάς στην Α.Δ. Ηρακλείου, ΤΖΑΝΕΤΑΚΟΣ Δημήτριος στην Α.Δ. Δωδεκανήσου και ΤΣΟΥΤΣΙΑΣ Ευστάθιος στην Α.Δ. Μεσσηνίας.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ

Πραγματοποιήθηκαν οι ακόλουθες τοποθετήσεις:

Α' ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ

ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ Ιωάννης στη Δ/ση Τεχνικών / ΥΔΤ, ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ Μιχαήλ στην Επιθ/ση Αστυνομίας Ανατ. Μακεδονίας και Θράκης, ΚΟΣΜΑΣ Παναγιώτης στη Δ/ση Αστυνομίας Θεσ/νίκης, ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ Αλέξανδρος στη Δ/ση Μελετών / ΥΔΤ και ΡΑΪΚΟΣ Σπυρίδωνας στη Δ/ση Εκπαίδευσης / ΥΔΤ.

Β' ΑΣΤΥΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΩΝ

ΓΙΑΚΟΒΗΣ Κων/νος στην Α.Δ. Κιλκίς, ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ Θεμιστοκλής στη διάθεση Γ.Α.Δ. Θεσ/νίκης, ΖΕΡΜΙΩΤΗΣ Ευάγγελος στη Δ/ση Αστυν. Ανατ. Αττικής, ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ Αλέξανδρος στη Δ/ση Αστυν. Αθήνας, ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ Ιωάννης στην Α.Δ. Αχαΐας, ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ Κυριάκος στη Δ/ση Δ/σης Υλικού / ΥΔΤ, ΡΕΠΑΣ Δημήτριος στο ΤΑΑΧ και ΤΟΓΚΑΣ Γεώργιος στη Δ/ση Αστυν. Επιχ/σεων Αττικής.

Γ' ΑΣΤΥΝ. ΥΠΟΔ/ΝΤΩΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Χαράλαμπος στο Τμήμα Αγορανομίας Αθήνας, ΔΡΟΣΟΣ Γρηγόριος στη Δ/ση Αστυν. Προσωπικού / ΥΔΤ, ΖΑΧΟΣ Σεραφείμ στην Υποδ/ση Αστυν. Ελασσόνας, ΘΕΟΦΑΝΗΣ Αθανάσιος στην Α.Δ. Αχαΐας, ΚΑΒΑΖΙΔΗΣ Σάββας στη Δ/ση Τροχαίας Αττικής, ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ Χρήστος στη Δ/ση Ασφάλειας Αττικής, ΚΟΥΤΣΟΤΑΘΗΣ Δήμος στη Δ/ση Αστυνομίας Αθήνας, ΜΑΝΤΖΙΑΒΑΣ Δημήτριος στη Σχολή Αξ/κών ΕΛ.ΑΣ., ΜΠΕΤΙΝΗΣ Κων/νος στη Δ/ση Τεχνικών / ΥΔΤ και ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ Νικόλαος στη Δ/ση Μελετών / ΥΔΤ.



**ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ - ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ ΠΡΩΩΡΑ**

Πέρασαν κιόλας περισσότερα από οχτώ χρόνια από τότε που η Αστυνομία και τα ελληνικά γράμματα έχασαν ένα από τα πιο νεότερα και επίλεκτα μέλη τους: τον αστυφύλακα λογοτέχνη και δημοσιογράφο Χάρη Γεωργιάδη. Τον έχασαν αναπάντεχα εκείνο το μοιραίο σούρουπο της 5 Νοέμβρη του '84

όταν ο θάνατος, παραμονεύοντας στο 183ο χιλιόμετρο του εθνικού δρόμου Αθήνας - Πάτρας, του έκοψε το νήμα της ζωής στα τριαντατέσσερά του χρόνια, σφραγίζοντας την τελευταία σελίδα της με την ένδειξη «θύμα τροχαίου ατυχήματος»...

Τούτο το άδικο — και αλλοίμονο συχνό στις μέρες μας — τέλος, επιφύλαξε η μοίρα για ένα εξαιρετο άνθρωπο και δημιουργικό όσο και αθόρυβο εργάτη του λόγου που προτιμούσε να γράφει με ψευδώνυμο: Χάρης Κεβορκιάν. Ασυνήθιστο στο αλλά συνταιριασμένο, όπως έλεγε ο ίδιος, στα μέτρα του γιατί το βαφτιστικό όνομα αντιπροσώπευε το χαϊδευτικό του και το επίθετο το πραγματικό οικογενειακό της συντροφής της ζωής του, που το ήθελε κοντά - κοντά με το δικό του να δεσπόζει στα γραφτά του, όπως κοντά - κοντά μοιράζονταν τις καθημερινές έγνοιες και χαρές.

Όλα τούτα τα εκμυστηρευόταν μόνο στους στενούς του φίλους. Σε όλους τους άλλους έδινε τις δικές του «εξηγήσεις» της στιγμής που ήταν πάντα έξυπνες, πρωτότυπες και διασκεδαστικές. Το πηγαίο και λεπτό χιούμορ του αλησμόνητου Χάρη δεν άφηνε τίποτε ανέγγιχτο... Τούτο το θυμούνται όσοι τον ήξεραν από κοντά και όσοι διάβαζαν με πάθος τα μεσά του ευθυμογραφήματα στις εφημερίδες της Πάτρας «Γνώμη» και «Πελοπόννησος». Το πόσο μεγάλο ήταν το πάθος τους, το μαθαίνουμε από μια κριτική του Χάρη Λούκου, όπου ανάμεσα σε άλλα σημειώνονται και τα ακόλουθα:

«Δύο ολόκληρα χρόνια, η εφημερίδα (σ.σ. «Γνώμη») και ο διευθυντής της δέχονται ασταμάτητα τα συγχαρητήρια των αναγνωστών του. Όλοι μιλούν για τον συντάκτη της στήλης. Πολλοί ζητούν, συχνά με επιμονή, να τον γνωρίσουν, να τον συγχαρούν. Μα εκείνος προτιμάει

γεται από μια νέα χορδή σαν απαράιτητη «φάση» στην άχαρη πραγματικότητα. Επιτυχημένες, αυτοτελείς ιστοριούλες της γειτονιάς, που βρίσκουν την κοίτη της ιλαρότητας, ανάμεσα σε κόσμο υπαρκτό, αλλά και απαλλαγμένο από την στατικότητα».

Ο αστυφύλακας Γεωργιάδης, εκτός από τα κείμενα αυτά, είχε δημοσιεύσει χιουμοριστικές εργασίες, αστυνομικές νουβέλες και μεταφράσεις ξένων βιβλίων. Εκτός από γλωσσομαθής ήταν και πολυταξιδεμένος. Κάθε χρόνο την κανονική του άδεια την περνούσε στο εξωτερικό. Είχε «οργώσει» στην κυριολεξία την Ευρώπη μελετώντας τους ανθρώπους και την κουλτούρα της. Ταξίδευε και μελετούσε χωρίς να ξεκόβει από το δικό του το δρόμο αντλώντας αρκετά θεματικά και γλωσσικά στοιχεία από το πλούσιο περιβάλλον της Ρουμελιώτικης λαϊκής παράδοσης. Γεννημένος και μεγαλωμένος στο κεφαλοχώρι Θέρμο της Ακαρνανίας, δεν ήθελε να ξεμακρύνει ακόμα περισσότερο από τον τόπο του. Η υπηρεσιακή παραμονή του στην Πάτρα τόνωνε τούτο τον ψυχικό δεσμό του, μια και στην Πελοποννησιακή πρωτεύουσα ζουν και ταξιδεύουν ένα σωρό «απέκδες», καταπώς του άρεσε να ονοματίζει πειραχτικά τους «απέκει» από το Μοριά μεγαλόκαρδους συντοπίτες του με την αστείρευτη θυμοσοφία τους και τη λιτότητα τη δωρική στα ξεφαντώματά τους τα λεβέντικα. Σε όσους τον συμβούλευαν να εγκατασταθεί στην Αθήνα για να γίνει περισσότερο γνωστός, απαντούσε πως δεν του πηγαινε καλά να γίνει μέτοικος πνευματικός σ' ένα τόπο απόξενο για το νου και τη ψυχή του. Δεν είχε άδικο. Άδικο στάθηκε το παράκαιρο πέταγμά του από τη ζωή.

Από τότε και μέχρι σήμερα που γράφονται τούτες οι φτωχικές γραμμές, δέκα του Φλεβάρη, ημέρα ξέχωρα γιορταστική στον καιρό της λαμπερής ζήσης του, έχουν κυλήσει αμέτρητες οι ώρες στου παντοδαστή του χρόνου την κλεψύδρα την αθώρητη. Τώρα που έχει καταλαγιάσει ο ψυχικός πόνος των όσων έκλαψαν πικρά τον άδικο χαμό του είναι πια καιρός να πούμε

να μένει με το ψευδώνυμό του. Και να προσφέρει κάθε Δευτέρα πρωί το γέλιο, τη χαρά, τη διασκέδαση. Καμιά φορά και την πικρή ειρωνία...».

Τα μέχρι το Μάρτη του '80 δημοσιευμένα ευθυμογραφήματα του αστυφύλακα Γεωργιάδη, εκδόθηκαν το '78 και το '80 σε δύο βιβλία με τους χαρακτηριστικούς τίτλους «Το ποινικό μητρώο της Πάτρας» και «Είδες η... ζωή».

Ο Άλμης Λούκος, προλογίζοντας το πρώτο βιβλίο, παρομοιάζει τον κρυμμένο με ψευδώνυμο συγγραφέα αστυφύλακα με τον Όσκαρ Ουάιλντ, που ξεκίνησε τον μεγάλο δρόμο του γράφοντας, εδώ και ένα περίπου αιώνα, με ψευδώνυμο σε μια εφημερίδα του Δουβλίνου, καυτηριάζοντας τα κοινωνικά παράξενα του καιρού του. Αναφερόμενος στον συγγραφέα, έγραφε τούτα τα χαρακτηριστικά:

«Ο κ. Χάρης Κεβορκιάν με τα γραφτά του δεν παριστάνει, ούτε τον ηθικολόγο, ούτε τον αναμορφωτή της κοινωνίας. Απλώς στη γιομάτη πίκρα, αγωνία, αγκομαχητό σημερινή ζωή, χαρίζει με χάρη και μαεστρία, μια εύθυμη νότα. Που την έχει φαίνεται ανάγκη. Γι' αυτό η τόση του επιτυχία. Μας κάνει να γελάμε. Θέλουμε δε θέλουμε. Αλλά όχι σπάνια, να κουνάμε σκεπτικοί το κεφάλι. (...) Με το «Ποινικό Μητρώο» αποδείχθηκε ένα δυνατό ευθυμογραφικό ταλέντο. Μια αποκάλυψη».

Η Εύα - Γιώτα Παπαγγελούτσου, προλογίζοντας το βιβλίο «Είδες η... ζωή;» προσεγγίζει το πνεύμα του συγγραφέα με τούτα τα λόγια:

«Ο Χάρης Κεβορκιάν εκπροσωπεί ένα πρωτοποριακό «κίνημα» ευθυμογραφίας, που πορεύεται ενάντια στην κατάθλιψη των ημερών και στις «ανακοινώσεις» της σοβαρότητας. Τα γραπτά του διαφέρουν από τον συνήθη λόγο. Αναζητούν κάποια άλλη φλόγα στην ατμόσφαιρα της ημέρας. Υποτάσσει το μεσοαστικό περιβάλλον, που κάνει γούστο στο Λούνα Παρκ, φυγαδεύοντας τον εαυτό του μακριά από το παγκόσμιο μυθιστόρημα. Είναι ένα δοκιμαστικό ψιθύρισμα, που ακού-

πως «είναι στ' αλήθεια τυχεροί» όχι «όσοι πεθαίνουν νέοι» αλλά όσοι σηματοδοτούν το πέρασμά τους από τούτη την εφήμερη ζωή με έργα ανθρωπίνης καταξίωσης, γιατί αυτή στο τέλος μένει και ζεσταίνει τις ψυχές των πικραμένων ζωντανών σε κάθε ανακάλημα της μνήμης τους της άφθαρτης.

Ένας από αυτούς ήταν και ο αστυφύλακας Χάρης Γεωργιάδης. Ο άνθρωπος που μετουσίωνε τα σκιρτήματα της ευαίσθητης ψυχής του σε πεζοτράγουδο ζωής με το δικό του τον αμίμητο τον τρόπο γιατί «την είδε τη ζωή». Την είδε όπως λίγοι την βλέπουν τους αντιφατικούς καιρούς μας. Γι' αυτό και από τον πρόωπο χαμό του έχασε η ίδια η καθημερινή ζωή ένα από τα πιο ακριβά στολίδια της.

ΔΥΟ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΧΑΡΗ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

I. Η ΖΩΗ (Πρόλογος του βιβλίου του «Είδες η... ζωή»)

Της έδωσαν τους πιο απλούς και τους πιο σπάνιους χαρακτηρισμούς.

Την είπαν γλυκειά, την είπαν πικρή, την είπαν ωραία, την είπαν ακόμα και «σκυλίσια». Την χαρακτήρισαν άπονη, μοντέρνα, «παληομπαμπέσα». Και πως δεν την είπαν...

Αυτή όμως αδιαφορεί για όλα! Δεν δίνει σημασία σε τίποτα! Και συνεχίζει να γράφει τη δική της ιστορία. Με τα καθημερινά επεισόδια. Άλλοτε ευχάριστα και όχι σπάνια, δυσάρεστα. Χωρίς να την ενδιαφέρει αν τα καμώματά της σκορπίζουν χαρά ή πίκρα. Αισιοδοξία ή απογοήτευση. Αποθέωση ή και υποβιβασμός.

Σαν πρωταγωνιστές χρησιμοποιεί ανθρώπους της καθημερινότητας. Απλές μορφές, που έχουν μπλέξει στα δίχτυα της και προσπαθούν να την κατακτήσουν. Να την κάνουν πιο όμορφη και πιο εύκολη. Να παρατείνουν τη λήξη της «συμβάσεως», που υπέγραψαν μαζί της, όταν την πρωτογνώρισαν.

Και άλλοι μεν το καταφέρνουν. Άλλοι όμως πετυχαίνουν... το αντίθετο!

Όλοι πάντως, σε κάποια στιγμή, προβληματισμένοι από τα καπρίτσια της, μονολογούν:

«Είδες η ζωή!!!».

II. ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΑ «ΘΥΜΑΤΑ» (Από το ίδιο βιβλίο)

Οι δυο άντρες που μπήκαν πρωί-πρωί σε ξενοδοχείο της οδού Αγίου Ανδρέα αναστάτωσαν τον κόσμο με τις φωνές τους.

Φοβισμένος ο υπάλληλος του ξενοδοχείου πετάχτηκε από τον ύπνο του.

Παρ' όλα αυτά ρώτησε ευγενικά.

— Παρακαλώ. Τι θέλετε;

— Τα τσπιά, είπαν εκείνοι με μια φωνή.

Από την προφορά κατάλαβε ότι ήσαν αλλοδαποί και μάλιστα Γερμανόφωνοι.

— Σπρέχιν ντόιτς; ρώτησε.

— Τα τσπιά, επανέλαβαν οι άλλοι.

— Μπίπτε;

— Πού να μπούμι;

— Έλληνες είστε;

— Απ' την κουρφή ούς τα νύχια.

— Και γιατί δεν μιλάτε Ελληνικά;

— Άικισ να δης (ιδιωτισμός συνθητισμένος στα «Απέκικα»). 'Η μ' λες που είν' τα τσπιά ή τα κάνου ιδώ μέσα σιουμάδα!...

Ο υπάλληλος όπως ήταν και από τον ύπνο του δεν μπορούσε να καταλάβει τι θέλουν. Εκείνοι νόμιζαν ότι ο υπάλληλος κάνει πως δεν καταλαβαίνει και χωρίς να χάσουν την ψυχραιμία τους, του έδωσαν και κατάλαβε.

Αποτέλεσμα να βρεθούν όλοι μαζί στο Τμήμα την ώρα που άρχιζε να ξημερώνει η μέρα.

— Ακούς καπιτάνι μ' να μ' καν' ιμένα τουν τσιουρτουμένου ου παλιουζι-βζέκις, πετάχτηκε ο ένας από τους δύο.

Και συνέχισε ο άλλος.

— Του λέμει: Πού είναι τα τσπιά; Εκείνους τίποτις. Υγρόν ηγόραζεν.

— Τι ηγόραζεν;

— Υγρόν.

— Και σεις τον δείρατε, επειδή «ηγόραζεν υγρόν»;

— Ναι. Και θα τουν μηνύσουμε κι' όλας.

— Γιατί;

— Γιατί δεν μας λέει πού ίνι τα τσπιά.

Ο δαρμένος ήταν αδύνατον να καταλάβει τι συνέβη. Ούτε μπορούσε, να καταλάβει γιατί τον έδειραν. Γι' αυτό και παρακάλεσε τον αξιωματικό υπηρεσίας.

— Σας παρακαλώ. Εσείς που ξέρετε τη γλώσσα, ρωτήστε τους γιατί με δείρανε.

Και εκείνοι εξήγησαν επιτέλους τι ήταν εκείνο που τους έκανε να βρίσκονται στο Τμήμα τέτοια ώρα.

Είχαν έρθει για τον Αποκριάτικο χορό των εν Πάτραις Αιτωλοακαρνανών. Αφού γλέντησαν (και ποιος δεν γλεντάει στο χορό αυτόν) είπαν να συνεχίσουν τη διασκέδαση σε «σκυλάδικο» της περιοχής. Βέβαια ο ένας, ο Μένιος, ήταν παντρεμένος με δυο παιδιά. Ο άλλος όμως, ο Γάκιος (Γιώργος), ήταν «λεύτιρου παιδί μι προίκα αφάγουτη».

Μπήκαν κάθισαν και έδειξαν άγριες διαθέσεις.

— Πιδί, φώναζε ο Μένιος.

— Ορίστε.

— Φέρει δυο νιρατζάκια.

— Τι πράμα;

— Δυο νιρατζάκια.

— Τι λες ρε φιλάρα, του «ξηγήθηκε» το «παιδί». Εδώ είναι κέντρο διασκέδασης. Δεν είναι ο καφενές του χωριού σου.

— Έ τότε φέρε δυο πιώματα.

— Τώρα είσαι σπαθί. Τι πιώματα.

— Τσίπρου έχτι;

— Έχουμε μόνο ευγενή και εξευγενισμένα Ελληνικά ποτά. Ουίσκυ, Βερμούτι, Βότικα και τα τοιαύτα.

Και συνέχισε.

— Επειδή βλέπω ότι είστε του κολεγίου θα σας «σιάζω» εγώ.

Και τους «έσιαξε». Τους έφερε μια μπουκάλα με δυο ποτήρια και τα «σχετικά».

— Ουρέ Μένιου χαμουμήλ' θα πιούμε;

— Σκάσ' κι πιες. Μύθου μ' έκαμεις.

Γέμισαν τα ποτήρια και ο Γάκιος το κατέβασε μονορούφι.

Για μια στιγμή τα μάτια του θόλωσαν, τα μάγουλά του κοκκίνισαν, οι τρίχες του κεφαλιού του σηκώθηκαν και νόμισε ότι έσβυσε, ενώ τα «σωθικά» του πήραν φωτιά.

— Τι είναι μωρέ Γάκι;

— Ψήθηκα μι του έρμου. Τι του ήθιλα; είπε έπειτα από πέντε λεπτά αφού ξαναβρήκε τη φωνή του.

Η ώρα περνούσε, το κέφι ανέβαινε και σε λίγο γνώρισαν δυο κοπέλλες. Δυο κοπέλλες άλλο πράμα. Θεοκόμηματοι. Και επειδή υπήρχε το ανάλογο κέφι και επειδή υπήρχε και το ανάλογο χρήμα και επειδή υπήρχε και η ανάλογη θέληση από τα κορίτσια και επειδή, και επειδή... Κανόνισαν να συνεχίσουν στο ξενοδοχείο όπου πήγαν και έδειραν τον υπάλληλο. Εκείνες όμως με την τεχνική τους και με την πειθώ τους με τα «προσόντα» τους κατάφεραν και τους πήραν προκαταβολικά εκτός από τα δέκα χιλιάρικά, τον αναπτήρα του ενός και το ρολόι του άλλου. Και αφού τα πήραν τους είπαν.

— Μια στιγμή να ντυθούμε, να φτιαχτούμε και φτάσαμε.

Η ώρα πέρασε, αυτοί κόντευαν να κοιμηθούν πάνω στις καρέκλες και το μαγαζί ήθελε να κλείσει. Και σαν να μη έφτανε αυτό τους πληροφορήσαν, ότι τα κορίτσια ήταν μόνο για κείνο το βράδυ και έφυγαν πριν λίγο.

Φώναξαν ταξί και πήγαν κατευθείαν στο ξενοδοχείο όπου τους είχαν πει ότι μένουν.

Έτσι αντί να βρεθούν στην κρεβατοκάμαρα των κοριτσιών, βρέθηκαν κατηγορούμενοι για σωματικές βλάβες.

Όσο για τα «τσπιά», θα ψάχνουν για καινούργια θύματα...

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΣ ΩΡΕΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1. Κωμόπολη της Εύβοιας.
2. Οι κωπηλάτες (αρχ.). – Ταχύ, ευκίνητο.
3. Χαϊδευτικό ξένου γυναικείου ονόματος. – Στόχος των φιλάργυρων.
4. Το βάζουν... κακοπληρωτές (αντίστρ.) – Σύνδεσμος.
5. Κτίριο που διαμένουν στρατιώτες (γεν. καθ.).
6. Αρχαία διάλεκτος (αντίστρ.). – Αυτός (γαλλικά).
7. Και έτσι τα ραδιοφωνικά κύματα.
8. Γνωστό και το ιερατικό. – Μεσογειακά προγράμματα της Ε.Ο.Κ. (αρχικά).
9. Ρήμα γνωστό και από τον

Αριστείδη το Δίκαιο (μία γραφή).

10. Κλωστήσα. – Ποταμός της Ηπείρου που κατά τη μυθολογία οδηγούσε στον Άδη.

ΚΑΘΕΤΑ:

1. Φιλεργατικά και χρήσιμα έντομα.
2. Μαθηματικός και αστρονόμος της αρχαιότητας από τη Σάμο.
3. Ανδρέας..., πατρινός μουσικοσυνθέτης, που έγραφε συμφωνικά έργα και όπερες (έργο του και η όπερα «Ηρώ και Λέανδρος».
4. Όμοια σύμφωνα. – Μουσική νότα. – Άφωνη... ζυμωτή.

5. Οργανισμός σχετικός με κατοικίες (αρχ.). – Νίκος... γνωστός δισκοβόλος του κοντινού παρελθόντος (γεν.).
6. Σύστημα υγείας (αρχικ., αντίστρ.). – Επιφώνημα πόνου αλλά και έκπληξης.
7. Γάλλος γλωσσολόγος έγραψε και το «Βίο του Χριστού». – Ο αριθμός 25.
8. Χημικό στοιχείο με αντισηπτικές ιδιότητες. – Ομοιοκαταληξία (αντίστρ.).
9. Μέρος του ποδιού, αλλιώς αστράγαλος. – Ρήμα...δύσσομο.
10. Προστακτική σχετική και με το σταυρόλεξο. – Κάτοικος της βορειότερης περιοχής της Ευρώπης (καθαρ.).

ΛΥΣΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Οριζόντια:

1. ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ.
2. ΠΡΟΣΤΑΤΗ
3. ΑΙ. – ΤΩΡΑ. – ΦΟ
4. ΡΑΔΑΜΑΝΘ
5. ΑΡΑ – ΑΕΑ
6. ΜΑΡΙ – ΩΘΩΛΚ
7. ΦΑΒΑΣ – ΑΡΠΑ
8. ΑΡΙ – ΗΓ. – ΗΑΔ
9. ΤΩΝ. – ΑΜ.
10. ΟΝΟΜΑΣΤΑ

Κάθετα:

1. ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ
2. ΕΡΙΑ. – ΑΑΡΩΝ
3. ΡΟ. – ΔΑΡΒΙΝΟ
4. ΟΣΤΑΡΙΑ
5. ΠΤΩΜΑ. – ΣΗΜΑ
6. ΛΑΡΑ
7. ΑΤΑΝΑΘΑ. – ΑΤ
8. ΝΗ. – ΘΕΩΡΗΜΑ
9. ΑΛΠΑ
10. ΣΟΣ. – ΚΑΔΡΟ.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

● Μαθήτρια Χριστίνα Κουτσικούρη από τη Θεσσαλονίκη. Ευχαριστούμε πολύ για το ποίημα που μας έστειλες.

● Δικηγόρο κ. Αναστάσιο Ζολώτα:

Για το αίτημά σας ενημερώσαμε τη Δ/ση Τροχαίας Αττικής.

Επειδή κάποιοι αστυνομικοί αναγνώστες μας έχουν εκφράσει την γνώμη δημιουργίας ταμείου για την οικονομική βοήθεια πασχόντων συναδέλφων τους, δημοσιεύουμε σχετική αναφορά του αρχιφύλακα Κωνσταντίνου Ζέρβα.

● «Υπηρετώ στην Ελληνική Αστυνομία (προερχόμενος από την πρώην Χωροφυλακή) 18 χρόνια.

Κατά συχνά διαστήματα καλούμαστε να προσφέρουμε προαιρετικά οικονομική βοήθεια για συνάδελφο ή για μέλος οικογενείας συναδέλφου που του συνέβη κάποιο σοβαρό ατύχημα.

Το χρηματικό ποσό που συγκεντρώνεται στις περισσότερες περιπτώσεις δεν καλύπτει τις ανάγκες του παθόντος και είμαι υποχρεωμένος να αναφέρω με πικρία ότι δεν προσφέρουμε όλοι με την έννοια του καλού Σαμαρείτη αλλά από υποχρέωση να μη ρεζίλευτούμε.

Για τους παραπάνω λόγους προτείνω:

Όλοι οι άνδρες της Ελληνικής Αστυνομίας να υπογράφουν υπεύθυνη δήλωση με την οποία να δηλώνουν ότι δέχονται να κρατείται από τις μηνιαίες αποδοχές τους το χρηματικό ποσό των 100, 200 ή 300 δραχμών (να είναι το ίδιο για όλους) για το Ταμείο που αναφέρω στο θέμα.

Όσοι δεν επιθυμούν, να εξαιρεθούν του ευεργετήματος της βοήθειας.

Το αποτέλεσμα κατά τη γνώμη μου θα είναι σημαντικό. Με εισφορά μόνο 100 δραχμών θα συγκεντρώνεται το χρηματικό ποσό των 40.000.000 περίπου ετήσια και ο παθών συνάδελφος θα έχει αμέσως οικονομική βοήθεια και οπωσδήποτε γενναία.

Να ενισχύεται οικονομικά ο κάθε συνάδελφος που αντιμετωπίζει έκτακτες οικονομικές δυσχέρειες.

Από το Ταμείο αυτό να μην εξαιρούνται οι συνταξιούχοι.

Κατόπιν των ανωτέρω, παρακαλώ να εξετάσετε το προτεινόμενο θέμα και ενεργήσετε ανάλογα. Προσωπική μου γνώμη είναι ότι σαν συνάδελφοι αληθινοί, όχι τύποις, μπορούμε να πραγματοποιήσουμε πολλά. Άλλωστε το χρηματικό ποσό των 100, 200 ή 300 δραχμών δεν είναι παραπάνω από ένα (1) κουτί τσιγάρα, ΣΩΖΕΙ ΟΜΩΣ ΖΩΕΣ».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

● Ο κ. Αναστάσιος Μπακιρτζής ευχαριστεί θερμά τον αρ-

χιφύλακα Στυλιανό Ανδριανάκη και τον αστυφύλακα Παναγιώτη Τσαμίλη που υπηρετούν στο Α' τμήμα Τροχαίας Θεσσαλονίκης, που σαν πλήρωμα περιπολικού τον βοήθησαν σε κάποιες δύσκολες ώρες, τονίζει δε στο γράμμα του ότι τη σημερινή εποχή με την κρίση των ηθικών αξιών που υπάρχει, την έξαρση του ατομικισμού, δύσκολα βρίσκει κανείς ανθρώπους να ξεπερνούν το υπηρεσιακό τους καθήκον.

● Στην τοπική εφημερίδα της Λευκάδας «ΛΕΥΚΑΣ» δημοσιεύτηκε ευχαριστήριο γράμμα του κ. Σάββα Αφεντούλδη, ιδιοκτήτη camping στη θέση Καστρί - Μαραντοχωρίου Λευκάδας. Στο γράμμα του αυτό ευχαριστεί μεταξύ των άλλων τις τοπικές αστυνομικές υπηρεσίες και τον Αστυνομικό Διευθυντή του Νομού κ. Αλεξόπουλο, για τη βοήθεια που πρόσφεραν στην κατάσβεση πυρκαγιάς που εκδηλώθηκε στην ιδιοκτησία του "Camping Kastri".

● Ο αστυφύλακας Νικόλαος Διαμαντόπουλος θεωρεί υποχρέωσή του να ευχαριστήσει τη Διεύθυνση Τροχαίας Αθηνών και ιδιαίτερα τον ανθυπαστυνόμο κ. Στάθη και τον αστυφύλακα Αθανάσιο Πούλιο για τη μεταφορά του στο 401 στρ. Νοσοκομείο μετά από τροχαίο ατύχημα που είχε στις 23/10/88 στη διασταύρωση των οδών Γ' Σεπτεμβρίου και Καποδιστρίου. Επίσης ευχαριστεί θερμά τους συναδέλφους του οι οποίοι έδωσαν αίμα και του συμπαραστάθηκαν με τη συνεχή παρουσία τους στο νοσοκομείο.

● Ο αστυφύλακας του Α.Τ. Αερολιμένα Ηρακλείου Εμμανουήλ Χαλκιαδάκης ευχαριστεί το Υ.Δ.Τ. και τις Αστυνομικές Διευθύνσεις Ηρακλείου, Χανίων, Ρεθύμνου και Λασιθίου για την εθελοντική οικονομική ενίσχυσή του κατά τις δύσκολες ώρες του τραυματισμού του τον Ιούλιο του '88.

● Η Διευθύντρια του 8ου 6θέσιου Δημοτικού Σχολείου Ν. Φιλαδελφείας κ. Ασ. Πατριτισπούλου, ευχαριστεί εκ μέρους του συλλόγου των δασκάλων τους άνδρες της Ελληνικής Αστυνομίας που προστάτεψαν τους μαθητές του σχολείου από τους χούλιγκανς που ξεχύθηκαν στους δρόμους της Ν. Φιλαδέλφειας από το γήπεδο της Α.Ε.Κ. την 14/12/88.

● Ο κ. Βασίλειος Πανουτσόπουλος ευχαριστεί θερμά και συγχαίρει τον αρχιφύλακα Δημήτριο Στεργιόπουλο που υπηρετεί στο Ζ' αστυνομικό τμήμα, ο οποίος με ευσυνειδησία βρήκε τον υπαίτιο φθοράς του Ι.Χ. αυτοκινήτου του και κατόρθωσε χωρίς να ξέρει πού διαμένει, να τον βρει και να του παραδώσει τα στοιχεία του.

● Ο όμιλος φίλων της Ελληνικής Αστυνομίας Δυτικής Αττικής με επιστολή του προς τον Διοικητή Άμεσης Δράσης Αττικής ταξίαρχο κ. Βλαχάκη συγχαίρει τους άνδρες της ομάδας «Ζ» για τη σύλληψη των ληστών Τσιτσάνη και Καλαϊτζόγλου.



Οι καλύτεροι τροχονόμοι του 1988

Σε ειδική τελετή που οργάνωσε η ΕΛΠΑ στα γραφεία της, βραβεύτηκαν οι καλύτεροι τροχονόμοι για το 1988. Πρόκειται για τους: Κώστα Ξηντάρα (Τμήμα Τροχαίας Αιγάλεω), Ιωάννα Κουγιούφα (Τμήμα Τροχαίας Κολωνού), Ολυμπία Λύτρα (Τροχαία Θεσ/νίκης) και Γεώργιο Σπανουδάκη (Τμήμα Τροχαίας Χανίων). Την τελετή βράβευσης παρακολούθησαν ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. αντ/γος Καλογεράς, ο διοικητής Τροχαίας Αττικής ταξίαρχος Καλαντζής και άλλοι αξιωματικοί.

Σε σύντομο χαιρετισμό που απηύθυναν οι βραβευμένοι συνάδελφοι, τόνισαν μεταξύ των άλλων:

«Αισθανόμαστε ιδιαίτερη συγκίνηση για την τιμή που μας έγινε να επιλεγούμε για την βράβευση ως καλλίτερων Τροχονόμων και θεωρούμε ότι αυτή είναι επιβράβευση όλων των Τροχονόμων συναδέλφων μας.

Αισθανόμαστε επίσης ιδιαίτερη χαρά, διότι με την εκδήλωση αυτή αναγνωρίζεται η προσφορά του έργου του Τροχονόμου και η αναγνώριση αυτή μας αναnevώνει τις δυνάμεις να συνεχίσουμε την εκτέλεση των καθηκόντων μας, και αυξάνει τις υποχρεώσεις μας για την εξυπηρέτηση του κοινωνικού συνόλου.

Προκειμένου να συμβάλλουμε στην καλλίτερη διεξαγωγή της κυκλοφορίας και την μείωση των τροχαίων ατυχημάτων, θέλουμε να παρακαλέσουμε τους Έλληνες οδηγούς να δείξουν κατανόηση και εμπιστοσύνη στο έργο μας και υποσχόμαστε ότι εμείς θα συνεχίσουμε με την ίδια και μεγαλύτερη προθυμία και αγάπη την δύσκολη αποστολή μας».



